

ДЖОАН ДЖОНСТЪН БОСА ПРЕД ОЛТАРА

Част 1 от „Булки по пощата“

Превод от английски: Елица Вълева, 1993

chitanka.info

1

Монтана

1868

— Сбиха се! Сбиха се! Хлапетото на доктора, Пач! Пердаши сина на свещеника!

Най-шумната кръчма във Форт Бентън се опразни за миг както спален чувал, в който е влязла гърмяща змия. Златотърсачи, говедари и носачи се втурнаха към калната улица и наобиколиха биещите се деца.

Парцаливо дванайсетгодишно момиче беше опряло коляно в тила на момче със зачервено лице. Извиваше ръката на момчето високо зад гърба му. Лицето на пакостницата се бе изкривило в гримаса докато викаше:

— Вземи си думите назад, безобразник такъв! Дяволите да те вземат, проклета свиня...

— Няма да си ги взема, защото са истина! — крещеше момчето. — Баща ти е страхливец, пъзльо...

Не успя да довърши, защото Пач натисна врата му с цялата тежест на коляното си и устата му се напълни с кал.

Две силни ръце хванаха Пач за измачканата яка и панталона, и я вдигнаха във въздуха.

— Достатъчно, малка негоднице!

Тълпата се смееше, а Пач безуспешно махаше срещу грубите ръце, които я откъснаха от жертвата ѝ. Синът на свещеника бързо избяга, провирайки се между два крака в кръга от мъже.

Пач се задъхваше от ярост заради своята безпомощност:

— Ще те хвана, Ферди Адамс! Внимавай...

— За какво беше всичко това?

Пач погледна през рамо, за да види кой я държи. Беше Ред Дюпри, съдържателят на кръчмата „Медсин Боу“. Някога Ред сигурно бе имал червена коса, но сега Пач премигна от блясъка на слънцето, отразено в голото му теме. Той беше огромен човек със заплашителен вид и Пач спря да маха с ръце, и се отпусна в хватката му.

И все пак, тя не би признала пред всички тези зловни, сприхави мъже, че е защитавала честта на баща си, защото той не можеше и не искаше да го направи сам. Тя здраво стисна устни и упорито вдигна брадичка.

Ред въздъхна възмутено:

— Хайде да намерим баща ти.

— Доктор Кендрик се грижи за няколко души, ранени от инджуните — извика някой от тълпата. — Близко до спирката на дилижанса.

— Не бъди прекалено строг към нея, Ред — каза един брадат човек. — Детето е смело. Във всеки случай повече от бащата — додаде той с насмешка.

Пач настръхна в ръцете на Ред.

Като видя, че малката палавница се готви за ново нападение, Ред затегна хватката си.

— Въздържай се, малката! — тихо каза той. — Не взимай прекалено навътре това, което казват.

— Но това, което говорят за баща ми, не е вярно — изрече Пач през зъби и с пресъхнало от обидата гърло. — Не е!

Там, на Запад, за човека съдеха по това дали се изправя срещу този, който го предизвиква, или отстъпва. Доктор Кендрик по-скоро би отстъпил, отколкото да се бие. Пач знаеше, че баща ѝ не се страхува, но нямаше представа защо не вдига ръка срещу човек и дори не носи оръжие. И така, тя се зае да се бие вместо него.

Хората във Форт Бентън знаеха, че е по-добре да не казват нищо лошо за доктор Кендрик. Ако кажеха, твърде вероятно бе да намерят коня си с отрязана опашка или циниите в двора им да останат съвсем голи, или самите те да бъдат залостени в клозета. Пач беше решена да бъде толкова безмилостна, колкото баща ѝ бе добродушен. Никой нямаше да изрече и дума против баща ѝ, без да отговаря после за това.

Тя отново се опита да се освободи от ръцете на Ред.

— Няма нужда да безпокоим баща ми.

— Съжалявам, малката, но за трети път тази седмица ми се налага да спасявам някой нещастник.

— По дяволите, Ред! Не съм ударила никого, който да не си го е заслужил! — възпротиви се Пач.

Ред огледа подутата синина около дясното ѝ око.

— За какво беше този път?

— Той нямаше право да го казва. Баща ми е най-смелият, най-силният човек, това, че не носи оръжие, не означава, че е... че е...

Пач не можа да изрече думата, но тя ехтеше в главата ѝ — с-т-р-а-х-л-и-в-е-ц.

Ред се изсмя:

— Пач, не можеш да се биеш с целия град.

— С целия град, с цялата земя, ако трябва. Аз...

Пач млъкна, когато влязоха под открития навес, където баща ѝ се бе заел упорито с изваждането на куршум от бедрото на един ранен. Той лежеше върху импровизирана маса, направена от две магарета за рязане на дърва и няколко сурови дъски. Наблизо стоеше друг човек, ръката му вече беше превързана. Тълпа носачи се беше събрала наоколо, за да наблюдава работата на доктора.

— Залагам всичкото си злато, че инджуните са го направили — каза раненият на заобиколилата го тълпа. — Бяхме на не повече от двайсет мили на юг оттук, когато червенокожите заобиколиха с крясъци дилижанса.

— Щяхме отдавна да сме мъртви, ако не беше онзи, маскираният — каза човекът с превръзката.

Пач не се сдържа:

— По дяволите! Маскираният конник ли беше? — попита тя със страхопочитание. — Той ли беше?

— Сигурно. Най-смелият човек, когото съм виждал. Приблужи се на големия си черен кон и взе да стреля с двата си пищова. Не пропусна нито един изстрел — каза златотърсачът с превръзката.

— Носеше ли черна маска? — попита Пач. — Кажи, носеше ли?

— Разбира се, малката — каза златотърсачът. — Носеше черна шапка, нахлупена ниско над лицето. За нищо на света не бих могъл да кажа кой е.

— Но той сигурно живее някъде наоколо — предположи Пач. — Защото винаги пристига точно навреме. По дяволите! Чудя се кой ли е.

Мъжете се спогледаха. Самоличността на маскирания конник беше гореща тема във Форт Бентън. Той изглежда знаеше кога някой златотърсач ще бъде нападнат в дилижанса и винаги се появяваше с гърмящи пистолети. Поради някаква причина той бе решил да остане неизвестен. През последните шест месеца беше спасил поне дузина

златотърсачи от нападенията на червенокожи отрепки, стремящи се да откраднат златото им, което после разменяха за долнокачествено уиски.

Пач гледаше баща си, високата му широкоплещеста фигура, приведена над ранения. Тя би искала той да е, поне малко, като маскирания конник — смел, решителен, да буди възхищение. Представяше си, че той е маскираният конник. Но приятната илюзия не трая дълго.

— Докторе — каза един от носачите, — тези хора тук предлагат награда за човека, който им върне златото. Ние образуваме отряд, за да хванем червенокожите. Искаш ли и ти да дойдеш?

Устните на Сет Кендрик се изкривиха в подигравателна усмивка и той каза:

— Няма да ви бъда от полза, момчета. Не съм добър стрелец. Освен това трябва да наглеждам мисис Гъливер. Червата ѝ пак не са в ред.

Няколко души се изхилиха, а други се подсмихнаха. Макар че смехът би могъл да се отнася за капризните черва на мисис Гъливер, Пач почувства, че е отправен към непохватното извинение на баща ѝ, който се опитваше да избегне опасността от преследването. Защо, защо не отиде с тях поне този път? Защо не им докаже веднъж завинаги, че не е... страхливец?

Пач се стресна от страшната дума и неволно политна в ръцете на Ред Дюпри.

— Ей, малката, внимавай! — смърри я Ред. — Баща ти вече свършва. Когато се освободи...

— Вече съм свободен, Ред — каза Сет. — Можеш да я пуснеш. Благодаря ти. Оттук нататък ще се оправя сам.

— Гледай да се справиш, докторе — изръмжа Ред по-скоро добродушно, отколкото злобно. — Това дете ми опразва кръчмата всеки път, когато вдигне врява.

— Няма да се повтори вече, Ред. Благодаря ти, че си се погрижил за нея.

Сет постави ръка на рамото на Пач и почувства, че тя потрепери. Той не искаше да започва спор в присъствието на толкова много любопитни слушатели и затова я пусна под предлог, че трябва да събере медицинските си инструменти. Избягваше погледа на дъщеря

си, докато затваряше черната чанта и напускаше навеса. Пач се затътри след него към мястото, където той беше оставил двуколката.

— Качвай се — каза той. — Ще говорим по-късно.

Пач се качи и седна до него на напуканата кожена седалка. Сет подкара в тръс едрият загладен кон и се отправи на юг към ранчото, което той и Пач наричаха свой дом през последните две години.

В далечината се виждаше планината Хайуд — самотна верига, дълга около трийсет мили. Там, в подножието ѝ, на около дванайсет мили от града, ранчото се бе сгушило в горичка от канадски тополи край реката.

През по-голямата част от пътуването Сет разглеждаше ръцете си. Това не бяха ръце на лекар. Бяха едри, мазолести, с белези от отдавнашните пагубни събития, превърнали го в човека, който беше сега.

Сет знаеше какво се говори за него в града. Подозираше защо Пач участва в толкова много сбивания. Той искаше да ѝ обясни всичко, да я накара да разбере, защо предпочита да отстъпи, вместо да се противопостави. Но не можеше. Независимо от това, сбиванията трябваше да се прекратят.

Той не знаеше как да се справи с дъщеря си. В последно време май не можеше да разговаря с нея, без да оправя къдриците ѝ. Тя порастваше. Скоро Патриша Уолис Кендрик щеше да стане жена. Само че така, както вървеше — буйна мъжкарана, налитаща на бой, Пач Кендрик нямаше да стане истинска дама.

Разочарованието, което Сет чувствуваше, накара гласа му да звучи остро, когато проговори:

— Мислех, че сме се разбрали, че няма да се биеш повече. За какво беше този път?

Пач издаде долната си устна в упорита гримаса. С тази подутина, която я принуждаваше непрекъснато да си затваря дясното око, щеше да ѝ бъде трудно да твърди, че не се е била. Нито пък можеше да признае пред баща си истинската причина за нападението ѝ срещу сина на свещеника. Затова тя започна да си измисля:

— Този Ферди Адамс каза, че съм развейпрах, татко. Как можех да го пусна да си отиде?

— Знаеш ли какво, Пач — започна той, — това, което хората казват, думите, които използват, не могат да те наранят.

— Но, татко! Как можеш да понасяш, когато някой те нарича с обидни имена?

Настъпи дълго мълчание, преди той да каже:

— Не си струва да се биеш заради думите, Пач.

И отново дълго мълча, преди да добави:

— Когато пораснеш малко, когато видиш повече неща от живота, ще разбереш защо...

— Не мога да разбера! — извика Пач с глас, в който личеше силната ѝ мъка. — И няма да търпя!

Сет внезапно спря двуколката, обърна се и прегърна дъщеря си през раменете. Разтърси я, докато косата ѝ падна върху челото и закри очите ѝ.

— Слушай — каза той твърдо. — Трябва да спреш да се биеш. Вече си твърде голяма, за да се въргаляш с момчетата в калта и да се връщаш вкъщи с насинени очи и разкъсани дрехи.

Той почувства, че нещо го стяга в гърдите при вида на треперещата брадичка на дъщеря му. Пач яростно мигаше, за да възпре сълзите си. Той я пусна така рязко, както я беше прегърнал. С трепереща ръка посегна да оправи смачканата дреха на рамото ѝ.

Пач отблъсна ръката му и оправи ризата си сама, като стискаше зъби, за да спре треперенето на брадичката си.

— По дяволите, татко...

— И още нещо — прекъсна я той, едновременно разочарован и вбесен, че тя не му позволи да изрази нежността, която чувстваше към нея. — Достатъчно се наслушах на ругатните ти. Трябва да започнеш да се държиш като дама, Пач. Трябва да...

— Никога няма да бъда дама, татко!

Сет понечи да възрази, но се отказа. Да, така както върви... Не искаше ли тя да бъде дама? Когато я погледна отново, той видя по-скоро отчаяние, отколкото предизвикателство в тъжните сини очи на дъщеря си.

Искаше да я привлече в обятията си, да я прегърне силно и да ѝ каже, че те заедно ще оправят нещата. Но му се струваше, че не би могъл да го понесе, ако тя го отблъсне, а беше сигурен, че тя ще го направи. Затова седна, без да я докосва, и забеляза как раменете ѝ решително се изправят. Не е страхливка неговата Пач. Притежаваше достатъчно смелост и за двама им.

— Трябва ти майка, Пач — промърмори той. — Жена, която да ти покаже как да станеш дама. Да разресва тази рошава коса — той леко погали заплетената ѝ руса коса, толкова леко, колкото тя би позволила, и я прибра зад мръсното ѝ ухо, — да шие рокли за теб, да те учи да готвиш и как да се държиш.

— Я остави това! Не ни трябва никой, татко! — запротестира Пач. — Много добре се оправяме и сами.

Сет се отказа да спори, само хвана поводите и отново подкара двуколката към къщи. Представи си бъркотията, която цареше в ранчото, което наричаха свой дом. Голите стени и прозорци, мръсните чинии, натрупани в мивката, прането на купчини, които растяха, докато най-накрая Пач го събираше и вареше един час с домашен сапун. Тя бе прекалено млада, за да чувства отговорността, стоварила се върху плещите ѝ в дома без стопанка.

Сет не можеше да се примири с мисълта да се ожени повторно. Той бе обичал майката на Пач така, както не би могъл да обича никоя друга жена. Девет години след смъртта на Анароуз спомените му за нея бяха все така живи. От мечтите му го изтръгна избухването на Пач:

— По дяволите! — извика тя. — За какво ти е притрябвала жена, татко? Не се ли грижа както трябва за домакинството? Може би не съм чак толкова добра готвачка, но не сме останали гладни, нали? Къщата е малко разхвърляна, но какво от това? Ние почти не се задържаме там. Аз наистина се обличам в панталони, но при цялата тази кал в града с рокля изобщо няма да ми е удобно. И много добре знам, че се срещаш с Дора в кръчмата „Медсин Боу“, за да задоволяваш мъжките си желания. Виждаш ли, татко, не ти трябва жена. И аз нямам нужда от майка — добави тя в случай, че той не е разбрал какво точно иска да каже.

Сет беше ужасен от това, че Пач знае за посещенията му при Дора Девъро. Не си беше представял, че тя знае достатъчно за отношенията между мъжа и жената, и че дори подозира какво прави той, когато в събота вечер изчезваше в града. Кое то още повече го убеди, че нещо трябва да се направи и то скоро, иначе Пач щеше да бъде безвъзвратно загубена.

Само че да си намери съпруга не беше толкова просто, колкото изглеждаше. Не бяха много почтените неомъжени жени, които пътуваха сами нагоре по Мисури. Когато такава жена се появише във

Форт Бентън, тя ставаше по-търсена и от лечебните билки в магазина. Сет го знаеше много добре. Той три пъти беше давал обява във вестника в Сейнт Луис, че търси медицинска сестра, която да работи с него. Всеки път, когато жената пристигнеше с параход по реката, веднага започваха да я ухажват и след седмица тя вече беше омъжена.

Тогава защо да не даде обява за друга сестра и, когато тя пристигне тук, самият той да я ухажва и да се ожени за нея?

Сет нямаше време да мисли върху тази смайваща идея, защото вече бяха пристигнали в ранчото. Пач скочи от двуколката и се затича към човека, който стоеше до оградата.

— Итън — викна тя с все сила. — Върнахме се!

Като че ли Итън не ги беше виждал още докато се приближаваха по пътя, помисли си Сет. Почувства отново стягането в гърдите си, когато Пач позволи на Итън да я прегърне за поздрав. Сет бързо потисна неканеното пробождане на ревността. Итън Хоук беше най-добрият му приятел, а през последните шест месеца — и съдружник. И все пак го заболя, докато гледаше как Пач се усмихва на по-младия мъж, сякаш той й обещавахе луната. Такава усмивка момичето трябваше да пази за баща си — поне докато си намери съпруг.

Когато Сет слезе от двуколката, Итън тръгна към него с Пач под мишница, а тя се държеше здраво с ръка, обвита около кръста му. Те напредваха бавно, заради накуцването на Итън, и Сет ги пресрещна на средата на пътя. Походката на Итън — една голяма стъпка, една малка, една голяма, една малка — беше тромава. Но на кон, мъжът бе красив, подобно на кентавър. Сет не съжаляваше за накуцването на Итън, колкото и тъжно да бе, защото това беше причината да се срещнат и да положат началото на своето приятелство.

— Маскираният конник пак се е появил — каза Сет. — Спасил е насъщния на двама златотърсачи в дилижанса от Виржиния.

— О, Итън, можеш ли само да си представиш? — попита Пач с благоговение, което пазеше за всичко свързано с маскирания конник. — Представи си го — облечен в черно, възседнал черен жребец, препуска на помощ. О, как бих искала да го видя поне веднъж!

— Вярвам, че няма да имаш нужда от неговата помощ скоро, малката — отговори Итън ухилено.

— Ами да, разбира се — отвърна Пач, като се отдръпна от него. — Знаеш, че мога и сама да се грижа за себе си.

— Разбира се, че можеш — съгласи се Итън. — Но няколко пилета тук, зад къщата, не могат. Какво ще кажеш да им ръснеш малко храна?

Пач направи гримаса:

— Дяволите да ги вземат, забравих. Извинявай, Итън. Веднага ще ги нахраня.

Сет се загледа след дъщеря си, като се чудеше колко бързо се подчини Пач на Итън, и пак го прободде ревност.

— Има ли сериозно ранени при нападението? — попита Итън.

— Куршум в ръката на един златотърсач и в крака на друг.

— Човек би си помислил, че на онези от пощенската служба вече са им омръзнали нападенията на пропаднали индианци и ще сложат един-двама стрелци на стража — каза Итън.

— Има по-просто решение на проблема — каза Сет.

— И какво е то?

— Да се отстрани Дрейк Басет от незаконната търговия с уиски. Ако няма откъде да купуват тази отрова, индианците няма да имат нужда от златото, което крадат. И нападенията срещу дилижанса ще спрат.

Дрейк Басет беше собственик на кръчмата „Медсин Боу“, но прекарваше по-голямата част от времето в кантората си в един от своите магазини край кея. Изглеждаше честен бизнесмен. Чрез Дора Девъро, Сет научи за връзката на Дрейк с незаконната търговия с уиски, която предизвикваше толкова неприятности.

— За съжаление, за да стигнеш до Басет, трябва да минеш през Пайк Хардъсти — изтъкна Итън.

За миг и двамата замълчаха. И двамата мислеха за човека, когото Итън спомена. Бандит и побойник, той беше подъл като змия. Благодарение на Пайк във Форт Бентън не съществуваше закон. Той беше застрелял шерифа, при уж честна борба, преди девет месеца. Сега единствената преграда пред злобата на Пайк беше Дрейк Басет — също човек без скрупули.

— Бих могъл да се погрижа за Пайк — каза Итън.

— Не.

— Това би решило много проблеми.

— Не — повтори Сет. — Маскираният конник явно държи всичко в ръцете си. Ако нападенията на червенокожите са неуспешни,

няма да имат злато. А без злато няма да могат да купуват долнопробната течност, която Басет продава като уиски.

Те бяха стигнали до оградата, зад която бяха няколко останали мустанга, които трябваше да бъдат обзидени и доставени на войската във Форт Шоу.

Итън подпря крак на долната греда на оградата и каза:

— Забелязвам, че Пач пак се е украсила със синина.

Сивите очи на Сет потъмняха.

— Не знам какво да правя, Итън. Опитах всичко, което можах да измисля, за да я накарам да не се бие повече. Не знам вече какво друго мога да направя.

— Би могъл да й кажеш истината — каза тихо Итън.

Сет погледна по-младият мъж. Итън имаше кестенява коса, изсветляла от слънцето, зелени очи, разположени над прав нос, и широка уста. Би могъл да изглежда толкова млад, колкото беше на двайсет и пет години. Но лицето му бе придобило сурови черти — бръчици обграждаха устата му, а зелените му пронизващи очи бяха познали тъга, мъка и разочарование. Итън беше висок почти колкото Сет, но раменете му не бяха така широки, бе слаб и жилав, докато Сет беше мускулист и силен.

Сет пъхна ръце в джобовете си.

— Знаеш, че не мога да й кажа — отвърна той. — Няма да разбере.

— Мисля, че подценяваш Пач — отговори Итън. — Тя има глава на раменете си. Може да го разбере.

— Не — каза Сет. — Тя и без това си има достатъчно тревоги, не е нужно да добавяме нови. Всъщност тя носи бремене, непосилно, за което и да е дете. Има нужда от майка, Итън — призна Сет с въздишка.

— Това означава, че трябва да се ожениш — каза Итън. — След като Анароуз... Не мислех, че искаш да се жениш отново.

— Не искам — заяви Сет категорично.

Когато Анароуз умря, той бе почувствал толкова силна болка, че искаше и той да умре. Известно време даже бе правил всичко възможно да се самоубие. После се появи Итън и успя да го убеди, че трябва да живее заради дъщеря си. Сет бе принуден да издигне каменна стена около сърцето си, за да го предпази от болката да живее без Анароуз. През всичките тези години ярките спомени за нея го

караха да крепи тази стена. Други чувства, освен любовта към дъщеря му, не можеха да преодолеят това препятствие.

Въпреки това, Сет каза на Итън:

— Може да не искам да се женя, но мисля, че имам нужда от съпруга заради Пач.

— Добре. Да кажем, че Пач се нуждае от майка. Че ти се нуждаеш от съпруга. Къде смяташ да намериш жена, подходяща за тази роля? — попита Итън.

— Реших да дам обява във вестниците в Сейнт Луис, че търся съпруга — отговори Сет.

Итън се обърна и се вгледа в приятеля си.

— Шегуваш се.

— Говоря съвсем сериозно. Пач има нужда от влиянието на жена, която да я направи млада дама.

— Но честно ли е да се ожениш за една жена, само за да осигуриш майка за дъщеря си?

— Ще ѝ дам дом, храна, дрехи. Това ми се струва честна сделка — възрази Сет. — Не съм чак толкова грозен, че да не може да ме гледа през масата на закуска.

Той повдигна вежди и каза:

— На една жена могат да ѝ се случат и много по-лоши неща.

Итън се усмихна кисело:

— Да, предполагам. А какво ще кажеш за интимната страна на нещата?

Настъпи мълчание, преди Сет да отговори:

— Аз имам Дора. Не ми е нужна съпруга за това.

Той свали шапката си и прокара пръсти през косата си — жест, който издаваше, че не е сигурен в чувствата, над които размишляваше.

— Ако си твърдо решен на това, имам едно предложение — каза Итън.

Изчака Сет да кимне, преди да продължи:

— Дай обявата във вестниците на Изток.

Итън не даде възможност на Сет да възрази, просто продължи да говори:

— Помисли за това — настоя той. — Има по-голяма вероятност да намериш истинска дама там, където има много такива. Когато една

жена пристигне в Сейнт Луис, „дамата“ се изпарява от нея. Трябва да дадеш обява във вестниците в Бостън, Ню Йорк и Филадельфия.

Сет замислено сви устни, погали брадичката си, усещайки наболата си от два дни брада. Да има „дама“ за съпруга щеше да означава голяма промяна и за самия него. Той не би се оженил изобщо, ако не беше Пач. Но за дъщеря си той би жертвал всичко.

— Добре — съгласи се Сет сърдито. — Ще се вслушам в съвета ти. Но, все пак, в случай, че никой не иска да пътува толкова надалеч, ще дам обява и във вестника в Сейнт Луис.

Вниманието му бе привлечено от силното писукане на пилета.

— Какво става, по дяволите?

— Татко! Итън! — крещеше Пач. — Елате бързо!

Двамата мъже се втурнаха към безумните викове, които идваха иззад къщата. Накуцването на Итън го бавеше. Сет заобиколи ъгъла преди него, с наострени сетива, готов да защитава и брани дъщеря си. Щом я видя, той се закова на място. Пач стоеше пред него покрита с перушина и ухилена до уши. В протегнатите ѝ ръце, уловен за врата, висеше причинителят на врявата в курника.

— Хванах я, татко! — похвали се тя радостно. — Миещата мечка, която ни краде яйцата! Виж, тя е още малко мече. Мога ли да го задържа, татко? Нали мога?

Сет не знаеше дали да се смее, или да плаче. Щеше ли някой да е способен да превърне сладката му, очарователна немирница в млада дама? Той понечи да каже: „да, можеш да го задържиш“, но веднага се отказа. Та кой е чувал млада дама да отглежда вкъщи мече? Но той все още нямаше съпруга, а сърцето не му даваше да разочарова дъщеря си.

— Разбира се — съгласи се той ухилен. — Ако го храниш, може би пак ще имаме яйца за закуска.

— О, благодаря ти, татко! — извика Пач. — Веднага ще го занеса в къщи и ще му приготвя кошарка.

Сет вдигна ръка, за да каже, че мечето няма да живее в къщата, но тя вече бе изчезнала. Той направи гримаса. За жалост, къщата всъщност бе по-подходяща за мечета, отколкото за хора. В този момент всички възражения, които имаше против женитбата си, просто за да осигури майка на Пач, отпаднаха.

В мига, в който Сет стигна до това решение, Итън заобиколи ъгъла на къщата и се присъедини към него.

— Видях мечето — засмя се Итън. — Изглежда Пач намери нов домашен любимец за колекцията си.

— Поне засега — каза Сет.

— Нали няма да я накараш да го махне — запротестира Итън. — Видя ли лицето ѝ? Тя вече е влюбена в бедното животинче.

— Аз няма да направя нищо — каза Сет. — Но не мога да гарантирам за жената, която ще ми стане съпруга.

Очите му придобиха суров израз. Но когато започна мислено да съставя обявата, че търси запознанство с цел брак, добави и думите: „Да обича животни.“

2

— Какво правиш мамо.

— Пиша писмо.

— На татко ли?

— Не, скъпа. Татко е на небето. Писмото е до един човек в Монтана, който се казва Сет Кендрик.

Моли Галахър остави писалката и взе в скута си своята четиригодишна дъщеря. Неси бе изгубила пълничкото тяло и розовото личице, което имат всички малки деца, и вече си личаха чертите, които щеше да има. Кафявите ѝ очи все още бяха огромни, но носят ѝ бе издължен и прав. Пълните бузки се бяха смалили и откриваха силни ирландски скули, също като на Моли, и две очарователни трапчинки. Брадичката ѝ вече беше леко заострена като на баща ѝ.

Момиченцето се пресегна към недовършеното писмо на масата. Задържа го пред себе си с две ръце, сякаш можеше да разчете наклонените букви.

— Какво пише в него, мамо?

— Разказвам малко за себе си на мистър Кендрик.

— Защо?

— Защото той иска да се ожени за мен.

— Защо?

Моли помисли за момент. Какво можеше да накара един мъж да се ожени за жена, която изобщо не е виждал? Той беше писал за причините и тя ги обясни на Неси:

— Казва, че се нуждае от дама, която да се грижи за домакинството му, и медицинска сестра, за да му помага в работата. Той е лекар, разбираш ли?

— Ти се грижеше за леля Хети, когато беше болна.

— Да, точно така.

— Но леля Хети отиде на небето. Като татко.

Моли въздъхна:

— Да, мила. Като татко.

Смъртта на лелята на Джеймс беше причината тя да се озове в трудното положение, в което се намираше.

Моли беше дошла да живее при леля Хети, когато получи съобщение, че китоловният кораб на съпруга ѝ се е разбил в северните ледове и е потънал заедно с целия екипаж. Джеймс беше отплавал преди близо две години и Моли живееше с очакването на неговия дял от лова на китове. Когато дойде съобщението, че съпругът ѝ се е удавил, кредиторът по ипотеката ѝ даде седмица, за да напусне къщата, в която живееше с Неси и десетгодишния си син Уит.

Голямата стара къща на леля Хети в Ню Бедфорд със стълбата, водеща към плоския покрив, където вдовицата се разхождаше, стана за нея убежище в тази страшна буря. Моли прекарваше часове, като крачеше по правоъгълната платформа, оградена с парапет, и се опитваше да се пребори с мъката. Гледаше самотното море и се чудеше какво да прави. Изпитваше копнеж и тревога.

Сега, почти година по-късно, леля Хети беше мъртва, а братовчедът на Джеймс, Рупърт, наследи всичко. Точно когато минзухарите разцъфваха, Рупърт ѝ писа, че е продал къщата на леля Хети. Моли и децата трябваше да я напуснат до първи юни.

Братовчедът Рупърт я бе оставил без никакви средства. Беше ѝ предложил да се премести да живее при майка му в малка къща в покрайнините на Ню Бедфорд. Да живее заедно със Седи Галахър би било по-добре, отколкото да отиде в приют, но Моли не би си го пожелала, ако имаше друг избор.

Моли нямаше нищо против да се грижи за леля Хети, защото наистина бе обичала старата жена. Но майката на Рупърт беше съвсем друго нещо. Седи Галахър бе стара вещица, която не обичаше децата.

И така, ултиматумът на Рупърт хвърли Моли в паника. Джеймс беше добър китоловец, чудесен съпруг и баща. Но два от трите му китоловни кораба бяха потопени от бунтовническият крайцер „Алабама“ по време на войната. Финансовата загуба беше увеличена и от нарастващата употреба на горивни заместители на китовото масло, която причиняваше спад в цената на всеки добит с тежък труд грам. Бяха продължили да живеят добре, но това бе погълнало голяма част от спестяванията им. Когато леля Хети почина, Моли разбра колко малко ѝ е останало след смъртта на Джеймс.

Ако беше сама, тя би се оправила някак. Но Уит бе на десет години и растеше висок като Джеймс. Китките и глезените му сякаш израстваха изпод дрехите. Що се отнася до Неси, Моли се ужасяваше от мисълта, че постоянно ще карат четиригодишната ѝ дъщеря да пази тишина заради спокойствието на капризната старица.

В деня, в който Моли получи писмото на Рупърт, думите ТЪРСЯ СЪПРУГА ненадейно изскочиха пред погледа ѝ от един брой на бостънския вестник от преди месец. Тя внимателно разгърна навлажнения вестник, в който бе увила рибата, купена за вечеря, и прочете останалото. Обявата беше кратка и лаконична:

„ТЪРСЯ СЪПРУГА. 35-годишен лекар търси образована жена да работи като медицинска сестра и да води домакинство. Да бъде дама с добър характер. Да обича животни. Пишете на адрес: С. К. до поискване, Форт Бентън, Монтана.“

Отне ѝ известно време докато намери Форт Бентън на картата, където обикновено проследяваше китоловните пътешествия на Джеймс. Видя ѝ се на другия край на света. Тъй като нямаше какво да изгуби, Моли веднага седна да пише писмо на загадъчния С. К. И понеже не мислеше, че от това може да излезе нещо, не спомена за съществуването на Уит и Неси.

Моли беше сигурна, че докторът ще получи толкова много писма, че нейното ще се загуби в бъркотията. Бе изненадана, ако не и доволна, когато той ѝ отговори:

„Скъпа мис Галахър!

Аз съм провинциален лекар и водя съвсем обикновен живот. Радвам се, че имате опит като болногледачка. Това е важно тук, където се нуждаем отчаяно от истинска медицинска сестра. Домът ми представлява една постройка от чам, пригодена за суровите условия тук. Разположена е до поток, край който растат тополи.

Тук небето е безкрайно, а прериите се простират чак до планините на юг. Никой, който е видял тази част на Монтана, не може да отрече красотата ѝ.

Въпреки това, зимите са мразовити, лятото — знойно, а вятърът духа почти постоянно.

Понякога човек се чувства самотен тук.

Помолихте ме да разкажа нещо за себе си. Търпелив човек съм и се старая да разбера гледната точка на човека срещу мен. Най-често успявам.

Мога да ви предложа своето име и защитата си. Това не е кой знае колко, но тук, където няма ред и закон, все пак е нещо.

Предано Ваш, Сет Кендрик“

Моли беше разочарована, че в писмото нямаше дори и ред за това, как изглежда той. Опита се да си представи мъж толкова красив, колкото Джеймс, но не успя. Но всъщност тя нямаше да се омъжи за загадъчния С. К., заради хубавата му външност.

Тя се почувства леко засрамена, че нейният „опит като болногледачка“ се свеждаше само до поставяне на студена кърпа на челото на леля Хети, докато тя почина от старост. Но тя не поправи грешното впечатление на Сет Кендрик, когато му писа за втори път. Вместо това обясни, че е вдовица, че е обичала Джеймс с цялото си сърце и душа и че не очаква да срещне любовта във втория си брак. Моли написа също, че Монтана ѝ се е сторила красива, и че някой ден би искала да я види. Поради причини, за които не ѝ се мислеше, Моли все още не спомена нищо за Уит и Неси.

Второто писмо на Сет Кендрик я заинтригува:

„Скъпа мисис Галахър!

Трябва да ви кажа, че бях облекчен, когато прочетох в последното ви писмо, че не очаквате любов от този брак. Аз също съм вдовец и напълно разбирам чувствата ви. Моето сърце също не е свободно.

Ще се омъжите ли за мен?

Ваш слуга, Сет Кендрик

P.S. Прилагам инструкции как да стигнете до Форт Бентън.“

Моли обмисляше отговора си на предложението на лекаря от Монтана, когато Неси я прекъсна. Тя все още не бе решила какъв ще бъде отговорът ѝ. През месеците докато си пишеха пролетното слънце си бе свършило работата и бе превърнало Ню Бедфорд в топъл край, обогрени в цветовете. Жълти лилии и червени макове, лютичетата и теменужки красяха улиците. Навсякъде — дръзки туфи глухарчета. Разлюляното от вятъра море бе ту искрящо синьо, ту зелено, ту буреносно сиво, в зависимост от времето. Как би могла да изостави всичко това? Но юнският ден, в който тя щеше да бъде принудена да напусне къщата на леля Хети, неумолимо приближаваше. Тя трябваше да се премести някъде — и то скоро.

Моли искаше да е достатъчно смела да приеме предложението на доктор Кендрик, да измине целия път до Монтана и да стане негова съпруга. Но тя никога през живота си не бе излизала извън границите на Масачузетс. Нямаше смелостта да прекоси цялата страна заради една прищявка.

Може би затова се бе влюбила в буйния китоловец Джеймс. Моли бе видяла света през очите на мъжа си, докато той плаваше по моретата. Тя изживяваше приключенията на мъжа си в чудните пристанища, където спираше китоловният му кораб, като свои собствени. Това винаги ѝ бе стигало. Но сега Джеймс беше мъртъв. Всички приключения, които щеше да изживее в бъдеще, трябваше да бъдат нейни собствени.

— Ще ходим ли в Монтана?

Въпросът на Неси изтръгна Моли от мислите ѝ и я накара да се съсредоточи върху решението, което знаеше, че трябва да вземе. Искаше ѝ се да се остави в ръцете на съдбата и да каже „да“. Но думите просто не идваха.

— Не мисля, Неси.

— Добре — каза Неси. — Не искам да ходя никъде. Ако отидем някъде, татко няма да знае къде сме. Няма да може да ни намери, когато се върне вкъщи.

Моли силно притисна дъщеря си. Ако сега не кажеше нищо, Неси щеше все някога да осъзнае, че баща ѝ няма да се върне. Но това ѝ се струваше по-жестоко, отколкото да накара Неси, колкото и малка да бе, да погледне истината в очите. Затова Моли каза:

— Помниш ли, когато обяснявах, че татко е умрял и е отишъл в рая?

— Да.

— Раят е чудесно място, Неси, но когато човек отиде там, не може вече да се върне. Но татко може да ни вижда, и където и да отидем, той ще знае, къде сме. И ще ни гледа отгоре.

Мъничките вежди на Неси се свиха:

— Сигурна ли си?

Моли отмахна меките коси на Неси от разтревожените ѝ очи.

— Съвсем сигурна съм.

Лицето на Неси се изкриви в гримаса.

— Искам си моя татко! — разплака се тя. — Защо не се връща вкъщи?

Моли държеше Неси и я успокояваше колкото можеше. Но малкото момиченце плачеше неутешимо. Юмручетата му стискаха силно дрехата на Моли, ридания разтърсваха тялото му. Моли се бореше с надигащото се в гърлото ѝ чувство. Нямаше да плаче. Тя изплака очите си преди месеци, но сълзите не промениха нищо. И все пак една сълза се промъкна и се търкулна гореща по бузата ѝ. После друга. Моли стисна очи и зарови лице в меката като коприна черна коса на Неси.

Моли седеше в сгъстяващия се мрак и държеше Неси, докато момиченцето накрая заспа от плач. Стресна се, когато вдигна глава и видя, че синът ѝ стои на прага и я гледа втренчено.

— Търсех те преди малко — каза Моли. — Къде беше?

— Долу на кея — отговори Уит. — „Мери Лий“ товари провизии за следващото си плаване.

Тръпки полазиха по гърба на Моли. „Мери Лий“ бе китоловният кораб, който беше видял потъването на кораба на Джеймс. Роджър Стърджис, капитанът на „Мери Лий“, бе най-добрият приятел на Джеймс. Моли почувства, че ѝ прималява при мисълта, че някой ден Уит ще иска да отплава по море и да стане китоловец като баща си. Тя се облегна назад в капитанското кресло, в което седеше и намести Неси по-удобно в скута си, като пхна главата на момиченцето под брадичката си.

— Поздрави ли капитан Стърджис? — попита Моли.

Сиво-зелените очи на Уит потърсиха браздите по застлания с дъски под.

— Да.

— Той какво ти каза?

Уит съсредоточи цялото си внимание върху върха на обувката си, като се опитваше да го вкара в една дупка от чеп, десет пъти по-малка от него:

— Нищо особено. Само това, че „Мери Лий“ е готов да отплава утре сутринта.

Моли поклати глава и леко се усмихна:

— Никога не е бил приказлив, както си спомням. Е, вечерята скоро ще бъде готова. Иди да се измиеш.

Уит тръгна неохотно. Постоя още за момент, понечи да каже нещо, но се отказа и излезе заднишком от стаята.

Моли никога не бе разбирала защо морето привлича мъжете. То не прощаваше и взимаше толкова често, колкото и даваше. Тя вече бе опитала да насочи интереса на Уит към занимание, различно от китоловството, но до момента без особен успех. Успокояваше се с факта, че Уит бе послушно дете и се надяваше, че ще може да промени желанието му да стане моряк.

Вечерята премина в тишина. Уит каза само няколко думи. Неси не каза нищо. Моли бе прекалено погълната от мислите си, за да забележи. Тя сложи Неси в леглото веднага след като се нахраниха и скоро след това отиде да помогне на Уит да си легне.

Когато Джеймс беше жив — и си беше в къщи — той помагаше на Уит да си легне, а тя се грижеше за Неси. После си сменяха местата за по една целувка за лека нощ. Сега Уит очакваше тя да продължи този ритуал. Моли не беше Джеймс и никога не би могла да заеме мястото му. Но понеже разбираше загубата на Уит, тя изпълняваше молбата му, макар да се чувстваше непохватно.

Тя седна до Уит, набързо го прегърна, после му помогна да се мушне под завивките. Започна да подпъхва вълненото одеяло около него, като следваше извивките на дългото му тяло от една страна, както Уит й беше казал, че Джеймс е правел.

Моли вече си поправяше път и от другата страна, подпъхвайки одеялото, когато Уит я спря:

— Чакай — каза той. — Забрави краката ми.

— Какво?

— Татко винаги завиваше и краката ми.

Моли пое дълбоко въздух и възпря напирания в нея вик: „Аз не съм баща ти! Баща ти е мъртъв!“ Вместо това, тя се насили да се усмихне и отново оправи одеялото първо от едната страна, после покрай краката на Уит и от другата страна.

— Благодаря ти, мамо — каза Уит. — Беше добре. Почти като татко.

„Почти като татко“. Моли се наведе и целуна сина си по челото. Церемонията свърши. Не толкова добре, колкото татко би го направил. Не съвсем така, както трябва. Но това бе всичко, което можеше да направят един за друг. Постоянно болезнено напомняне за това, което и двамата бяха изгубили.

— Лека нощ, Уит. Обичам те.

— И аз те обичам, мамо. Помни това. Каквото и да се случи.

Моли се намръщи. Отвори уста, за да попита какво иска да каже, но той се обърна и дръпна завивките над раменете си, напълно безразличен към внимателно подпъхнатото одеяло, и каза:

— Лека нощ, мамо.

Тя угаси лампата и излезе от стаята, за да намери в тъмното леглото си. Можеше да довърши писмото до Сет Кендрик и утре сутринта.

Но на сутринта синът ѝ го нямаше. Моли намери само една бележка върху възглавницата на Уит:

„Мила мамо!

Заминавам като юнга на «Мери Лий». Моля те разбери, че трябва да отида. Татко би очаквал това от мен. Сега аз съм мъжът в семейството. Ще донеса в къщи моя дял от улова, за да осигуря теб и Неси. Няма за какво да плачеш вече.

Твой любещ син, Уит“

Моли тичаше към кея в тази облачна пролетна утрин с разтуптяно сърце. Не можеше да си поеме дъх и почти по целия път държеше със свитата си в юмрук ръка опънатия до скъсване шев

отстрани на роклята си. Тя не знаеше да се смее ли или да плаче от облекчение, когато стигна кея и видя, че корабът „Мери Лий“ още не е отплавал. От движението по палубата личеше, че не ѝ остава много време да намери сина си.

— Спрете! Моля ви, спрете! — извика тя, като се препъваше нагоре по подвижното мостче.

— Ей, вие там! Никакви жени на кораба! — извика един моряк и се опита да я спре. — Това носи лош късмет!

Тя го избягна и се развика с все сила:

— Уит! Уит! Къде си? Моля те, не прави това!

Тъй като бяха суеверни, моряците придобиха заплашителен вид. Тази жена, която им се натрапваше, можеше да се окаже лоша поличба за цялата китоловна експедиция. Мъжете на палубата се подредиха в заплашителен кръг, за да не я допуснат да навлезе още повече в тяхна територия. Моли сложи юмруци върху бедрата си и вирна високо брадичка. Дългата ѝ черна коса се развяваше от свежия вятър.

— Няма да тръгна без сина си. Сега, моля ви, намерете го и го доведете при мен.

— Ей, вие, какво става тук?

Капитан Стърджис бе недоволен, че първият му помощник го извика на палубата, за да прекрати безредието. Не можа да повярва на очите си, когато видя Моли Галахър.

— Какво има, Моли? Какво правиш тук?

Моли искрено въздъхна от облекчение при вида на приятелското лице пред нея.

— Става въпрос за Уит — обясни тя. — Той се е записал като юнга при теб.

— Да, знам — каза той.

Тя го изчака да продължи, но с нарастващ ужас осъзна, че приятелят на Джеймс одобрява присъствието на сина ѝ на борда на кораба.

— Не можеш да го вземеш — каза тя остро, изпълнена с тревога. — Няма да позволя.

— Момчето иска да дойде, Моли — каза капитанът. — Не можеш винаги да се отнасяш с него като с дете.

— И не смятам — отвърна Моли. — Но няма да дам още една жертва от семейството си на морето. Затова го доведи тук и аз ще го

отведа в къщи.

— Но той иска да дойде — настоя капитанът.

— Не ме интересува какво иска — отсече тя. — Аз съм му майка.

Ще прави каквото му кажа.

Капитан Стърджис се обърна към един моряк, който стоеше наблизо:

— Кажи на Уит Галахър да дойде на палубата.

Сърцето на Моли подскочи, когато синът ѝ се появи. Но от предизвикателния поглед в очите на Уит личеше ясно, че няма да тръгне с нея по собствено желание. Тя се обърна към капитана, без да скрива чувствата си. Каза само:

— Моля те, Роджър.

— Ела тук, Уит — каза капитанът.

Високото, тънко като тръстика момче се подчини веднага. Свежият морски вятър разроши черната му дълга до раменете коса, когато той пристъпи напред. Ръцете му, свити в юмруци, бяха скрити в джобовете му.

— Майка ти не иска да идваш, момче.

— Сега аз съм мъжът в семейството, сър — отговори Уит, — и трябва да изкарвам прехраната.

— Не! — каза Моли.

Когато те я погледнаха, тя добави:

— Не е необходимо. Намерих начин да се грижа за нас.

— Така ли? — капитанът повдигна въпросително вежди.

Моли преглътна и каза:

— Ще се омъжвам пак. За един човек от Монтана. Точно затова Уит трябва да дойде с мен сега. Няма да има при кого да се върне, когато пристигнете тук след три или четири години.

Гърлото ѝ така се бе свило от страх, че последните ѝ думи прозвучаха като дрезгав шепот.

— Разбирам — каза капитанът. — В такъв случай, момче, мисля, че е най-добре да тръгнеш с майка си.

— Но, сър...

— Аз съм капитанът тук, момче. Трябва да се подчиниш на заповедта ми.

Червенина изби по врата на Уит и светлата кожа на лицето му порозовя. Само това издаваше колко страда, когато отговори:

— Да, сър.

Моли се опита да сложи ръка на рамото на сина си, но той се отдръпна и тръгна надолу по подвижното мостче, без да промълви и дума.

— Благодаря ти, Роджър — каза тя на капитана. — Благодаря ти за сина ми.

Тя се втурна след Уит.

Слънцето беше изгряло, но не се усещаше по тесните улици на Ню Бедфорд. Огромни дъбове, брястове с гъсти корони, явори със заострени листа спираха топлината.

Бяха изминали повече от половината път до дома си, преди Моли да успее да настигне сина си. Когато тя докосна рамото му, той се обърна към нея. На лицето му бе изписана агонията от унижението и срама, които изпитва едно десетгодишно момче, когато се опитва да се държи пред хората като мъж, а майка му се отнася към него като с дете.

— Просто ще намеря друг кораб — каза той със зачервено лице и искрящи от неизплаканите сълзи морскозелени очи. — Следващия път няма да ти оставя бележка. Няма да ти дам възможност да ме спреш.

— Уит, аз...

— Как можа да излъжеш така? — попита той. — Капитан Стърджис никога нямаше да ме свали от кораба, ако не му беше разказала тази измислица! Няма никакъв човек в Монтана, за когото ще се омъжваш, нали така? Искам да кажа, не може да има. Никога не би ни принудила да заминем толкова далеч от Ню Бедфорд, толкова далеч от морето. Нали?

Моли не знаеше на кое обвинение да отговори първо. Но мисълта, че Уит ще избяга пак, — а той лесно можеше да го направи, тъй като през следващите няколко седмици много китоловни кораби щяха да тръгват от Ню Бедфорд, — я накара да вземе решение. Тя отчаяно търсеше думи, за да го обясни на сина си:

— Вярно е, Уит. Ще се омъжа пак. През изминалите няколко месеца си пиших с един човек от Монтана, който беше дал обява, че търси съпруга.

— Как можа да направиш такова нещо?

— Не знам защо отговорих на обявата. Всъщност, знам. Искан да заживеем по-добре. И, Уит, той ми отговори и ми се струва добър

човек. Провинциален лекар е и в последното си писмо ме помоли да отида в Монтана и да се омъжа за него.

Уит бе поразен:

— Не можеш да се омъжиш за друг. Татко е... татко е...

— Мъртъв — каза меко Моли, но думата звучеше така безвъзвратно, че бе неопровержима. Тя копнееше да протегне ръце и да прегърне сина си. Но беше ясно, че макар и по години да бе още малко момче, той притежаваше мъжка гордост. Уит изтри насълзените си очи с опакото на ръката си.

— Не е нужно да го правиш — каза той. — Аз мога да изкарвам прехраната ни.

— Като станеш моряк? Не, Уит, няма да позволя. Вече съм решила. Ще се омъжа за него.

— Не можеш да го направиш! Не можеш! Татко още не е изстинал в гроба! — Уит се обърна рязко и побягна към къщи.

Заканата на Уит накара Моли да действа веднага и възможно най-бързо. Щом веднъж взе решение, тя не изгуби и минута. Същия ден изпрати писмо до Сет Кендрик, в което се съгласяваше да се омъжи за него и обещавахе да тръгне на запад през следващите няколко дни.

Моли писа и до братовчеда Рупърт, за да му каже, че „съжалява, че не може да приеме любезното му предложение“.

След това започна да събира багажа. Сред нещата, които сърце не й даваше да остави беше порцелановият сервиз на розички от майка ѝ, издяланият от някой ескимос зъб на морж, който Джеймс бе донесъл от китоловна експедиция до Пойнт Бароу, и корабът в бутилка, който Джеймс и Уит бяха направили заедно през годината, в която Джеймс лежеше вкъщи със счупен крак — същата година, в която Неси се роди. В края на списъка, но не и по важност, беше картината, изобразяваща моряк, забиващ харпуна си в гренландски кит сред арктически айсберги. В далечината се виждаше в цялото му величие един китоловен кораб — корабът на Джеймс.

Разбира се, приготвиха всичките си топли вълнени дрехи, защото доктор Кендрик ги бе предупредил, че зимите в Монтана са сурови. Тя добави и кашон с книги, включително и един том с автограф от поетесата, чието родно място бе Масачузетс — Емили Дикинсън, защото той ѝ бе казал, че зимите там са самотни. Само че, предположи тя, сега вече нямаше да са така самотни. Всъщност много по-малко

самотни, отколкото доктор Кендрик предполагаше. Защото щеше да се сдобие с по-голямо семейство, отколкото очакваше. Или по-точно с един син и една дъщеря в повече.

Тримата напуснаха Ню Бедфорд само след три дни, а през това време тя не изпускаше Уит от очи. Пътуването с влак до Сейнт Луис и с параход нагоре по Мисури до Форт Бентън, колкото я очарова, толкова и я изплаши.

Не само промяната в пейзажа накара Моли да осъзнае значението на това, което бе направила. Наистина пейзажът се променяше неузнаваемо. Тучните, обрасли с дървета хълмове на изток се смениха с тревисти, простиращи се в далечината, прерии. Но показателен беше броят, а също и големината на градовете, които срещаха по пътя си. Колкото по на запад отиваха, селищата ставаха все по-малки, бяха все по-нарядко и все по-отдалечени едно от друго. Накрая те не представляваха нищо повече от малки параходни спирки за гориво и вода, за които се грижеше само по един човек. Чак тогава Моли разбра, че е оставила цивилизования свят зад себе си и се е отправила към пустошта.

Прекараха само един ден в оживения Сейнт Луис, преди парахода „Виола Бел“ да се отправи нагоре по Мисури. За разлика от малкото спално купе във влака, кабината им на парахода наподобяваше стая в луксозен хотел.

Моли беше запазила една от двете кабинни в задната част — просторно помещение, в което имаше легло с балдахин, умивалник и вграден гардероб. Една врата, в горната част, на която имаше прозорец с перде, водеше към палубата, която се простираше около целия параход.

Изминаха около петдесет мили през първия ден, в края на който Моли видя индианец за пръв път в живота си. Той яздеше по брега след парахода, почти гол на своя кон. Стойката му бе горда, изправена, красива и едновременно с това заплашителна. Беше сиукс, както ѝ каза капитанът, — племето му очакваше от тях такса във вид на брашно и тютюн — такса, която те не носеха на борда. Тази нощ хвърлиха котва по средата на реката, а капитанът постави стражи, със задачата да наблюдават да не би параходът да бъде нападнат.

Моли не затвори очи цяла нощ от страх да не ги убият докато спят. На сутринта слънцето изгря, ярко и горещо, а опасността сякаш

никога не бе съществувала. През този ден тя видя за пръв път стадо огромни, рунтави бизони — толкова голямо, че сякаш покриваше цялата прерия.

Местностите край реката имаха странни имена: Изворите на гърмящата змия. Вълчийт нос. Страшният завой. Боядисаната гора. Дяволската земя. Магарешката спирка. Завоят при тухлената къща. Прерията лосов рог — които звучаха толкова диво, колкото дива бе и земята, през която пътуваха.

В градовете, където хвърляха котва за през нощта, тя срещаше войнишки съпруги, които ѝ разказваха за самотата си. Самата тя я видя, когато параходът минаваше край дървени къщички, пред които седяха боси в столове — люлки самотни жени с деца в скута си. Моли започна да подозира, че на Запад нейният живот и този на децата ѝ щеше да е съвсем различен от този, който познаваха досега. Докато непознатото ѝ ставаше познато, тревогата ѝ нарастваше. Много скоро пътуването им бе към своя край.

Моли постави ръка на челото си, за да предпази очите си от слънцето и да разгледа по-добре кея на Форт Бентън. Градът се виждаше лесно от горната палуба на парахода „Виола Бел“.

Беше разположен на равна земя точно до реката. Нямаше пристанище, само кален бряг, който се спускаше към реката и по който на високи купове бяха наредени машини и стоки.

Към кея гледаше ред едноетажни и двуетажни постройки, които приличаха на складове. На някои от другите постройки имаше табели — „Уелс Фарго“, „Хотел Шмид“, „Карол и Стийл“, „Северозападни кожи“, „И. Г. Бейкър и Сие“, „Медсин Боу“. В края на града се виждаха порутени кирпичени и тухлени постройки, които представляваха някогашния Форт Бентън. На хоризонта, на около сто и петдесет фута над града се извисяваше стръмен хълм и се простираше на няколко мили в далечината.

В града тя не видя нито застлани улици, нито тротоари, нито трева. Само мръсотия. Нито едно дърво, нито едно-единствено. Думата, която се въртеше в главата ѝ бе „пустош“. Но Моли пропъди от съзнанието си страшната картина. Отказа да повярва в това, което бе видяла през всичките самотни мили, които пропътува, за да стигне до това запустяло място. Почувства надежда в сърцето си, видя пред себе си слънчево ново начало.

— Пристигнахме, мамо! Вече мога да видя лицата на хората, които чакат на кея — каза Уит.

Моли се усмихна на вълнението в гласа на сина й. За първи път през цялото пътуване от Масачузетс до Монтана тя го чу да изразява друго чувство, освен негодувание и яд. Почувства, че някой я дърпа за полата и протегна ръце, за да вдигне дъщеря си.

— Пристигнахме, Неси — каза тя и закачливо подръпна един кичур от косата на момиченцето. — Пристигнахме в новия си дом. Ще започнем нов живот тук и ще оставим миналото зад себе си.

Детето я погледна сериозно и не каза нищо. От нощта, когато заспа разплакана в ръцете на Моли, Неси бе неестествено мълчалива. На Моли й оставаше само да се надява, че времето, търпението и любовта ще възвърнат светлината в някога веселите кафяви очи на дъщеря й.

— Внимавай, Уит — каза Моли. — Застани по-далеч от парапета. Параходът сигурно ще се разклати, когато се доближи до кея.

— Няма да е така, ако беше истински кораб — отговори синът й с презрение към параходите, достойно за един истински моряшки син. После добави тъжно:

— Сега щях да съм юнга на китоловен кораб мамо, ако само...

Очите му се свиха, когато се обърна да разгледа кея:

— Смяташ ли, че онзи е някъде там долу и ни чака?

Моли почувства негодуванието в гласа му и развълнуваното биене на собственото си сърце. Уит й даде да разбере ясно, че няма намерение да харесва, нито дори да търпи мъжа, заради когото тя измина целия този път и за когото щеше да се омъжи.

Когато свирката на парахода оповести, че са пристигнали, Уит се затича към стълбите.

— Чакай ме на главната палуба, Уит — извика Моли след него. — Двете с Неси ще слезем и ще дойдем при теб веднага щом можем.

Не мислеше, че Уит нарочно ще предизвика скандал, ако се срещне сам с доктор Кендрик, но щеше да е по-добре тя да е близо до сина си, когато двамата мъже се срещнат лице в лице за първи път.

Моли дръпна Неси към себе си, когато „Виола Бел“ се удари в кея на Форт Бентън. Само след минути щеше да се срещне с мъжа, с който бе решила да прекара остатъка от живота си. Какво ли щеше да

направи любезният доктор, когато разбере, че не е била съвсем откровена с него?

Ако ѝ даде възможност, тя щеше да му обясни всичко. Моли помисли за това, какво бяха изтърпели децата ѝ през изминалата година и се закле, че ще го накара да я изслуша. Освен това, тя бе изразходвала последните си спестявания, за да стигне до тук. Нямаше пари за обратно пътуване.

Нямаше време да размишлява повече, защото мостчето бе спуснато, а хората и товарът се отправиха от главната палуба на парахода към твърда земя.

Моли хвана дъщеря си за ръката и я поведе надолу по стълбите към главната палуба, където беше Уит.

— Можем ли вече да слезем на брега? — попита Уит.

— Писах на доктор Кендрик, че ще го чакаме тук.

Уит се намръщи и се обърна да гледа суматохата на кея.

Моли остави Неси на земята. Момиченцето сграбчи здраво с ръце тесния парапет до Уит и остана така.

— Внимавай! — предупреди я Моли. — Дръж се здраво, за да не паднеш.

— Не знам защо трябваше да идваме тук — оплака се Уит. — Мръсно е. И грозно. Дори няма дървета. Мразя това място! Мразя го и онзи!

— Достатъчно, млади човече! — отсече Моли. — Сега стой тук и мълчи. Когато доктор Кендрик дойде, ще го поздравиш учтиво. Ясно ли е?

Сърдитият глас на Уит съвсем не бе изпълнен с уважение, когато отговори:

— Да, майко.

Моли се бореше с нервното напрежение, което караше ръцете ѝ да треперят. Уит твърдо бе решил да мрази Сет Кендрик. Може би беше сгрешила. Може би все пак това не бе най-добрият избор. Но сега бе твърде късно. Само след секунди доктор Сет Кендрик щеше да дойде и да потърси на палубата на „Виола Бел“ жената, с която се бе запознал чрез обява във вестника и двете ѝ деца.

3

— Стой наблизо, Пач — предупреди Сет дъщеря си, когато стъпиха на палубата на „Виола Бел“. — Искам да те представя на мисис Галахър веднага щом я намеря.

— Не искам да се срещам с нея, татко.

Сет заведе Пач в един тих ъгъл, където можеха да стоят, без да бъдат блъскани от тълпата. Той повдигна брадичката на дъщеря си, така че очите ѝ да срещнат неговите:

— Искам днес да се държиш колкото може по-добре. Не искам да изплашим мисис Галахър още преди да е пристигнала — каза той с усмивка. — Очаквам от теб да направиш така, че тя да се чувства добре дошла.

В очите на Пач блесна недоволство и тя побърза да спусне клепачите си, за да скрие враждебността, която изпитваше към страшната мисис Галахър.

Но Сет не забеляза нищо. Той вече оглеждаше предната палуба на „Виола Бел“ и търсеше с очи жената, която се бе съгласила да стане негова съпруга. Докато разглеждаше жените, които стояха там, той се сещаше за отделни откъси от последното писмо на Моли Галахър. Тя му бе дала достатъчно информация, за да я познае, без всъщност да казва какъв цвят рокля ще носи, когато пристигне.

„Косата ми е дълга и черна. Джеймс казваше, че е великолепна. Но обикновено нося шапка, за да предпазя лицето си от слънцето. В противен случай нося ми се покрива с лунички.“

Той изключи всички жени, които не носеха шапки. За съжаление беше трудно да определи цвета на косата на тези, които носеха шапки. Искаше му се да знае, дали носи косата си пусната надолу или хваната нагоре.

„Доста отслабнах, понеже храната сякаш изгуби вкуса си след смъртта на Джеймс.“

Останаха му само четири жени, между които да избира.

„Надявам се, че не сте прекалено висок, защото аз не съм по-висока от мравка. Е, може би това е преувеличено. Но не много! Джеймс ме наричаше «мъничката ми».“

Само две жени отговаряха на това описание.

„О, сетих се! Имам малка бенка близо до устата. Джеймс казваше, че ми отива. Надявам се, че на вас също ще ви хареса.“

Нито една от двете жени не гледаше към него в момента. Той отиде до тази, която бе най-близо и я докосна по рамото. Тя се обърна и той въздъхна от облекчение — досега не бе усетил, че е затаил дъх в очакване. Не беше тя.

Докато се приближаваше към другата жена, тя се обърна към него. Сет се закова на място, поразен от елегантната ѝ красота. Защо не го беше предупредила? Лицето ѝ бе очертано от черна сламена шапка, поръбена с черни кристални мъниста, които привличаха и отразяваха слънчевата светлина.

Той забеляза кафявите ѝ очи, неспокойни като на кошута, и бялата ѝ като алабастър кожа с лунички около носа, която порозовя, когато тя срещна погледа му. Равни бели зъби проблясваха между сочните ѝ устни, а брадичката ѝ бе предизвикателно повдигната. Бенката беше близо до устата ѝ, точно както я бе описала. Но тя не само ѝ отиваше. Събуждаше надежди. Примамяваше.

Тялото му се изопна и вкамени от желание, което той не искаше да чувства. Не това бе очаквал от едно запознанство чрез обява. Не и жена, която го караше да копнее да я притежава. Не и жена, която да

събуди в него настойчиви чувства, които той смяташе отдавна за мъртви. Особено след като двамата се бяха уговорили, че това ще бъде просто брак по сметка.

Сет направи две крачки към нея. Протегна ръка и тя постави своята малка нежна ръка в неговата.

— Мисис Галахър? — успя да каже той с пресипнал глас.

Когато тя кимна, той почувства, че стомахът му се свива.

— Доктор Кендрик?

— Да.

Той изобщо не беше това, което Моли очакваше. Един лекар не можеше да има такива вълнуващи сиви очи и такава буйна черна коса. Не можеше да изглежда така страстен и да има толкова силно тяло. Един лекар не би трябвало да й напомня за дивака, възседнал кон, когото беше видяла край реката, нито пък да кара тялото ѝ да трепери при допира на неговите изненадващо груби ръце.

Моли си помисли, че бръчиците около очите му и дълбоките бразди около устата му придават на лицето му особен израз. Тя хареса правия му нос, вдлъбнатата брадичка и широките му скули. Носеше някаква шапка, която тя не бе виждала на Изток. Тя почти покриваше вълнистата му черна коса, освен там, където падаше на чупки върху яката му. Но това, което я привлече към него и я завладя, бяха очите му — загадъчните му тъмносиви очи.

За момент те останаха така на палубата на „Виола Бел“, всеки загледан в очите на другия. В следващия миг ръката на Моли бе изтръгната от тази на Сет, защото някой се препъна, полетя към нея и я бутна през парапета в ледените води на Мисури. Тя успя за миг да види едно дяволито лице, което я гледаше втренчено, преди да остане без дъх и устата ѝ да се напълни с кална вода.

Сет разполагаше само със стотни от секундата, за да разбере, че Пач е бутнала Моли Галахър през борда, след което някой го удари отзад и той почувства, че пада. Преди да се озове със силен плясък във водата, той си помисли, че ще извие врата на дъщеря си. Надигна се, като плюеше и мигаше бързо с очи, за да ги прочисти и да намери виновника, който го блъсна през парапета.

Преди да се огледа добре, Моли се показва на повърхността. Тя се давеше, но успя да извика:

— Помощ! Не мога да плувам! — и веднага потъна обратно.

Моли чувстваше дробовете си сякаш ще се пръснат, но не смееше да си поеме дъх. Това ли бе почувствал Джеймс? Тази ужасна пареща болка в гърдите? Леденостудената вода? Беше ли помислил той за нея, за Уит и Неси в последните си секунди, така, както тя мислеше сега? Моли се бореше със съдбата си, с разперени пръсти махаше отчаяно в тъмната вода и се стремеше към светлината на повърхността. Но огромната тежест на няколко слоя модни дрехи неумолимо я теглеше надолу. Почувства, че ѝ се вие свят. Нямаше да издържи още много. Скоро ще трябва да си поеме дъх. Тогава дробовете ѝ ще се напълнят с вода и ще се удави.

Не можеше да се откаже. Децата ѝ имаха нужда от нея. Трябва да живее! Продължи да се бори с тежестта на дрехите си, отказвайки да даде живота си на реката.

Нещо я дръпна за полата и веднага я пусна. Някой е скочил след нея! „Спасете ме! Не ме оставяйте тук!“ Без да вижда, протегна ръце да сграбчи врата на своя спасител, но той я откопчи от себе си. Това я отчая още повече.

Една мускулиста ръка я обви отзад и я хвана здраво през гърдите. Тя бе така поразена от интимността на тази прегръдка, че замръзна за момент — време достатъчно, за да разбере, че се движат нагоре. Тя се насили да стои спокойно, което беше единственият начин да помогне за спасението си.

Моли пое дълбоко въздух, когато стигнаха повърхността на водата и веднага се закашля.

— Вече сте в безопасност, мисис Галахър — каза Сет в ухото ѝ. — Само се отпуснете и ще ви закарам до брега.

Хората на борда на „Виола Бел“ вече бяха разбрали, че двама пътници са паднали през борда. Бяха готови да поемат Моли от ръцете на Сет, когато той я повдигна до кея, и да издърпат и самия него от водата.

Сет забеляза Итън в тълпата, която се бе събрала, и му каза:

— Погрижи се за нея, докато донеса медицинската си чанта от двуколката.

Моли лежеше на земята със затворени очи, благодарна, че е жива. Слънцето бе така топло, а тя — толкова уморена. Нямаше желание да се помръдне от това място.

— Идете настрани! Разпръснете се! Направете й място да диша!
— извика Итън.

Когато Моли отвори очи, тя видя коленичил до нея красив мъж с кестенява коса и яркозелени очи. Той развърза мокрите панделки под брадичката ѝ и махна това, което бе останало от най-хубавата ѝ празнична шапка.

— Добре ли сте? — попита той.

Устата на Моли очерта думите „Добре съм“, но звук не се чу. Тя отново затвори очи. Почувства топлината на едно друго тяло до себе си, точно преди да чуе дълбокия, дрезгав глас на Сет:

— Как е тя, Итън?

— Не знам, Сет. По-добре я прегледай.

Моли почувства, че някой разкопчава роклята ѝ и успя да повдигне ръка, за да го спре.

— Всичко е наред, мисис Галахър — каза Сет, като върна ръката ѝ обратно. — Аз съм, Сет Кендрик. Лекар съм, помните ли?

Не, не я интересуваеше, дали е лекар. Беше непознат. Но опитните му ръце се справиха бързо с копчетата на корсажа ѝ. Моли пое въздух, когато някакъв гладък, студен метал докосна кожата над лявата ѝ гърда. Това я накара да се закашля. Сет я обърна и потупа гърба ѝ. Когато тя се успокои, той я положи по гръб и отново постави слушалката, за да чуе биенето на сърцето ѝ.

Моли потрепери от лекото докосване на пръстите му по кожата ѝ там, където той държеше инструмента. Сет местеше металния диск, за да прегледа дробовете ѝ. Пръстите му оставяха гореща следа навсякъде, където я докосваха. Това трябваше да се прекрати. Тя не искаше да се чувства така..., така...

— Доктор Кендрик — успя да прошепне тя. — Моля ви, спрете.

— Почти съм готов — каза той и продължи това, което правеше.
— Не мисля, че има трайни увреждания — обяви той накрая. — Можете ли да отворите очи, мисис Галахър?

Моли отвори очи и веднага ги затвори, за да ги защити от яркото слънце.

— Нека да ви помогна да станете.

Ръката на Сет обгърна раменете ѝ и скоро тя бе настанена в процепа, образуван между бедрата му, докато той коленичеше на кея. Веднага щом тя се изправи, корсажът на роклята ѝ, който все още не

беше закопчан, се разтвори. Тя несръчно го повдигна, за да запази благоприличие, а Сет се пресегна през раменете ѝ и невъзмутимо започна да я закопчава.

Моли затвори очи, но не можа да спре червенината, която заливаше кожата ѝ и пълзеше нагоре към врата ѝ заедно с пръстите, които я закопчаваха. Не можа да си отдъхне даже, когато той отмести ръцете си, защото горещината продължи да се изкачва по врата ѝ, нагоре към бузите.

— Аз... аз мисля, че вече мога да стана — каза тя, защото изпитваше силно желание да се премести от неудобното положение между краката му.

Още веднъж тази мускулиста ръка се плъзна около нея. Сет се надигна и без усилие я изправи на крака. Щом застанаха прави, тя видя, че прогизналите му дрехи — черен костюм от сукно, бяла риза и тясна вратовръзка — следват извивките на тялото му и го излагат на показ. И тя осъзна, че мокрият ѝ корсаж е прилепнал към тялото ѝ като втора кожа.

— Добре ли сте? — попита тя, като кръстоса ръце, за да се прикрие.

— Да — каза той и се усмихна за миг, за да я успокои.

Усмивката омекоти чертите му, но много бързо изчезна.

— Много смело постъпихте, като скочихте след мен — каза тя.

— Спасихте живота ми. Не знам как ще ви се отблагодаря.

— Не съм скачал след вас.

— Не сте ли?

— Някой ме бутна.

— Сигурен ли сте? Кой би могъл да направи такова нещо?

Но Моли имаше ужасното предчувствие кой може да е бил, от което ѝ прималяваше. Изведнъж осъзна, че децата ѝ сигурно се тревожат за нея. Тя огледа мястото на главната палуба, където преди стояха с доктора. Естествено, Уит се бе облегнал на перилата със самодоволно изражение на лицето. О, той няма да изглежда така доволен от себе си, когато му се наложи да се извини на доктора. Тя се сви само при мисълта да ги представи един на друг. Но, все пак това трябваше да стане. И колкото по-скоро, толкова по-добре.

Моли вече се готвеше да проговори, когато изведнъж осъзна, че не е видяла Неси да стои някъде наблизо до Уит. Тя се огледа наоколо.

Момиченцето го нямаше. Сърцето ѝ заби силно, тя пак се огледа, но не откри дъщеря си. Къде е Неси? Дали не е тръгнала сама из парахода? Дали не се е изгубила в тълпата?

В този момент всичките ѝ мисли как да успокои мъжа до нея изчезнаха. Моли не се постара да обясни къде отива, само повдигна мокрите си поли, проправи си път през насъбралата се тълпа и се отправи натам, където беше оставила децата си.

— Чакай! — извика Сет.

Когато видя, че Моли дори не забави крачка, той се затича след нея.

Моли почти не забеляза русото безпризорно дете, облечено в панталони като чували, което стоеше на предната палуба и я гледаше свирепо. Тя се запъти направо към добре облеченото момче в бермуди и сако, което стоеше наблизко.

— Къде е Неси? — попита строго тя сина си.

Изненадан от въпроса на майка си, Уит се огледа наоколо с истинско учудване:

— Беше тук преди малко.

— Преди да бутнеш доктор Кендрик в реката или след това? — попита ядосано Моли.

— Преди това — Уит направи гримаса, когато осъзна какво е признал. — Не знам къде е отишла...

Момчето изведнъж млъкна и погледна навъсено към някого зад рамото на майка си.

Моли се обърна и откри, че бъдещият ѝ съпруг се е приближил до нея. Дали беше чул признанието на Уит? Тя пребледня, когато видя, че лицето му се е сгърчило от ярост. Един бърз поглед ѝ бе достатъчен, за да забележи, че е свил ръцете си в юмруци. За миг тя си помисли, че той се готви да удари сина ѝ. Напрегна всичките си мускули, за да го спре.

Но когато силната му ръка сграбчи някого за дрехите, тя видя, че той държи малкото русо дете, облечено в измачкана памучна риза и широки панталони от кадифе.

— Ще ми обясниш ли какво се случи тук? — попита той строго детето.

— Стана случайно! — каза пакостницата. — Спънах се.

— И се случи така, че се блъсна точно в тази жена? — попита докторът с насмешка.

Моли изведнъж позна дяволитото лице, което бе видяла наведено над парапета, когато падна в реката. В същия момент тя осъзна, че детето не е момче, както беше помислила в началото, а момиче с коса, вързана отзад с връвчица. Тя хвана Сет за ръкава и се опита да го успокои:

— Сигурна съм, че е било случайно, както казва.

— Ти ли беше, ти ли? — ръмжеше той.

Моли се отдръпна, поразена от свирепия му поглед и грубия глас. Тя понечи да каже, че само малко се е намокрила и скоро ще изсъхне, но вместо това кихна.

Гледаше с насълзени очи как Сет отново насочи свирепия си поглед към раздърпаното момиче и настоя:

— Извини се на дамата.

Момичето заядливо вдигна брадичка:

— Няма.

На лицето на Сет се изписа ярост и той сякаш не повярва:

— Няма ли?

— Няма да се извиня.

Гласът на момичето издаваше колко страда, когато извика:

— Не съжалявам, че го направих. Надявам се да хване пневмония и да умре. Тя трябва да се върне там, откъдето е дошла. Аз нямам нужда от майка.

Объркана, Моли се обърна към Сет за обяснение.

— Този дявол тук е дъщеря ми Патриша — призна Сет през стиснати зъби.

— Казвам се Пач — промърмори момичето.

— Ти имаш дъщеря? — с учудване попита Моли. — Но ти не спомена, че имаш дете.

— Точно затова ми трябва съпруга — призна той сърдито. — Сама виждаш, че тя има нужда от женско влияние.

— Да, така изглежда — съгласи се Моли с готовност. — И въпреки това...

Уит я прекъсна:

— Тя ми даде идеята да го бутна във водата, майко.

Моли почувства, че сърцето ѝ спира да бие, когато Сет обърна суровите си сиви очи към нея.

— Добре ли чух, какво каза момчето? — попита той.

— Зависи — взе да увърта тя, като сведе мигли, за да се предпази от пронизващия му поглед. — Какво си чул?

— Ти ли си майката на това момче? — попита рязко Сет.

Моли повдигна брадичка и срещна погледа му:

— И какво, ако съм? — тя хвърли бърз поглед към дъщеря му. — Каквото повикало, такова отговорило.

— Я виж какво...

— Внимавай как говориш на майка ми — предупреди го Уит.

— А ти внимавай как говориш на баща ми! — отвърна му Пач и се изправи заплашително срещу него.

— Уит!

— Пач!

Всеки един от двамата родители хвана здраво своето дете.

— Съжалявам, че Уит те бутна в реката — каза Моли.

— Тук всеки говори сам за себе си — каза Сет и очите му срещнаха погледа на Уит. — Ти какво ще кажеш, синко?

— Не съм ти син — отвърна Уит. — И не съжалявам. Пак бих го направил! Искане ми се да се беше удавил. И да не бяхме идвали тук. Никога няма да бъдеш мой баща!

Стоманеният поглед на Сет не изпускаше лицето на Уит.

Тъмнокафявите очи на Моли хвърляха искри към Сет.

Пач насочи искрящите си от гняв сини очи към Моли.

Морскозелените очи на Уит гледаха свирепо към Пач.

Сякаш всеки момент въздухът щеше да експлодира.

Моли се вбеси, когато усети силно подръпване по мократа си пола. Погледна надолу и видя Неси, която стоеше с палец в устата си. Моли съвсем бе забравила за дъщеря си в суматоката. Тя протегна ръце да вдигне детето. В този миг се сети, че ако държи детето близо до себе си, ще го намокри. Тя задържа момиченцето с протегнати напред ръце.

Като видя, че ѝ е трудно да я държи така, Сет пое детето от Моли и го постави в извивката на ръката си:

— А това пък кой ли е?

Моли преглътна:

— Дъщеря ми, Агнес. Наричаме я Неси.

— Ти имаш син и дъщеря? — попита Сет, като внимаваше да сдържа гласа си.

Моли цялата настръхна. Тя повдигна вежди и го принуди да сведе очи:

— Да. Изглежда ние двамата имаме общо три деца.

— Не се жени за нея, татко! — извика Пач. — Това нейното момче наистина е голям грубиян. А пък това, дето го държиш — ами че то е още бебе! За една седмица ще те накара да полудееш от неговите писъци и резове.

Нещо липсваше на твърдението на Пач, защото Неси не бе издала нито звук, откакто се бе появила на сцената. Но Моли погледна дъщерята на Сет и видя истинска мъка в сините очи на Пач, докато гледаше как баща ѝ държи малкото момиченце.

— Може би нищо няма да излезе от това в края на краищата — каза Моли.

— Защо не? — попита Сет.

Очите на Моли се изплъзнаха от твърдия му поглед:

— Трябваше да ти кажа за децата.

— Разбира се, че трябваше — бързо се съгласи Пач.

— Аз не бях по-честен от теб — призна Сет. — А фактът, че имаш деца, не променя нещата. Аз все още имам нужда от съпруга. А дъщеря ми — от майка.

— По дяволите, татко! Аз не...

— Достатъчно, Пач — каза Сет предупредително.

— Върни я обратно, татко — молеше го Пач. — Върни ги всичките.

Моли виждаше, че Сет се разкъсва от колебание. Беше ясно, че би минал и през огън заради дъщеря си. А Патриша, или Пач, искаше те да си тръгнат. Но Моли се нуждаеше от дом за децата си. Ако трябваше да се бие с Пач, би го направила.

Сет видя как Моли изправи рамене, готова за битка, дори когато черните ѝ мигли се спуснаха от изтощение над бледите бузи. Силна и необяснима потребност да я защитава се надигна в него. Той си спомни едно изречение от второто ѝ писмо. След като бе обяснила, че родителите и мъжът ѝ са починали, тя бе написала: „Сега съм сама на този свят.“ Сега той разбра, че е искала да каже, че само тя е отговорна

за съдбата на двете си деца. Къде щеше да отиде тя, ако той решише да не се ожени за нея? А в края на краищата и той не постъпи по-честно от нея.

Той постави пръст под брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ към своето:

— Моли?

Когато чу гласа на Сет, Моли повдигна очи и видя, че стоманеният му поглед е омекнал. Тя си даде още малко надежда.

— Моли — повтори той, сякаш името беше чуждо, а не съвсем обикновено ирландско име, — свещеникът чака. Ако все още ме искаш.

Моли отказа да погледне към Пач. Детето нямаше да промени мнението си, а Моли чувстваше болката му твърде силно, за да не ѝ обърне внимание:

— Сет, аз мисля, че...

Прекъсна я вик откъм брега:

— Ей, докторе! Пайк Хардъсти стреля по един човек в кръчмата на Басет. Най-добре да дойдеш бързо.

Сет тихо изруга.

— Трябва да тръгвам — каза той и бързо ѝ подаде Неси. — Рядко се случва Хардъсти да не уцели. Улучил е поне близо до целта и ако не побързам, няма да мога да помогна изобщо. Ще се срещнем в хотела, когато свърша.

— Татко, виж — каза Пач, — не е ли по-добре тя да дойде с теб!

Баща ѝ се намръщи, а Пач добави:

— Искам да кажа, може би трябва да разбереш дали ще може да ти помага в работата, преди да се ожениш за нея. Нали не искаш жена, която припада, като види малко кръв?

Моли преглътна:

— Кръв?

Сет хвърли поглед към Моли, която изглеждаше смутена:

— Да, мога да се възползвам от помощта ѝ — той погледна към Неси, която лежеше в ръцете ѝ: — Но те разбирам, ако не можеш да оставиш дъщеря си.

— Уит ще се погрижи за нея — каза Моли. Като видя разбунтувания поглед на сина си, тя добави: — Само ще ги изпратя до каютата. Връщам се веднага.

Сет я наблюдаваше как се отдалечава — грациозна, въпреки тежестта на пропитите ѝ с вода дрехи. Беше се научил да не обръща внимание на телата на жените, докато ги преглежда. Но не остана безучастен към тялото на Моли Галахър. Беше видял формата на гърдите ѝ през мокрия плат. И още по-лошо — студът бе накарал зърната ѝ да щръкнат. Той я бе усещал като жена през цялото време, докато разкопчаваше роклята ѝ. Нищо с Моли Галахър не ставаше така, както го бе запланувал. Защо, по дяволите, всичко се бе объркало?

— По-добре внимавай, татко — каза Пач.

— Какво? — попита разсеяно Сет, като не желаше да откъсне поглед от вдовицата Галахър.

— Изглежда ще ни донесе повече неприятности, отколкото си струва — отвърна Пач убедено. — А помисли и за това ревливо бебе, татко. Ще бъде цяло нещастие да живее в къщата. И един бог знае, какви бели ще направи това момче. Аз...

— Тя ще стане моя жена, Пач — каза Сет. — И твоя майка. Децата ѝ ще са част от нашето семейство. Най-добре да свикнеш с тази мисъл.

Пач поклати отрицателно глава:

— Няма да се съглася с това, татко.

Гласът на Сет стана по-суров, въпреки болката, която видя в очите на дъщеря си:

— Нямаш друг избор.

— По дяволите, ако нямам! — извика тя. — Ожени се за нея, щом искаш, татко. Но тя няма да ми бъде майка. И те няма да са ми роднини.

Сет сви юмруци, докато гледаше как Пач си проправя път през тълпата на палубата и слиза по подвижното мостче. Той правеше това за нейно добро. Някой ден ще му е благодарна. Прокара ръка през мократа си коса с чувство на неудовлетвореност.

— Ще вървим ли?

При звука на пресипналия глас на Моли тръпки полазиха по гърба му. Не беше си губила времето да реши косата си, но бе взела един шал, за да го наметне върху корсажа на роклята си. Той се насили да не си спомня, как мокрият плат прилепваше към тялото ѝ. По-късно

щеше да има време да мисли за ада на този свят, който си беше създал с този брак по сметка.

— Да вървим — каза той кротко. — Имам да вадя куршум.

Моли ускори стъпка, за да се изравни с големите крачки на Сет. В края на краищата нещата не бяха тръгнали чак толкова зле, колкото тя се страхуваше. Поне нямаше да ги изпрати обратно за Ню Бедфорд със следващия параход. Сега всичко, което трябваше да направи, бе да докаже, че е добра медицинска сестра. Това не би трябвало да е много трудно. Нали в Ню Бедфорд беше чистила риба. Можеше ли гледката на малко кръв от рана да бъде много по-различна?

Моли не бе виждала толкова много кръв никога в живота си. Тя напояваше карираната риза на мъжа, който лежеше на пода на кръчмата „Медсин Боу“, и обагреше дървените стърготини под него. Преглътна горчивата течност, която се надигна в гърлото ѝ, и остана колкото можа по-близо до Сет.

— Сложете го на тезгяха — каза Сет и постави износената си от път медицинска чанта върху излъсканата повърхност.

— Е, хайде сега, докторе. Аз тук се опитвам да продавам уиски — оплака се Ред.

— Трябва ми място, където да мога да работя.

Ред направи гримаса:

— Момчета, нали чухте доктор Кендрик. Донесете го тук.

Няколко души, които стояха наблизко, вдигнаха човека от пода и го сложиха върху махагоновия тезгях. Сет внимателно махна плата от зеещата дупка в гърдите на мъжа. Около раната имаше червени мехурчета въздух.

— Ще живея ли, докторе? — промълви раненият.

— Как се казваш? — попита го Сет.

— Уоли Фландърс.

— Само се успокой, Уоли. Ще направя всичко възможно.

Моли не знаеше точно какво трябва да прави. Така че в началото не направи нищо, само стоеше и гледаше как Сет изрязва плата около раната. Когато той ѝ нареди, тя повдигна главата на ранения, а кръчмарят допря до устните му бутилка уиски. След това го видя да излива уиски от същата бутилка върху ръцете на Сет.

Сет направи знак на няколко души да държат ранения, докато той търси куршума.

Ръцете на Моли се вкопчиха в гладкия махагонов тезгях и останаха така, докато човекът викаше и губеше съзнание.

— Слава богу — промърмори Сет. — Мисис Галахър — каза той, — елате тук и ми подавайте инструментите, когато ги поискам.

— Аз не знам...

— Елате тук — нареди Сет. — Ще ви науча на това, което трябва да знаете.

Моли вътрешно въздъхна от облекчение. Щеше да изпълнява прости заповеди. Сет можеше никога и да не разбере, че не е истинска медицинска сестра.

По-късно Моли си спомняше само някои впечатления от операцията, която продължи няколко минути. Едрите ръце на Сет — силни и уверени, и все пак нежни. Малкото му движения и успешните му действия. Противната сладникава миризма на кръв. Напрежението, което се чувстваше във въздуха около тях, докато лекарят се бореше със смъртта. Но тя победи.

Моли разбра, че всичко е свършило, когато видя, че раменете на Сет се отпуснаха. Той сякаш се сгърчи. Ръцете му спряха сръчните си движения. Тя чу стенещото предсмъртно хъркане, когато човекът издъхна и животът в него угасна.

— Не трябваше да си губя времето — каза Сет. — Засегнал е белите дробове. Така си и помислих, когато го видях, но се надявах, че...

— Ти направи всичко, което можа — каза Моли.

— Това, което направих, не струваше пукната пара.

Моли се ужаси от гнева в гласа му, от напрежението в тялото му.

— Нещо лошо ли направих, или пък има нещо, което не направих?

Сет рязко поклати глава.

— Не. Ти се справи добре. Един лекар не би могъл да желае по-добра медицинска сестра.

Моли вътрешно въздъхна от облекчение. Нейната измама не бе допринесла с нищо за смъртта на този човек. Но тя не можеше да се остави в ръцете на съдбата, която следващия път можеше и да не е така благосклонна. Пое дълбоко въздух и призна:

— Доктор Кендрик, аз никога досега не съм помагала при операция.

— Знам.

— Знаете ли? Какво ви кара да мислите...

— Не спрахте да треперите през цялото време — каза той с гримаса.

Взе ръката ѝ и я задържа. Тя все още трепереше.

— Но ти направи всичко, което ти казах, и то навреме. Ако и занапред следваш инструкциите ми така добре, ще се справиш.

Моли издърпа ръката си от неговата и я стисна с другата, като се опитваше да спре треперенето. Тя се учуди и ужаси, когато осъзна какво бе правила преди малко. Сега стоеше до мъртъв човек. В Ню Бедфорд не ѝ се случваха такива страшни неща, но явно животът в Монтана щеше да е съвсем различен.

Сет се обърна към мъжете в кръчмата, които вече се бяха върнали към предишните си занимания:

— Някой видя ли какво се случи тук?

Хората неспокойно се раздвижиха, но никой не проговори.

— Ред?

Ред сви рамене:

— Не видях нищо.

Сет намери с поглед Пайк Хардъсти, който изобщо не бе напускал мястото си до масата за покер в ъгъла. Седеше с гръб към стената и с пръсти почукваше някаква мелодия по масата. Картите, с които мъртвият беше играл, все още бяха разпръснати по зеления филц. Един стол стоеше накриво на известно разстояние от масата, сякаш е бил бутнат. Следа от кръв водеше от стола до мястото, където невъоръженият човек бе паднал на пода.

Моли разбра истината и бе сигурна, че Сет също я е разбрал. За миг тя си помисли с ужас, че Сет може да каже нещо, с което да предизвика седящия на масата човек с хлътнала лява буза и с белег, показващ, че някога на това място е имало рана. Дебелите му мустаци стърчаха извън ъгълчетата на тясната му уста. Рошава кестенява коса висеше над веждите му и почти закриваше змийските му черни очи.

Изведнъж мъжът с белега се изправи. Моли видя, че той е по-висок и по-набит от Сет и че носи оръжие на дясното си бедро. Украсената му с ресни риза от еленова кожа и гамашите му бяха мръсни и изтъркани от носене.

Сякаш не забелязал движенията на мъжа с белега, Сет се обърна неспринудено с гръб към него и започна да почиства медицинските си инструменти и да ги подрежда в чантата си.

Моли гледаше втренчено Сет и между веждите ѝ се появи бръчка. Що за човек беше той? Джеймс би се изправил лице в лице

срещу мъжа с белега и би посрещнал предизвикателството. Много пъти тя се бе грижила за нараненото, подуто лице на Джеймс и беше мила кървящите му ръце след свада в кръчмата. Не ѝ беше неприятно това, че Сет не се бие, просто бе изненадана.

И все пак тук, на Запад, май беше по-добре човек да не предизвиква злото. То само го намираще.

За ужас на Моли човекът с белега се разходи наоколо, облегна се на бара и сложи крак върху релсата.

— Имаш ли да ми казваш нещо, докторе?

— Не.

— Той играеше нечестно — каза Хардъсти. — Търсеше си го.

Огледа стаята, за да види дали някой ще му противоречи. Никой не каза нищо. Той насочи вниманието си към Моли:

— Отдавна не съм виждал такава фуста като теб наоколо. Казвам се Пайк Хардъсти. А ти коя си, мадам?

Моли отстъпи назад, докато не усети здрава стена от мускули. Сепна се, погледна през рамо и видя суровите черти на Сет.

— Не е твоя работа — тихо каза Сет. — Елате, мисис Галахър. Не трябваше да ви водя тук.

— Чакай малко — каза Хардъсти, като се изправи пред Моли. — Зададох на тази дама въпрос и очаквам отговор.

— Получи единствения отговор, който ти се полага — каза Сет.

Гласът на Сет звучеше твърде решително за един „търпелив човек, който се старае да разбере гледната точка на другия“.

Моли бързо каза:

— Казвам се Моли Галахър. Дойдох тук, за да се омъжа за доктор Кендрик.

Всички в кръчмата замълчаха смаяни и обърнаха погледи към тях.

— Е, добре, Моли Галахър — каза Хардъсти, като се ухили мрачно. — Ти не искаш доктор Кендрик. За какво ти е, той е страхливец. Даже не носи оръжие. Сигурно го е страх да не си простреля крака — Хардъсти се засмя на собствената си шега. — Защо не опиташ вместо него един истински мъж?

Моли не беше мислила досега по въпроса, че Сет Кендрик не носи оръжие. Никой в Ню Бедфорд не носеше оръжие. Всъщност

всеки, който носи оръжие, би бил много подозрителен. Но явно нещата в Монтана стояха различно.

След това не беше съвсем сигурна как се случи всичко. Пайк Хардъсти пристъпи към нея и в следващия момент тя го видя да лежи по гръб върху дървените стърготини на пода.

— Съжалявам — извини се Сет и протегна ръка да помогне на Хардъсти да стане. — Мислех, че си видял крака ми. Не исках да те спъна.

Хардъсти отблъсна ръката на Сет и се изправи на крака. Със зачервено лице започна да изтупва дрехите си:

— Ако не те познавах по-добре, Кендрик, щях да си помисля, че го направи нарочно.

Той довърши със злобен глас:

— Но тъй като си страхливец до мозъка на костите си, това е съвсем невъзможно.

Моли видя как Сет пребледня. На лицето му трепна мускул. Но той не се опита да удари човека с белега. Не каза нищо, за да се защити. Тя беше ужасена и объркана. Разбира се, че никой мъж не може да търпи такава обида и да държи главата си високо изправена. А Сет бе изправил рамене още по-твърдо. Какъв човек беше той, че търпеше клевети като тази? Беше ли страхливец, както го нарече Пайк Хардъсти? Тя погледна Сет, но лицето му не издаваше нищо.

— Да тръгваме, мисис Галахър — каза Сет накрая.

Когато Хардъсти понечи да я пресрещне, пушката на Ред препречи пътя му.

— Остави ги, Пайк. Ти можеш да бъдеш заменен. Но тук имаме само един лекар.

Моли си помисли, че това обяснява защо търпят един човек, когото смятат за страхливец. В страна, където насилието беше така често срещано като тук, един лекар бе крайно необходим.

Сет държеше Моли за лакътя и я избута от кръчмата. Тя крачеше до него с изправена глава и не се оглеждаше нито наляво, нито надясно, докато вървяха обратно към кея. Чувстваше върху себе си любопитните погледи на жителите на града. Какво наистина мислеха за Сет Кендрик, чудеше се тя. Всички ли вярваха, че е страхливец? Как ли щяха да се отнасят към съпругата на такъв човек? Той й беше обещал своята защита. Но какво щеше да прави, ако някой като този

ужасен човек с белега я заговореше на улицата, щом никой не се страхува от отмъщението на съпруга ѝ?

Никой от двамата не проговори, докато не стигнаха пред вратата на каютата ѝ на парахода „Виола Бел“. Тогава Сет се обърна към нея и каза:

— Пайк Хардъсти е кавгаджия и самохвалко. Не трябваше да те водя на такова място, където можеш да срещнеш човек като него.

— Защо го остави да се измъкне, след като каза такива неща за теб?

— Може би защото са истина.

Моли се намръщи:

— Истина ли са?

Горчива усмивка изкриви устните му:

— Оставям на теб да решиш.

— Страхуваше се да се биеш с него, защото не носиш оръжие, така ли? — попита тя, а бръчката между веждите ѝ се врязваше все по-дълбоко, докато се опитваше да го разбере.

— Нека просто да кажем, че сбиването не би доказало кой е прав и кой — крив.

— И затова ти отстъпи.

Устните му цинично се изкривиха:

— Наистина любезно описа това, което направих.

— Ти си необикновен човек, доктор Кендрик. Не знам какво да правя с теб.

— Означава ли това, че си променила решението си да се омъжиш за мен? Ако кажеш, ще уредя пътуването ти обратно до Ню Бедфорд.

Моли го наблюдаваше отблизо и видя, че се е стегнал като за удар. Изкушаваше се да приеме предложението му. Страхуваше се от това, което ѝ предстоеше. Сет Кендрик бе така различен от Джеймс, беше пълен с противоречия. Силен и нежен. Решителен и въздържан. И макар тя да не искаше да мисли, че е страхливец, той беше признал, че не би влязъл в бой по собствено желание. Щеше ли да бъде способен да пази нея и децата и в тази пустош, в която бяха дошли?

Оставаше ѝ само да се моли за това, защото да се върне обратно не беше решение на проблемите ѝ. Трябваше да държи Уит далеч от морето. А Неси се нуждаеше от сигурност и дом.

Изведнъж осъзна, че може би Сет не ѝ е направил предложението да се върне само заради нейните чувства. Може би самият той искаше да се отърве. Тази разтърсваща мисъл я накара да замълчи за миг.

— Не съм променила решението си — каза тя. — Но сега, когато знаеш, че ще имаш още две гърла, които да храниш и за които да се грижиш, може би ти си променил своето.

— Твоето момче изглежда ще стане свестен мъж. И нямам нищо против малката — каза Сет. — Ти искаш ли да бъдеш майка на дъщеря ми?

Тя срещна сериозния му поглед и обеща:

— Ще се отнасям към нея като към свое собствено дете.

— И ще я направиш дама — добави той.

Моли се опита да си представи Пач като дама, но не успя:

— Ще направя каквото мога — промърмори тя.

— Значи се споразумяхме. Да си стиснем ръцете.

Моли потрепери от страх и вълнение при допира до загрубялата длан на Сет. Току-що се бе съгласила да повери благополучието си и това на децата си в ръцете на този непознат. Само времето щеше да покаже дали е сключила добра сделка, или е направила най-голямата грешка в живота си.

— Преоблечи се в нещо, което искаш да носиш на сватбата — каза Сет. — В хотела има салон. Мисля, че можем да се венчаем там. След това ще трябва да побързаме, ако искаме да стигнем до моето ранчо преди залез.

— Нямах ли къща в града?

Очите му се плъзнаха по хоризонта.

— Не, нямам. Ловя и опитомявам коне за войската. Ранчото ми е на около дванайсет мили южно от града.

— Но ти си лекар — промърмори тя.

— Да, но не мога да си изкарвам прехраната само от това.

Като видя въпросителния ѝ поглед, той обясни:

— Животът тук е суров. Не са само дребната шарка и тифът. Има ухапвания от гърмящи змии, счупени кости, когато конят стъпи в дупка от гризач и те хвърли от седлото, ампутирани крайници, когато брадвата на секача се изплъзне. Много хора биват застреляни от индианци и престъпници като Пайк Хардъсти. Много от пациентите

ми умират, мисис Галахър. А мъртвите не плащат. Затова, както виждате, се нуждая от друг начин да осигуря прехраната за мен и дъщеря ми.

Моли поаленя:

— Не си представях, че в Монтана е така... така... страшно. Дори това, което правиш, когато не лекуваш хората — опитомяването на коне, не е ли опасно?

По лицето му проблесна усмивка:

— Понякога. Но аз имам помощник — Итън Хоук. Ще се запознаеш с него на сватбата. Нещо друго, което искаш да знаеш?

— Имаме ли съседи?

— Разбира се. Айрис и Хенри Марш живеят на около пет мили на запад.

Моли зяпна:

— Пет мили?

Сет се ухили:

— Това е съвсем малко разстояние тук в Монтана. За нула време можеш да го изминеш на кон.

— На какво? — попита Мили.

— На кон.

— Не мога да яздя.

— Не се притеснявай. Ще те науча.

От каютата се чуха гласове и звуци, сякаш се местеха мебели.

— Ще поговорим след сватбата — каза Сет. — Ще се върна да ви взема веднага, щом намеря Пач.

Той леко се поклони, преди да се обърне и тръгне. За момент Моли постоя, загледана в него, твърде смаяна, за да направи каквото и да било. Нищо чудно, че бе казал, че в Монтана човек се чувства самотен. Представете си, съседите живеят на пет мили от вас! А най-близкият град е на дванайсет мили! Това бе немислимо! В какво се беше забъркала! Защо не го бе разпитала по-подробно, преди да се впусне в това... приключение?

За изненада на Моли, когато тя отвори вратата на каютата, Пач Кендрик седеше с кръстосани крака в средата на леглото с балдахин. Момичето се стресна виновно и отправи предупредителен поглед към Уит, чието изражение бе също така виновно. Моли се върна, за да каже на Сет, че е намерила дъщеря му, но той вече бе изчезнал в тълпата на

кея. Когато отново влезе в каютата, и двете деца изглеждаха невинни като ангелчета.

— Баща ти те търси — каза тя на Пач.

— Казах на Ред Дюпри къде ще бъда, така че татко може да ме намери. Тъкмо се запознавах с Уит — отговори Пач. — В края на краищата, нали ще ставаме роднини.

Очите на Моли подозрително се свиха. Тези разумни думи сякаш не идваха от същия човек, който безмилостно беше блъснал една непозната в калните води на Мисури. Какво ли кроеше сега това момиче? Моли поклати глава. Какво въображение имаше само, за да си помисли, че това дете с лице, осеяно с лунички, крои заговор срещу нея.

Всъщност едно малко момиче не можеше да направи много, за да ѝ попречи да изпълни каквото е решила. Най-вероятно Пач просто се е примирила с неизбежното.

Моли оправда момичето поради липса на доказателства за вината му.

— Сега трябва да се преоблека. Можеш да останеш, ако желаеш. Баща ти със сигурност след малко ще се върне, за да ни заведе всички на сватбата.

Пач и Уит си размениха по още един бърз поглед.

— Ами добре. Ако не възразяваш, ще остана.

— Защо да не изведе Неси на разходка? — предложи Уит.

— Чудесна идея — съгласи се Моли. — Само че не се отдалечавайте много, за да ме чуете, когато ви повикам.

Тя се обърна с гръб към тях, за да намери в сандъците си роклята, която смяташе да облече за сватбата.

Моли внимателно разгърна роклята от виолетова коприна, която бе взела специално за сватбата. Беше ѝ подарък от леля Хети за двайсет и осмия ѝ рожден ден. Цветът беше подходящ за траура, който тя все още спазваше, но подгъвът бе избродиран с декоративна лента на гроздови листа. Корсажът бе семпъл и се закопчаваше отпред с фулар на врата. Имаше и светловиолетов шал — пелерина, който се носеше около раменете.

Моли отиде зад паравана в ъгъла на стаята. Когато чу, че вратата се затваря, тя започна да съблича все още мократа сива копринена рокля, унищожена от падането в реката.

— Имаш ли нещо против да погледам? — попита Пач.

Моли излезе от кожата си от яд. Тя естествено бе предположила, че Пач е напуснала стаята заедно с Уит и Неси. Но явно не беше. Пач седна в ъгъла на един сандък и се загледа в Моли с широко отворени невинни сини очи.

Първата инстинктивна реакция на Моли бе да изпъди момичето навън. Но беше обещала на Сет Кендрик, че ще се държи с детето като със свое собствено, а Неси често седеше и я гледаше, докато се обличаше. В края на краищата, точно така детето ще се научи — като следва примера ѝ. Какъв по-добър начин да започне възпитанието на Пач като дама от този — да ѝ покаже подходящите дрехи, които скоро ще трябва да носи?

— Разбира се, че нямам нищо против — каза Моли.

Приключи с разкопчаването на роклята, украсена с черни ресни и мънички метални катарамии. Вероятно би могла да спаси някои от тях и да ги използва за друга рокля, помисли си тя и остави роклята настрана.

— Какво е това? — попита Пач.

Моли погледна накъде сочи пръстът на Пач.

— Нарича се кринолин и заедно с няколко фусти поддържа турнюра на роклята ми.

— Знам какво е фуста — каза Пач с отвращение.

Моли повдигна вежди:

— Тогава сигурно обикновено носиш фуста.

— Не съм казала това.

Моли изсумтя от облекчение — съвсем не както подобава на една дама, когато развърза белия си сатенен корсет и го остави да падне.

— Трябва да призная, че никога не съм обичала ограниченията на корсета. Но всяка дама го носи.

— Аз няма да нося — промърмори Пач.

Моли остана по риза с голямо заострено деколте, гащички, украсени с дантела, и бели чорапи — всичко това не в най-доброто си състояние, заради падането в Мисури.

Пач изглеждаше възхитена:

— Изобщо нямах представа, че носиш толкова парцали.

— Има правила на модата, които всяка дама трябва да следва.

Пач изсумтя:

— Не можеш да ме накараш да облека такива работи. Сигурно няма да мога да мръдна в такова ужасно облекло.

— Ще се научиш — каза Моли.

Пач направи гримаса, но не продължи спора.

— Стани за момент — каза Моли. — Ще ми трябват някои неща от сандъка, върху който седиш.

Пач стоеше до сандъка и се въртеше неспокойно, докато Моли търсеше в него чисто бельо.

— Ъ-ъ... обувките ти ще изсъхнат по-бързо, ако ги сложа отвън на вятъра — предложи Пач.

Моли бе трогната от съобразителността на момичето. Пач можела да бъде и мила, когато поиска. Моли веднага затвори сандъка и седна върху него, за да събуе черните си обувки от шевро.

— Благодаря ти, че правиш това за мен — каза тя и подаде обувките на Пач.

— Удоволствието е изцяло мое.

Тя бързо изчезна, преди Моли да успее да се запита защо за миг пред нея се появи познатата ѝ дяволита усмивка.

Моли се възползва от отсъствието на Пач, за да съблече бельото си и да облече чисто, като се радваше на своята предвидливост — бе взела повече от нещата, които мислеше, че по-трудно се намират на Запад.

Щом се облече, само че без чорапите и обувките си, Моли излезе иззад паравана и седна пред тоалетната масичка, за да оправи косата си. Раздели я в средата и оформи две дебели плитки. Закрепи края на всяка плитка под началото на другата и го забодe с фиби. Малки кичури коса останаха да висят около лицето ѝ и смекчаваха израза ѝ, който иначе би бил суров. Накрая Моли постави прелестна шапка от креп в същия светловиолетов цвят като шал — пелерината.

Моли тъкмо оправяше наклона на шапката си, когато някой почука и вратата се отвори.

Сет Кендрик се появи.

— Ред Дюпри каза, че Пач е тук.

Огледа стоята, но като не видя дъщеря си, каза:

— Трябваше да се досетя, че ме е изпратила за зелен хайвер.

Моли забърза към него.

— Тя беше тук. Само отиде да...

Погледна зад Сет през отворената врата на каютата и видя Пач, изправена до парапета на парахода. Момичето държеше обувките на Моли в протегнатата си ръка. Моли не повярва на очите си, когато Пач погледна право към нея и ги пусна. Скъпите обувки от шевро на Моли цамбурнаха в реката като два черни камъка.

Но лицето на Пач нямаше и следа от разкаяние. Момичето мина през вратата и застана до баща си, като явно предизвикваше Моли да каже нещо.

Моли бе смаяна от страшната злоба на това дете. Каква измама! Пач Кендрик можеше да вбеси и най-спокойния човек. Моли отвори уста да излее гнева си, но се отказа, когато осъзна, че ще направи точно това, което Пач иска.

Тя стисна зъби и с усилие на волята потисна ирландския си нрав. Някои изрази, които Джеймс бе донесъл в къщи от доковете, нахлуха в главата ѝ, но останаха неизречени. Моли Галахър нямаше да позволи на едно дете да я предизвика да се държи пред Сет така, както не подобава на една дама. Нито пък щеше да позволи фактът, че тя и Пач щяха да имат такива кавги в продължение на години, да я накара да промени решението си да се омъжи за бащата на момичето.

— Готова ли си? — попита Сет, без изобщо да подозира, че между дъщеря му и бъдещата му съпруга се води битка.

— Само след секунда.

Моли се отправи към сандъка, в който бе сложила втори, по-стар чифт обувки. Тя трябваше да извади почти всичко, за да стигне до дъното на сандъка. Но обувките не бяха там.

Моли изведнъж се вкамени. Обърна се и видя, че Пач се хили. Момичето злорадстваше.

В този момент на вратата се появи Уит с Неси и размени съзаклятнически поглед с Пач. После се обърна и погледна Моли. Само един поглед към издадената челюст на сина ѝ бе достатъчен на Моли, за да разбере всичко. Уит трябва да е казал на Пач за втория чифт обувки. Може би дори ѝ е помогнал да ги намери. Как е могъл да направи такова нещо?

Гърлото на Моли се стегна, стана ѝ трудно да преглъща. Какъв шанс имаше бракът им, щом децата им са така настроени против него? Колко ли са ядосани, колко изплашени и объркани, за да кроят такива

отчаяни планове да го осуетят? Тя огледа стаята, без да знае какво търси.

Срещна сивите очи на Сет, но в тях не намери отговор — само още въпроси. В погледа му имаше възхищение и нещо още посмуцаващо — желание. Очите му я гледаха страстно и жадно.

Моли нямаше представа, че това, което възбуждаше Сет, бе нейното вълнение, порозовелите ѝ бузи и гневният блясък в кафявите ѝ очи. Тя почувства, че нещо дълбоко в нея трепна и откликна на суровия му и първичен чар. Объркваше я това, че толкова много желае един мъж, и то непознат. Сви пръстите си в юмруци, за да прикрие факта, че трепери. Стягането в гърлото ѝ понамаля и бе изместено от лудото биене на сърцето ѝ. Не можеше да откъсне очи от мъжа, който стоеше пред нея.

Сет ѝ се усмихна окуражително и каза:

— Изглеждате прелестно, мисис Гала... Моли. Не мога да си представя какво още има да правиш. Ще тръгваме ли?

Моли сви босите си пръсти до излъскания под. Нямаше как да признае, че няма обувки, без да обясни какво се е случило с тях. Не можеше да го направи, без да предизвика спора, който Пач така явно желаше. За добро или за зло, въпреки детето и в същото време заради него, тя направи своя избор. Покашля се и каза:

— Мисля, че по-готова никога няма да бъда.

Почувства първия изблик на задоволство, като видя смаяното изражение на Пач. Ако Пач Кендрик си мислеше, че липсата на обувки може да спре Моли Галахър, много се лъжеше!

Пач тръгна намусено след баща си и жената, с която той се бе запознал чрез обява, когато те се отправиха по Крайбрежната улица към хотела на Шмид. Уит ѝ хвърляше мрачни погледи през цялото време, откакто слязоха от парахода „Виола Бел“. По дяволите всичко това! Не беше виновна тя, че въпреки всичко майката на Уит ще се омъжи за баща ѝ. Пач направи всичко, което можа, за да отблъсне Моли Галахър от себе си, но откачената жена така и не го проумя. Смяташе, че бе достатъчно да блъсне бъдещата съпруга на баща си в Мисури, за да я накара да си тръгне обратно. Всичко се провали, когато Уит бутна баща ѝ след жената.

Беше се надявала, че Моли Галахър е от онези жени, които припадат, като видят кръв. Но нямаше такъв късмет. От това, което Пач

успя да види през прозореца на кръчмата „Медсин Боу“, тя разбра, че Моли Галахър е издържала с голям успех изпита си за медицинска сестра.

Тогава Пач скрои плана да остави проклетата жена без обувки, като беше сигурна, че никоя дама не би пристъпила прага, ако не е напълно облечена. По дяволите, и този план се бе провалил!

Пач добре използваше ума си, за да постигне това, което искаше. Беше се надявала да накара омразната мисис Галахър да вдигне скандал за това, че няма обувки. Баща ѝ щеше да се отвори от виковете и крясъците на жената и щеше да се откаже да се ожени за нея. Обаче тази мисис Галахър беше дяволски умна. Не попадна в капана.

Напротив, в този момент Моли Галахър вървеше боса по главната улица на Форт Бентън със Сет Кендрик под ръка. А Пач и дума не можеше да каже за това, без да си навлече неприятности!

Пач не мислеше да признае, че е намерила равностоен противник. Моли Галахър можеше да се омъжи за баща ѝ, но това не означаваше, че щяха да останат все женени. Нямахте да останат! Понеже тя имаше какво да каже по въпроса. Щеше да намери начин да ѝ го върне на тази Моли Галахър. Преди краткото лято в Монтана да свърши, семейство Галахър отдавна щеше да си е отишло.

Моли гледаше с ужас обикновената златна си халка на пръста си. Единайсет години бе носила семейния пръстен на Джеймс с рубини и диаманти. Сега него го нямаше — бе заместен от една халкичка, примитивна като всичко в тази пустош. Погледна лицето на мъжа, който току-що бе станал нейн съпруг. Сивите му очи бяха мрачни.

— Можеш да целунеш булката, докторе — каза ухилен преподобният Адамс.

Ръцете на Сет обхванаха лицето ѝ и тя почувства дъха му на бузата си, миг преди устните му да докоснат нейните. О, колко меки, гладки и влажни бяха устните му! Тя гледаше вкаменена, когато Сет я пусна и отстъпи назад.

— Поздравления, докторе! — каза свещеникът. — Много хубава жена си си избрал.

— Прелестна си, скъпа — съгласи се мисис Адамс.

Моли се изчерви, когато Сет промърмори, че и той е съгласен. Само след миг тя се озова в здравата прегръдка на човека, който Сет ѝ представи като свой съдружник и най-добър приятел — Итън Хоук. Тя позна в него човека, който махна шапката ѝ след падането в реката.

— Сет заслужава малко щастие — прошепна Итън в ухото ѝ.

Той се подсмихна и добави:

— Сигурен съм, че си точно това, което докторът искаше.

Моли видя, че младият човек е отзивчив, затова го отведе настрани и попита:

— Мислиш ли, че е възможно да ми купиш чифт обувки?

Итън веднага погледна надолу към краката ѝ. От смаяния му израз Моли разбра, че е видял босите ѝ пръсти, които се подаваха изпод полата ѝ.

— Какво се е случило с твоите...

— Шшт! Не искам Сет да разбере.

Итън замислено повдигна вежди, после се ухили и каза само една дума:

— Пач!

Моли не можа да не се засмее:

— Как разбра?

— Познавам добре Пач. Как успя да го направи?

— Много изкусно — каза Моли. — Обещавам да ти разкажа всичко по-късно. Би ли... можеш ли да ми купиш чифт обувки, за да не вървя боса, когато тръгнем оттук? Ето ти пари...

— Задръж си парите. Това ще бъде сватбеният ми подарък за вас, мисис Кендрик. Само да погледна още веднъж, за да определя номера.

Моли се смути, когато Итън я хвана за ръце, отстъпи назад и я огледа от глава до пети.

— Не се притеснявай — каза той. — Бива ме в тези работи. Ще се върна след малко.

Намигна ѝ закачливо, преди да се обърне и излезе от хотелския салон.

Сет се намръщи, когато видя Итън наведен над жена му. Очите му се свиха, когато Итън взе ръцете на Моли в своите. Той добре знаеше как въздейства Итън върху жените. Можеше така да очарова даже някоя патица, че тя да го остави да ѝ изтръгне перата. Е, Итън ще трябва да намери някоя друга, която да омагьосва. Моли принадлежеше на него!

Сет изсумтя, недоволен от идиотските си мисли. Чувството на притежание, което се надигаше в гърдите му, бе непознато за него и го караше да се чувства кръгъл глупак.

Беше се оженил за Моли Галахър, за да осигури майка за дъщеря си, не за да има жена, която да стопля леглото му. И въпреки това винаги, когато погледнеше към нея — към извивката на гърдите ѝ, към изваяните ѝ бедра, към кадифените ѝ очи, към меките ѝ, сочни, розови устни — той се чувстваше болезнено възбуден. Представяше си как я обвива с тялото си, как я държи в прегръдките си и чувства нежните ѝ гърди притиснати към него, как хълбоците му проникват между бедрата ѝ.

Той дълбоко съжаляваше, че от писмата му до нея се подразбираше, че желае само брак по сметка.

Защо пък да не се договорим отново за условията на сделката?
— помисли си той.

Мисълта за това го бе спходила още в първия момент, когато очите му срещнаха Моли Галахър. И защо не? Те бяха женени. Нямаше нищо лошо в това да я желае. Нито пък в това тя да го желае.

Облиза капчиците пот от горната си устна, съзнавайки голямото възмущение, което изпитваше при мисълта да прави любов с жена си. Остави очите си да я намерят пак. Беше красива във виолетовата си рокля, но той с още по-голямо удоволствие би я видял в някой по-ярък цвят. Бе изминала почти година от смъртта на мъжа ѝ. Сигурно вече е готова да остави настрана спомените за другия мъж.

Само че сега той се сети, че в последното ѝ писмо до него всяко изречение отразяваше връзката ѝ с покойния ѝ съпруг: „Джеймс мислеше“, „Джеймс вярваше“, „Джеймс казваше“. Трябваше да признае, че това не звучеше, като думите на жена, погребала завинаги първия си съпруг.

Но и това щеше да стане. Той не я молеше да го обича и не очакваше самият той да я обича. Сърцето му принадлежеше на покойната му жена така, както и в деня, когато тя умря. Никой вече не би могъл да го развълнува така. В това бе сигурен. Каменната стена около сърцето му се издигаше непоклонимо на мястото си.

Но това не означаваше, че не може да желае друга жена. Страстно желаше жената, която бе направил своя съпруга. Тя може и да пази спомените си за Джеймс Галахър, но тази нощ мъжът в леглото ѝ щеше да е той.

Подръпването по панталоните му го изненада. Погледна надолу и срещна две кафяви очи, две мънички копия на очите на Моли.

— Здравей, Неси — каза той. — Мога ли да направя нещо за теб?

— Ти ли ще си новият ми татко? — попита момиченцето.

Сет прочисти гърлото си, за да спечели време за размисъл.

— Предполагам — каза той накрая.

— Ще ме вдигнеш ли?

Тя протегна ръце, а той я сграбчи за кръста и я вдигна във въздуха. От устните ѝ се откъсна бълбукащ смях от изненада. Сет се зачуди колко е леко и крехко едно четиригодишно дете.

И почувства как ледът около сърцето му леко се пропука, когато я настани в ръцете си и очите им се срещнаха.

— Уит не те харесва — веднага обяви Неси.

— Така ли?

— Да. Той не иска да се жениш за мама.

— О!?

— Затова помогна на Пач да намери обувките на мама.

— Защо го направи?

— За да може Пач да ги хвърли в реката, разбира се.

— Разбира се — каза Сет.

Потърси с очи дъщеря си и я видя да се цупи в ъгъла на салона.

— Защо ѝ е на Пач да върши такова нещо? — попита той, като се опасяваше, че вече знае отговора.

— Пач каза, че никоя дама не би отишла боса на собствената си сватба.

Сет помисли върху това за миг и попита:

— Искаш да кажеш, че майка ти е боса?

— Ама разбира се, че е — отговори Неси, сякаш той е муден ученик, на когото всичко трябва да се обяснява по два пъти. — Пач хвърли обувките ѝ в реката.

— Разбира се — повтори Сет леко зашеметен. Потърси с очи Моли и огледа подгъва на роклята ѝ. Не беше забелязал досега, че роклята ѝ се влачи по пода. В този момент Моли пристъпи напред и той ясно видя пръстите ѝ под виолетовия плат.

Докато я гледаше, Итън влезе в салона с пакет, увит в кафява хартия, и го подаде с усмивка на Моли.

Обувки — изведнъж разбра Сет.

Най-различни чувства нахлуха в него и го оставиха потресен. Първо, чувстваше неудобство, че дъщеря му е направила такова ужасно нещо, в разрез с всички норми на поведение. Второ, бе разочарован, че Моли е потърсила помощ от Итън, а не е отишла при самия него. Трето, беше сигурен, че е избрал подходяща жена за съпруга. Да направиш дама от Пач бе голямо предизвикателство. Изглежда, че Моли Галахър бе способна да се справи с тази задача.

Когато Пач видя баща си да повдига Неси Галахър, тя усети, че стомахът ѝ се свива. Неси се бе залепила за него като пиявица, а баща ѝ изглежда с охота държеше малката натрапница. Пач не можеше да си

спомни кога за последен път баща ѝ я бе държал така в прегръдките си. Не че ѝ се искаше, о, не! Нито пък би му позволила, ако се опита. Но той беше неин баща. И тя нямаше намерение да го дели с никого!

Пач погледна към мястото, където Моли Галахър стоеше боса, пиеше пунш и се смееше с Итън. За първи път Пач със злоба призна, че страшната противничка, която сега ѝ бе мащеха, заслужава уважение. Моли Галахър Кендрик наистина бе съобразителна. Но това не означаваше, че Пач трябва да я харесва, нито пък да ѝ се подчинява.

— Ти май каза, че майка ми няма да дойде на сватбата боса — промърмори Уит в ухото на Пач.

Пач обърна към него, поглед пълен с гняв.

— Една истинска дама не би дошла.

— Какво искаш да кажеш?

— Разбери си го сам!

— Я си вземи думите назад! — изсъска Уит.

— Накарай ме де!

Пач търсеше повод да се сбие, а Уит изглежда имаше същото желание. Тя бе с две години по-голяма и с повече опит, а той — с цели три инча по-висок. Що се отнася до нея, това ги правеше горе-долу равностойни противници. Само че, когато тя размаха юмруци, Уит само се засмя.

— Не се бия с момичета — възпротиви се той.

Тя го удари с юмрук в носа и главата му отхвъркна назад.

Той извика от изненада, когато по лицето му потече кръв:

— Ей! Спри!

Пач го блъсна в стомаха и той се преви надве.

Уит забрави всякакво кавалерство и се нахвърли върху Пач като в улична схватка. Само че, когато той замахна, тя се отдръпна и юмрукът му потъна във въздуха. Той се преви, когато тя отново го удари в стомаха. Сграбчи я и използва това, че е по-тежък, за да я притисне надолу. Чу я да вика от болка, когато главата ѝ се удари в дървения под.

Внезапно двамата бойци бяха разтървани — Итън хвана Уит за раменете, а Сет вдигна Пач на крака. Преподобният Адамс и жена му гледаха с неодобрение. Моли стоеше с Неси на ръце — беше я поела от Сет, когато той се втурна да прекрати боя.

— О, Уит! Как можа? — извика Моли.

— Какво става тук? — попита строго Сет.

— Виждаш ли, татко! — каза Пач. — Предупредих те, че той е голяма беля.

— Тя започна! — изкрещя Уит.

— Не съм. Аз си гледах работата...

— Лъжкиня! — каза Уит.

— Не съм! Аз... — Пач изведнъж припадна. Ако Сет не я държеше, щеше да падне на земята.

Той повдигна безжизненото ѝ тяло на ръце, като мислеше, че тя се преструва. Но тя не би могла да симулира пълната липса на реакции, която той чувстваше в тялото ѝ.

— В безсъзнание е — каза Сет смаян. — Какво ѝ направи? — попита той Уит.

— Нищо не съм ѝ направил — каза Уит с треперещ глас. — Тя си удари главата, когато падна.

— Мозъчно сътресение? — предположи Итън.

Моли видя, че Сет е уплашен. Не помръдваше и не сваляше очи от неподвижното бледо лице на Пач. Държеше се повече като родител, отколкото като лекар. Моли си помисли, че това е най-явният белег, че той ще бъде добър баща за децата ѝ.

— Сет — каза тя с успокоителен глас, — пренеси Пач до канапето и я сложи да легне.

Тези думи помогнаха на Сет да се съвземе. Моли се обърна към свещеника и попита:

— Преподобни Адам, дали вие и жена ви бихте могли да кажете на управителя на хотела да донесе купа със студена вода и кърпа?

Когато свещеникът и жена му излязоха от стаята, тя се обърна към Уит и каза:

— Седни на този стол до канапето. Наведи си главата назад и стискай носа си, докато спре да кърви. Итън — Моли затыкна един избягал кичур коса зад ухото си, докато мислеше какво още трябва да се направи, — можеш ли да намериш медицинската чанта на Сет?

— Тя е в двуколката. Ще отида да я донеса — предложи той.

— А аз? — попита Неси. — Аз какво да правя?

— Да ме прегърнеш — каза Моли.

Неси охотно се подчини. Моли почувства, че мъничките ръце на Неси около врата ѝ я успокояват. Можеше да си представи какъв ужас изпитва Сет, докато гледа дъщеря си в безсъзнание.

— Неси, много ще ми помогнеш, ако застанеш до Уит и гледаш дали наистина си държи главата наведена назад. Можеш ли да направиш това за мен?

— Добре — каза Неси, докато Моли я оставяше на пода.

След миг салона на хотела се изпълни с хора. Управителят донесе нещата, за които Моли го бе помолила, а Итън — медицинската чанта на Сет. Щом Сет видя чантата, сякаш излезе от вцепенението, в което бе изпаднал. Прегледа очите на Пач и разбра, че макар и вероятно да имаше леко сътресение, то не беше сериозно. Итън коленичи край канапето и нежно и загрижено отметна с ръка разбърканата коса от челото на Пач.

В това време Моли започна работа с влажната кърпа и почисти кръвта от лицето и ръцете на Уит.

Сет поднесе амоняк към носа на дъщеря си и миризмата я накара да дойде в съзнание, като кашляше и плюеше. Първите думи на Пач, щом се свести, бяха:

— Искам да си отида в къщи, татко.

— Добра идея — каза Итън на Сет. — Ако не тръгнете скоро, ще се стъмни, преди да пристигнете. Аз ще избързам с коня напред, ще запала огън в огнището и ще направя горещо кафе — предложи той.

Моли срещна погледа на Сет, отправен към нея през стаята, и кимна в знак на съгласие.

— Благодаря ти за предложението, Итън — каза Сет. — Ще тръгнем веднага, щом натоваря сандъците на семейство Галахър в двуколката.

— Ще ти помогна — каза Итън.

Щом двамата мъже излязоха, в стаята се възцари тишина. Моли нямаше намерение да подновява едва утихналата буря. Възползва се от тишината и спокойствието, за да изплакне окаляните си крака с водата, която бе останала в купичката.

Мисис Адамс я погледна учудено за миг, после попита:

— Скъпа моя, има ли някаква причина, поради която си дошла боса на собствената си сватба?

Моли не смяташе да ѝ каже истината, затова си измисли извинение:

— О, това е стар ирландски обичай, мисис Адамс.

— Така ли?

— Винаги започваме съвместния си живот така, както смятаме да го продължим.

— Не разбирам — каза жената на свещеника. Моли се наведе, направи знак на мисис Адамс да се приближи и прошепна в ухото ѝ:

— Боси и бременни.

Мисис Адамс остана с отворена уста и се отдръпна, сякаш Моли бе заражена.

— Разбира се, аз не очаквам дете — обясни Моли, като едва се сдържаше да не се засмее. — Но с такъв мъжествен съпруг като Сет, сигурна съм, че и това ще стане скоро.

Неописуемо объркана, мисис Адамс се извини и напусна стаята.

Моли погледна към небето и помоли за прошка. После се възползва от тишината и спокойствието, за да отвори пакета, който Итън ѝ бе дал. Усмихна се от удоволствие, когато откри, че освен елегантни обувки от шевро, той ѝ е купил и чифт бели чорапи. Не беше излъгал — и обувките, и чорапите ѝ бяха съвсем по мярка.

Итън Хоук явно бе човек, който знаеше доста за жените. Беше я накарал да се чувства напълно свободно с него още от първия миг, в който го срещна. Изобщо не се чувстваше така спокойно с човека, за кого го току-що се бе омъжила. Винаги, когато се доближеше до Сет, изпитваше странно напрежение, несигурност и вълнение, които не можеше да си обясни. Надяваше се, че когато се опознаят един друг, тези необясними тревожни чувства ще изчезнат.

Моли изведе трите деца навън, където Сет и Итън тъкмо привършваха товаренето на багажа.

— Има достатъчно място за всички в двуколката — каза Сет. — Може само да ви се наложи да седите близо един до друг.

Пач погледна намръщено Уит и той се навъси в отговор.

Това не убягна от погледа на Сет и той каза:

— Да не съм ви видял повече да се биете. Ако имате някакви противоречия, опитайте се да ги уредите мирно и тихо, иначе аз ще се погрижа за това. Разбрахте ли ме и двамата?

— Да, татко — промърмори Пач.

— Ти не си ми баща — каза Уит — и аз не съм длъжен да правя каквото ми кажеш!

Вместо да отговори, Сет отиде да провери дали двуколката е добре запретната. Знаеше, че не би могъл да спечели един такъв спор.

Затова се отказа да спори. Взе да оправя сбруята, докато отново бе готов да се обърне към новото си семейство.

Но просто не можа да повярва в какво положение се бе озовал сега.

Когато си представяше за първи път пътуването от Форт Бентън до дома си с жената, с която се бе запознал чрез обява, Сет си бе помислил, че то ще е доста неприятно. Нали той щеше да седи на предната седалка, заедно с новата си съпруга, а дъщеря му щеше да се окаже в ролята на дванайсетгодишна придружителка на задната седалка на двуколката. Пътуването се оказа наистина неприятно, но поради съвсем друга причина.

За да осигури тишина и спокойствие по време на пътуването, той сложи Пач да седне на предната седалка до него. Уит, Неси и новата му съпруга седнаха отзад. Отначало Сет се опита да води разговор с Моли, но бе принуден непрекъснато да се обръща, за да чуе какво казва, или пък да я остави да говори на гърба му. Нито едното, нито другото му бе удобно, затова скоро той млъкна.

Всеки път, когато Сет се обръщаше да види какво правят, Моли отправяше към него нещо, за което се надяваше, че е ослепителна усмивка, но знаеше, че сигурно изглежда като гримаса. Толкова много чувства се бореха в нея за надмощие, че тя изпитваше просто тревога и искаше да пристигнат по-скоро. Но тревистата прерия сякаш нямаше край, а планината бе много далеч.

На Моли ѝ се стори, че чу как Сет въздъхна с облекчение, когато пред погледа им се разкри къща от неодялани дървета с островърх покрив. Тънка струйка бял дим се издигаше от комин в единия му край.

— Почти пристигнахме — обяви Сет. — Вече не е далеч.

Времето минаваше по-бързо, когато можеха да виждат целта си и скоро Сет вече помагаше на Моли да слезе от двуколката пред новия ѝ дом. Както ѝ бе обещал в писмото си, наблизо имаше поточе и горичка от тополи край него. Не много далеч от къщата имаше и езерце.

— Знам, че не е кой знае какво — усети се, че казва Сет.

— Хубаво е — отговори Моли, докато изкачваше трите стъпала до сенчестата веранда, която се простираше отпред по цялата дължина на къщата.

Сет отвори вратата, но преди тя да влезе, той я вдигна на ръце:

— Булката трябва да бъде пренесена през прага — прошепна ѝ той.

Моли сведе очи, трогната от жеста му. После той я пусна и добре че тя бе настроена доброжелателно към него, защото това, което видя, би накарало всяка жена да си плюе на петите и да избяга.

Къщата бе разделена на две. Дървената стена отляво имаше две врати, които бяха затворени. Дясната половина на къщата, в която се влизаше от входната врата, представляваше само една стая. Тя явно служеше едновременно за гостна, всекидневна, кабинет и кухня.

В средата на стаята имаше маса от явор, с белези по нея, и четири различни стола. Бюфетът отдясно бе пълен с какви ли не полупразни медицински шишенца. Бюрото с извит сгъваем капак бе полуотворено и в него се виждаха разхвърляни хартии и медицински книги. То беше поставено до предната стена и през прозореца до него се откриваше гледка към планината.

До задната стена имаше мивка с кран — истински лукс, увери я Сет. Имаше и нова готварска печка, която Сет бе докарал с параход от Сейнт Луис, когато бе разбрал, че тя пристига. Вдясно от печката имаше прозорец с изглед към тополовата горичка край поточето. Вляво от мивката имаше задна врата, която, както тя може да види от прозореца, водеше към още една засенчена веранда.

В стаята нямаше никаква украса, нищо по стените, нищо, което да смекчи неприветливата обстановка в къщата и да направи от нея дом. Пукащият огън, който Итън бе запалил в каменното огнище, бе единственото нещо, което внасяше уют в стаята.

— Татко и аз подредихме къщата за теб — каза Пач.

— Виждам.

Мръсните чинии бяха изрядно подредени в мивката. Купчина добре сгънати мръсни дрехи лежеше върху един стол до кухненската маса. В един ъгъл на дървения под имаше купчинка боклук, изкусно прикрита зад метлата.

— Добре сте подредили всичко — каза тя с напълно сериозно изражение.

— Вижда се, че нямаме нужда от теб — каза войнствено Пач.

— Но още две ръце ще направят работата по-лека, не си ли съгласна? — попита Моли.

Когато погледна двете затворени врати на отсрещната стена, на Моли ѝ хрумна, че в къщата явно има само две спални. Къде щяха всички те да спят? Докато Сет отваряше вратата на спалнята, която нарече своя, същата мисъл изглежда му мина през ума.

Като отиде до другата врата, той каза:

— Това е стаята на Пач.

Погледна към трите деца пред себе си, после отново към стаята. Денят бързо си отиваше. Трябваше да се вземе решение. Затова той каза:

— Неси може да спи при Пач.

— Друг път ще спи при мен! — отвърна Пач.

Втурна се и застана пред вратата на стаята си:

— Не искам това хлапе да ми бърника из нещата, татко.

— Виж, Пач... — опита се да я придума Сет.

— А Уит? — попита Моли, като се опитваше гласът ѝ да не издаде нарастващите в нея опасения. — Той къде ще спи?

Сет замълча за миг:

— Мисля, че може да спи в плевнята, докато...

— В плевнята!? — извикаха едновременно Уит и Моли.

— Само докато построя още една стая.

— Категорично не! — каза Моли. — Синът ми ще спи в къщата.

— Къде? — попита остро Сет, като поглеждаше ту към едната спалня, ту към другата.

Моли скръсти ръце на гърдите си:

— Ти и Уит можете да спите в едната стая. Пач, Неси и аз ще спим в другата.

— Как пък не! — отвърна Сет.

— Точно така, татко! — намеси се Пач.

Сет застана пред Моли:

— Ти си моя съпруга и ще спиш с мен.

— А Уит къде ще спи? — попита Моли.

— Може да отиде при Итън — предложи Сет, като се опитваше да обуздае гнева си.

— И къде по-точно е това?

Пач се обади:

— Колибата на Итън е точно зад дърветата. На пет минути оттук. Моли срещна погледа на Сет и каза решително:

— Не. Много е далеч. Синът ми ще остане в същата къща, където съм аз.

Сет поклати глава с възмущение:

— По дяволите!

Моли сложи ръце върху ушите на Неси:

— Не забравяй, че тук има малки деца! — предупреди го тя.

— Проклятие! — изрева той, изгубил търпение.

— Така й се пада, татко! — изкикоти се радостно Пач.

Моли отвори уста, за да скастри Сет, но вместо това нададе писък. Нещо, покрито с козина, бе минало покрай краката й! Тя подскочи нагоре във въздуха и обви с ръце врата на Сет:

— Тук има нещо! — извика тя. — Пусни ме! Трябва да спася Неси. Бягай, Уит!

Неси се разплака, а Уит отстъпи към вратата, като търсеше с широко отворени очи демона, който беше изплашил майка му.

— Проклятие! — повтори Сет. — Пач, изкарай мечето оттук.

Моли ахна:

— Мече?

— Ела, Бандит. Време е да те сложа да си легнеш.

Пач прегърна съвсем кроткото животно. Пухкавата му опашка на черни ивици веднага се обви около врата й.

Моли гледаше смаяна как Пач изчезна в стаята си с малкото черно създание. Вкаменена обърна кафявите си очи към Сет:

— Тя гледа мече в стаята си?

— То ядеше яйца в курника — обясни Сет.

— И тя си го взе в къщи? — попита с недоверие Моли.

— Може ли да видя мечето? — попита Уит. — Дали Пач ще ми го покаже?

— Искам да го видя — каза Неси.

Моли учудено поклати глава.

Сет взе нещата в свои ръце и заведе двете деца в стаята на Пач.

— Уит и Неси искат да се запознаят с Бандит. Защо не им го представиш, докато аз говоря с майка им?

Сет всъщност не даде възможност на дъщеря си да откаже, излезе от стаята и затвори вратата след себе си. Отиде до Моли, хвана я за лакътя, заведе я и я настани на стола до бюрото си. После обиколи стаята и запали лампите, за да прогони тъмнината.

— По-добре да поговорим — каза той.

Зае решителна поза с разкрасени крака пред огнището.

Моли седеше сковано на въртящия се стол, стиснала здраво ръце в скута си.

— Не очаквах да имаш деца — призна Сет. — Ако знаех за тях щях да подготвя нещо.

Той укорително повдигна вежди.

— Но понеже не знаех, изглежда ще трябва да се справим с положението както можем, докато двамата с Итън построим още една спалня.

Моли пое дълбоко въздух и въздъхна:

— Няма да мога да заспя, ако знам, че децата ми не са под един покрив с мен.

— И какво предлагаш?

— Ти и Уит да спите в твоята стая. Пач, Неси и аз ще се справим в стаята на Пач.

Сет поклати отрицателно глава:

— Не мисля, че Пач ще се съгласи.

— Пач е дете. Ще прави каквото й кажеш — каза Моли вбесена.

— Ти си мислиш така — промърмори Сет.

Моли скръсти ръце на гърдите си:

— Това е последното ми предложение.

Това беше единственото ѝ предложение, помисли си Сет унило. Беше толкова разочарован, колкото не си спомняше да е бил отдавна. Искаше Моли сама в своята спалня. Не че бе толкова отдавна без жена. Беше се виждал с Дора Девъро преди не повече от седмица. Но искаше Моли. А преценяваше, че би могъл да построи още една спалня към къщата за две или три седмици в най-добрия случай. Нямаше намерение да чака толкова дълго, за да спи с жената, за която току-що се бе оженил.

Но така да бъде. Имаше други места, които можеха да използват за брачно легло. Копа сено в плевнята или полянка под тополите щяха да свършат същата работа. Той щеше да намери кога и къде. И да я направи своя.

— Ще отидем ли да кажем решението си на децата? — рече той.

— Добре.

Докато Сет отваряше вратата на Пач, той не беше сигурен какво да очаква. За негова изненада, Неси седеше с кръстосани крака на пода до леглото с балдахин на Пач. Уит и Пач бяха клекнали в ъгъла до кутията на мечето.

— Пач, Уит.

Двамата се изправиха и погледнаха Сет.

— Моли и аз говорихме и стигнахме до решение. Двамата с Уит ще спим в моята спалня, а Моли и вие, момичета — тук.

— Това е моята спалня — запротестира Пач.

— Недей да спориш — каза Сет с тон, нетърпящ възражения.

— Няма да остана тук с тях — каза Пач.

Преди Сет да разбере, какво смята да прави, тя скочи през отворения прозорец на спалнята и изчезна.

— Няма ли да я последваш? — попита Моли.

Сет сви рамене:

— Ще отиде при Итън. Като й мине, ще се върне.

Моли сложи ръка на рамото му и почувства, че мускулите му се стягат под пръстите ѝ:

— Съжалявам за всички неприятности.

Сет въздъхна:

— Ще отида да донеса сандъците.

След няколко минути той се върна. Моли се учуди на огромната му сила, когато той леко постави два големи сандъка на пода в стаята на Пач. Сет отиде до вратата, обърна се и каза:

— Ела, когато пожелаеш, Уит. Но щом си легна, гася лампите и ще трябва да си проправяш път в тъмното.

След миг Уит го последва.

Моли бе смаяна, колко ловко Сет бе подвел сина ѝ, без да предизвика спор. Но, както бързо разбра, той го умееше.

— Изморена съм, мамо — каза Неси и широко се прозя.

— Не се учудвам, скъпа. Време е всички да си лягаме. Ако не греша, утрото настъпва много рано в Монтана.

Моли намери нощница за Неси и я зави, като се чудеше през цялото време как ли се оправя Уит. Знаеше, че ще го съсипе, ако отиде да го завие, но независимо от това, традиционният ритуал на лягане ѝ липсваше. Колко бързо се бе променил животът им!

Щом настани Неси, Моли се съблече и си сложи топла фланелена нощница. Тя наистина се опита да заспи, но непознатите нощни звуци, които чуваше през отворения прозорец, не ѝ позволяваха. След като се въртя цял час в леглото, тя реши, че ѝ стига. В къщата бе тихо и тя се промъкна безшумно като крадец от спалнята през предната врата към верандата. Тъкмо бе седнала на стъпалата, когато една ръка я хвана за рамото. Втора ръка затисна устата ѝ и заглуши вика ѝ.

6

Моли се бореше като дива котка, извиваше се, забиваше нокти и удряше ръцете, които я държаха. Накрая започна да се уморява и съскащите звуци, които чуваше досега в страха си, придобиха формата на думи:

— Нищо лошо няма да ти направя. Успокой се, преди да си събудила цялата къща.

Моли потръпна. Беше Сет. Господи? Биеше се със собствения си съпруг. Колената ѝ омекнаха. Краката ѝ не я държаха повече, Сет ѝ помогна да седне, после се присъедини към нея на стълбите.

Тя покри лицето си с ръце и поведе вътрешна борба, за да не заплаче от облекчение.

— Мислех, че е някой... И аз не знам какво мислех.

— Не исках да изпищиш и да събудиш всички — каза той. — Съжалявам, че те изплаших. Какво правиш тук?

— Не можех да заспя.

Тя срещна загрижения му поглед и с насмешка повдигна вежди:

— Помислих си, че ще се почувствам по-добре, ако поседя на верандата за малко или се поразходя.

— Не е безопасно да стоиш тук сама.

— Да, разбрах, че е така.

Усмивката му проблесна на лунната светлина:

— Ела, ще се поразходя заедно с теб.

— Не е необходимо. Аз...

Той взе ръката ѝ, дръпна я и без да погледне назад, тръгна към езерцето. Спря внезапно, когато чу, че тя извика от болка.

— Какво стана?

Моли стоеше на един крак и повдигна другия, за да му покаже големия трън, който се беше забил в него.

— Никога ли не носиш обувки? — попита той учуден и раздразнен.

— Поярвай ми, отсега нататък ще нося — остро отговори тя.

— Ела, сега ще ти помогна.

Преди тя да успее да се възпротиви, Сет я вдигна на ръце и се запъти обратно към верандата. Сложи я да седне на най-горното стъпало и седна до нея, на най-долното от трите стъпала. Повдигна внимателно крака ѝ в скута си и го обърна така, че да може да види трънчето на лунната светлина. Само след миг, той го извади.

— Не беше чак толкова страшно, нали?

— Не чак толкова, колкото трънчето, което ми се заби, докато тичах по една поляна от детелина, когато бях на седем години — съгласи се тя.

Той отново се усмихна:

— Значи ти е стар навик да ходиш боса.

Тя се засмя:

— Когато бях малка, семейството ми имаше ферма в Ирландия. Все още си спомням прохладната трева между пръстите ми и меката прясно изорана земя. Интересно, не бях се замисляла за това от много отдавна.

Ръката му обви крака ѝ. Натисна с пръсти извивката на крака ѝ, което я накара да потръпне от сладострастно усещане.

Моли се опита да издърпа крака си, но той не само, че го задържа, но посегна и към другия, после постави и двата върху бедрото си.

— Краката ти са студени като лед. Нека да ги стопля.

— Не, наистина аз...

Тя ахна, когато той повдигна дългата си риза и притисна краката ѝ до голата си кожа. Тя инстинктивно сви пръстите си към остриите черни косми, които покриваха гърдите му.

Той се засмя и хвана пръстите ѝ, за да ги усмири:

— Гъделичкаш ме до смърт, когато не внимаващ.

Тя замръзна на място засрамена. През всичките години, през които бяха женени с Джеймс, никога не бяха правили подобно нещо.

— И как дъщерята на ирландски фермер стана дама от Масачузетс? — попита той и отново започна да гали краката ѝ, уж за да ги стопли.

Моли леко се задъхваше, когато отговори:

— Като много други и баща ми доведе семейството си в Америка, за да търси богатството, за което мечтаеше.

Тя потръпна от докосването на ръцете му и го прикри, като сви рамене:

— И го намери — като продаваше уиски в Бостън.

С краката си, разположени върху гърдите му, Моли почувства, че Сет се вцепени. Не знаеше какво от това, което каза, го е обидило, но предположи:

— Против алкохола изобщо ли си? Или против тези, които го продават?

Той спря да я гали и огледа лицето ѝ за момент.

— За женени хора май не знаем много един за друг — призна той мрачно. — Като лекар съм виждал много хора, пострадали от долнокачествено уиски, а всъщност и от доброкачествено. Във Форт Бентън има един човек, който се казва Дрейк Басет и продава от долнокачественото. Наел е Пайк Хардъсти да го защитава. Предполагам, че косите ми настръхнаха съвсем естествено, само като чух да се споменава за това.

Той отново започна да гали краката ѝ, палците му леко натискаха нежната кожа на стъпалата ѝ, а с останалите си пръсти хвана нейните пръсти. Това бе най-прелестното, най-чувственото усещане, което Моли някога бе изпитвала. Но от този огън бяха обхванати не само меките ѝ пети и стъпала. Всяко възбуждащо погалване на пръстите му предизвикваше пламтящ отзвук дълбоко в нея. Знаеше, че е лошо да му позволява да прави това с нея. Току-що се бяха запознали, за бога! Но той правеше така, че всичко да изглежда просто като любезност. В края на краищата това бяха само стъпалата ѝ.

— Що се отнася до този човек, който продава долнокачествено уиски — каза Моли, — защо законът не го спре?

— В момента във Форт Бентън изобщо не може да се говори за закон. Пайк Хардъсти застреля шерифа преди осем месеца — при това в честна битка — и никой не желае да заеме мястото му. Пайк така е наплашил всички, че никой не смее да мръдне.

Той млъкна за миг, после добави:

— Освен маскирания конник.

— Кой?

Сет се ухили:

— Маскираният конник. Никой не знае със сигурност кой е той и откъде идва. Но е на страната на закона, което го прави враг на Басет.

Винаги, когато някой е загазил, конникът му се притича на помощ с гърмящи пищови.

— Изглежда, е много смел човек. Досещаш ли се защо пази самоличността си в тайна?

— Има си причини, сигурен съм в това.

— Обзалагам се, че добре го познават в града — предположи Моли. — И ако хората го видят, ще го разпознаят.

— Може би — каза Сет. — А може би е някой непознат и иска да си остане такъв.

Моли наклони глава така, че да може да вижда лицето на Сет. Чертите му, заедно с гласа му, бяха станали по-сурови. Тя притаи дъх и каза:

— Ти знаеш кой е той.

Изведнъж Сет спря да разтрива стъпалата й:

— Никой не знае кой е той.

И за да й даде да разбере, че разговорът е приключил, попита:

— Готова ли си да си лягаш?

Моли седеше на най-горното стъпало, а Сет на най-долното така, че бяха почти един срещу друг. Тя несъзнателно протегна ръка, за да приглади косата на челото му така, както би направила с някое от децата си. Той сграбчи китката й, за да я спре, после промени решението си. Ръката му се отпусна отстрани.

Вече смутена, Моли срещна пронизващия му поглед, когато завърши това, което бе започнала. Черната му коса бе гъста и изненадващо мека. Тя почувства, че той потрепери, когато палецът ѝ докосна слепоочието му. После ръката ѝ се отпусна и те седяха, загледани един в друг, като всеки ясно усещаше присъствието на другия.

— Не те обичам — тихо каза Сет. — Не съм сигурен, дали някога бих могъл да обикна друга жена. Но аз те искам, желая те всяка секунда.

— Сет, аз...

Той започна да ѝ говори думи, които би изрекъл, за да успокои подплашено жребче, защото усети, че тя трепери от страх. Никога не бе подозирал, че само галенето на стъпалата на една жена би могло да я възбуди. Всичко бе започнало толкова невинно. Но когато клепките ѝ се спуснаха над очите, когато устните ѝ се разтвориха и тя започна

бързо и задъхано да си поема въздух, когато пръстите ѝ чувствено се заизвиваха около плътта му, той разбра, че тя го желае. Ръцете му обвиха глезените ѝ и бавно, много бавно, той започна да придърпва краката ѝ около кръста си.

Когато тя се плъзна в скута му, ръцете му си проправиха път нагоре по кадифената кожа на краката ѝ, като повдигаха фланелената нощница нагоре така, че голите ѝ крака да обвият тялото му.

След секунди, тя седеше в скута му с лице към него и чувстваше между краката си парещата му топлина. Ръцете ѝ колебливо лежаха върху раменете му. С широко отворени очи, тя го гледаше, докато ръцете му бавно следваха извивките на голите ѝ бедра, повдигаха я и я наместваха по-плътно върху него.

Моли не можеше да си поеме дъх, усещането беше прекрасно. Чувстваше го. Беше твърд. Усещаше и пулсираща топлина. Моли постави глава на рамото му, но не се осмели да направи нищо повече, което да засили желанието ѝ за него.

Сет обви лицето ѝ с ръце. Наведе главата ѝ назад и погледна дълбоко в очите ѝ, за да види какво чувства тя. А после устните му се надвесиха над нейните. Целувката му изразяваше притежание.

Когато проговори, гласът му бе дрезгав от желание:

— Ела в леглото с мен, Моли.

Моли се изчерви:

— Ами Уит...

— Можем да отидем в плевнята или...

— Не мога! Никога не съм имала намерение...

— Искам те, Моли Галахър Кендрик.

— Не мога! Джеймс...

— Ти си моя съпруга! — свирепо каза той. Устата му бе груба, а прегръдката му почти я остави без дъх. Желанието му, първично и откровено, я подтикваше да му отвърне със същото. Тя прокара пръсти през косата му и разтвори устните си под неговите. Езикът му я завладя, ръцете му я плениха. Той сграбчи бедрата ѝ и силно я притисна към себе си. Грубият плат на дънките му се търкаше по нежната ѝ кожа и разпращаше по тялото ѝ тръпки на удоволствие. Моли трудно си поемаше дъх, изгуби контрол и не можеше да се справи с бурните усещания, които се разливаха по цялото ѝ тяло.

— Мамо?

Сет и Моли се отдръпнаха един от друг като момче и момиче, хванати от свещеника да се целуват. Настъпи суматоха, докато Моли се опитваше да стане от скута на Сет. Той я хвана за кръста и се изправи. Босите ѝ крака стъпиха на земята и фланелената нощница отново обви краката ѝ. За миг той я задържа плътно до себе си. После с огромно усилие на волята и с въздишка на примирение я пусна.

След миг Неси отвори предната врата:

— Не можах да те намеря, мамо — каза момиченцето. — Изплаших се.

Моли взе детето на ръце и отчаяно се опитваше да си възвърне равновесието. Все още дишаше на пресекулки, а сърцето и лудо биеше:

— Не можех да спя, Неси. Просто излязох да поседя малко със Сет на верандата. Ела да си лягаме.

Когато влезе в къщата, Моли бързо хвърли поглед назад през рамото си. Сет стоеше в мрака — висок и заплашителен. Размина ѝ се на косъм. В този момент можеше вече да лежи под него на легло от слама, ако Неси не ги бе прекъснала. А как ли би се чувствала утре сутринта?

Чудесно! Би било чудесно! — крещеше един глас в нея.

Но скърбящата вдовица бе ужасена от това, което почти бе направила. Съмваше се, когато Моли най-накрая затвори очи.

Сет също не успя да заспи. Не остана дълго на верандата, след като Моли си тръгна — само толкова, колкото бе необходимо, за да се нормализира пулсът му и тялото му да се успокои. Когато се върна в спалнята си, откри, че синът на Моли седи в леглото и го чака.

Очите на момчето издаваха колко е изплашено:

— Кой е там? — попита Уит с тънък глас.

— Аз съм, Сет.

Видя, че момчето явно се успокои:

— Събудих се — каза Уит — и тук нямаше никого.

Уит не призна, че се е уплашил. Това, което Сет бе видял от гордостта на детето, му бе достатъчно, за да осъзнае, че момчето сигурно ще се ужаси, ако разбере, че Сет дори подозира такова нещо.

— Излязох да подишам малко свеж въздух — каза Сет. — По-добре заспивай. Утре ни чака тежък ден.

Уит легна отново, но не смееше да мръдне. Сет свали обувките и чорапите си, после се измъкна от дънките и остана по бельо. Обикновено сваляше и него, но заради момчето сега го остави. Мушна се под завивките и легна неподвижно като момчето на другия край на леглото.

Затвори очи и това изостри другите му сетива. Чу как Уит диша често, чу и сподавения звук от плач. Почувства лекото потрепване на тялото му. Сет не знаеше какво би могъл или какво трябва да направи. Ако се издадеше, че е забелязал плача му, щеше да нарани достойнството на момчето.

Изведнъж Уит се претърколи и притисна силно възглавницата към устата си. Краката му се свиха към стомаха. Сет чувстваше мъката на Уит и не можеше да остане безразличен към нея:

— Изгубих баща си, когато бях малко по-голям от теб — започна той. — Бях на петнайсет години. Майка ми умряла, когато съм се родил. Татко често ми казваше, ако искам да я видя, да погледна в огледалото, защото имам нейните очи.

Плачът изведнъж престана и малкото тяло на другия край на леглото замря. Сет продължи:

— Татко и аз имяхме парче земя на югозапад от Сан Антонио и няколко глави добитък. Тексас бе присъединен от Щатите и Мексико реши да направи въпрос от това. Искях да се присъединя към войската и да се бия с мексиканците. Татко категорично ми забрани.

Сет млъкна, като си спомни горещия спор и острите думи, които бяха изrekli.

Тъничък глас от другия край на леглото каза:

— Аз исках да стана моряк, да бъда китоловец като баща ми. Оставих бележка, когато избягах, но майка ми дойде и ме накара да сляза от кораба. Доведе ме тук, за да съм далеч от морето.

Сет се усмихна в тъмното. Това обясняваше, защо Моли Галахър толкова бързо бе приела предложението му за женитба:

— Твоята история доста прилича на моята — каза той. — Една нощ си взех ловната пушка и торба с храна и тръгнах да се присъединя към войската. Не стигнах далеч, попаднах в ръцете на банда кръвожадни мексикански престъпници. Взеха ми пушката и коня и аз вече си казах последната молитва, когато баща ми се появи, за да ме отведе вкъщи. Никога не съм се радвал така в живота си, както когато

го видях. Баща ми беше тексаски рейнджър и знаеше как да се справи с престъпниците. Когато престрелката свърши, мексиканците, които бяха останали живи, си плюха на петите и побягнаха. Но баща ми бе смъртно ранен. Умря, докато пътувахме обратно към къщи.

Сет не каза, че винаги е обвинявал себе си за смъртта на баща си. Нито пък, че разкаянието за този случай е определило много неща в живота му.

— Баща ми беше смел човек — промърмори той.

— Веднъж видях как баща ми се бие на бреговата линия — каза Уит с глас, изпълнен с копнеж. — Той също беше смел човек. Искам, като порасна, да стана като него.

— Имаш хубава цел, Уит. Човек не може да желае нищо повече от това синът му да порасне, следвайки примера му.

Само че бащата на Уит бе мъртъв. И единственият пример, който момчето можеше да следва, бе този на Сет. Изведнъж Сет осъзна значението на това, което бе направил, огромната отговорност, която бе поел. Щеше ли момчето да разбере кой е той всъщност? Или щеше да вижда само човека, който Сет трябваше да се преструва, че е?

— Татко ми липсва — призна Уит задъхано.

— Винаги ще ти липсва — каза Сет. Не беше много успокоително, но бе всичко, което Сет можеше да му каже: — С времето ще ти олекне. Но винаги ще си спомняш за него, за хубавите мигове, които сте прекарвали заедно. Спомените ще останат с теб през целия ти живот.

— Татко ме завиваше през нощта.

Сет затаи дъх. Молеше ли го Уит да направи това? Щеше ли да му позволи? Не и ако го попита. Момчето бе много гордо. Сет не каза какво смята да направи, не попита за разрешение, което не би му дало, не би могло да му даде. Той стана, наведе се и подпъхна завивките около момчето — първо от едната, после и от другата му страна.

— Забрави краката ми.

Без да каже нито дума Сет се наведе и подпъхна одеялото под дългите слаби крака на Уит.

После си легна отново и се обърна с гръб към момчето:

— Най-добре заспивай. Рано се съмва.

Уит затвори очи, без да осъзнава как е намерил утеха, само знаеше, че се е успокоил. *Почти като татко*, помисли си той, докато

се унасяше.

Когато на другата сутрин Сет влезе в кухнята, Моли го поздрави с усмивка, която спря дъха му. Спомни си изминалата нощ, вкуса и докосването на устните ѝ. Искаше му се да я целуне за добро утро, да започне деня с чувството за женската ѝ мекота в ръцете си. Но тя се бе обърнала с лице към печката веднага, щом го видя и ясно му даваше да разбере без думи, че не желае подобно нещо.

Тази сутрин тя носеше най-обикновени дрехи — бяла блуза шемизета и тъмнокафява памучна пола, а отгоре — избеляла червена престилка, която той позна като онази от шкафа — това я правеше да изглежда по-достъпна. Но макар, че очевидно не бе сърдита за това, което се случи снощи, тя се държеше на разстояние от него.

Когато той се канеше да седне на кухненската маса, тя го попита:
— Няма ли да се обръснеш?

Сет почувства наболата си брада. Е, не беше кой знае каква жертва.

— Добре отивам навън.

Но когато отвори вратата, тя му подаде купичка с топла вода:

— За бръсненето — каза тя.

Сет погледна купичката, после Моли.

— Благодаря — каза той и я пие от нея. Никога не би си стоплил сам вода, но докато държеше напоената с топла вода кърпа към лицето си, за да омекне брадата му, той осъзна, че е забравил какво значи да има жена вкъщи.

Когато се върна, Моли му се усмихна и го покани на масата:

— Сядай. Кафето е почти готово. Трябваше да изтъркам кафеничето, преди да сложа кафето. В него имаше утайка най-малко от три дни.

Сет понечи да каже, че за да се направи една чаша хубаво кафе, в кафеничето трябва да има утайка най-малко от три дни, но се отказа. Още една промяна, която трябваше да приеме.

Но имаше и хубави неща, помисли си той, докато гледаше как жена му се суети около печката. Разсеяното ѝ тананикане приятно допълваше къкренето на кафето и цвърченето на бекона. Обичаше да я

гледа и да се наслаждава на женствената грациозност на всяко нейно движение.

— На какво ми мирише? — попита Сет, като подуши въздуха. — Печеш ли нещо?

— Сигурно имаш предвид бисквитите — отговори Моли. — Намерих малко брашно и реших... Нямах нищо против, нали?

Тя отвори вратата на фурната. Сет зърна най-хубавите пухкави златистокафяви бисквити, които някога бе виждал в живота си.

В този момент Пач се появи на вратата на кухнята и обяви:

— Винаги аз приготвям закуската на татко. Освен това той не обича бисквити.

Сет не можеше да отрече, че ненавижда бисквитите на Пач. Бяха твърди като подметка и без вкус. Устата му се изпълни със слюнка, когато Моли поднесе на масата пред него дузина благоуханни бисквити в сламена кошничка. Така му се искаше да хапне една от тези бисквити и вече си представяше вкуса ѝ — намазана с масло и сладко от къпини. Но да изяде една от тези бисквити би било дипломатически провал, след като се бе отнасял с такова презрение към усилията на Пач.

— Аз... ъ-ъ... мисля, че трябва да опитам поне една от любезност — каза той на Пач и грабна една бисквита.

— Не е нужно — отвърна Моли, изтръгна я от ръката му и я сложи обратно в кошничката. — Ще ти изпека малко хляб.

Сет изруга наум:

— Не, недей — каза той и взе друга бисквита. — Не искам да ти създавам допълнителни грижи. Бисквитите ще свършат работа.

Този път Пач я взе от ръката му:

— Знаеш, че не ги понасяш, татко.

Пач седна от дясната страна на баща си и започна да маже бисквитата с масло.

— Какво да ти дам да пиеш? — попита я Моли.

— Кафе.

Като видя изненадата на Моли, Сет обясни:

— Нямаме крава — и изведнъж осъзна, че добавя: — Но не виждам защо да не си вземем.

— Добре. Тогавя ще мога да направя малко мътеница — каза Моли.

Сет потръпна при тази мисъл. Не можеше да измисли нещо с лош вкус от това, но не каза нищо, вместо това взе да пресмята блягините — нейните бисквити.

— Вижте какво намерих отзад — Итън стоеше на прага на кухнята и държеше Неси. Момиченцето все още беше по пижама и се бе свило като мече в ръцете му.

— Това бебе не може ли поне да ходи само — тросна се Пач.

Повдигна брадичка в отговор на неодобрителната гримаса на Итън.

— Проклети да са тия Галахър — промърмори тя. — Само неприятности ни създават. Всички до един.

— Пач — предупреди я Сет. — Внимавай какво говориш.

Итън не обърна внимание на враждебната атмосфера в стаята и попита:

— Готова ли е закуската? На нещо хубаво ми мирише.

Той се огледа около масата и видя, че там има само пет стола, заедно с въртящия се стол, придърпан откъм бюрото. Явно Моли бе осигурила места за децата си, но него не го беше очаквала.

Сет се напегна, несигурен дали присъствието на Итън на масата няма да предизвика още един спор с Моли като този вчера по въпроса кой къде да спи.

— Итън винаги закусва и вечеря с нас — предпазливо каза Сет. — По обяд обикновено работим навън и си взимаме нещо за ядене с нас.

— Добре — също така внимателно отговори Моли. — Отсега нататък ще слагам още една чиния.

Итън остави Неси на един от трите свободни стола до масата. Но детето бе прекалено малко за стола. Брадичката му едва достигаше края на масата.

Сет реагира пръв. Просто се наведе и взе Неси в скута си. Сякаш това бе най-естественото нещо на света, момиченцето се облегна удобно на гърдите му и прие бисквитата, която той му подаде.

— Ела и седни, Итън — каза Сет. — Сега има място и за теб на масата.

Пач гледаше втренчено Неси и не вярваше на очите си.

Също и Моли.

След малко Моли се обърна към печката, а Пач почервения. Скоси и каза:

— Татко, казах ти, че това бебе ще ти пречи.

— Не ми пречи изобщо — отговори Сет и срещна разтревожените сини очи на Пач. — Тя е лека като перце.

Пач се опитваше да намери думи, но не се сещаше за нищо. Устните ѝ се свиха, докато гледаше как баща ѝ люлее момиченцето на коляното си.

— Трябва да нахраня животните — каза тя накрая.

Сет погледна към недокоснатата чиния пред дъщеря му:

— Не си закусила още.

— Не съм гладна — Пач се обърна, мина покрай Уит и се запъти към спалнята си.

Сет се зачуди, колко ли дълго е стоял Уит на прага.

— Влез и седни, Уит.

— Не желая — отвърна Уит.

Явно на ярката дневна светлина снощният им разговор бе забравен.

— Има доста време от закуска до вечеря — каза Сет. — Чака ни тежка работа. Ще са ти нужни сили.

— Не съм гладен — настоя той и погледна към бисквитите на майка си като изгладнял вълк.

— Както желаеш — каза Сет и сви рамене с явно безразличие.

Но един мускул трепна на лицето му, докато стискаше зъби да не каже нещо предизвикателно, за което после да съжалява.

Напрежението малко понамаля, когато Моли предложи:

— Ще ти сложа няколко бисквити, Уит. Можеш да ги изядеш, когато огладнееш.

— Добра идея — каза Итън и намаза сладко от къпини върху втората си бисквита. — Нямам нищо против и аз да си хапна още няколко за предобедна закуска.

Сет въздъхна тежко. Не само че трябваше да се откаже от бисквитите на Моли на закуска, ами и трябваше да гледа как Уит и Итън си ги похапват по-късно. Той захвърли вилицата и каза:

— Имам да върша работа. Колкото по-скоро започна да сека дървета за новата спалня, толкова по-скоро ще я завърша.

Сет подаде Неси на Моли, когато мина покрай нея. На вратата на кухнята се спря и каза:

— Ще се видим в плевнята, когато си готов, Итън. Доведи Уит със себе си. И кажи на Пач, че днес искам да работи в къщата заедно с Моли.

Моли погледна възмутеното лице на сина си, подаде Неси на Итън, зави няколко бисквити в салфетка и забърза след Сет. Остана без дъх, докато го настигна в плевнята. Беше се разкراчил, облегнат до една ограда и с ръце силно притиснати към очите.

— Сет?

Ръцете му веднага се отпуснаха върху бедрата и се свиха в юмруци, сивите му очи я гледаха мрачно. Моли отиде до него и застана между разтворените му крака.

— Сигурна съм, че с времето нещата ще потръгнат.

Сет изсумтя:

— От това по-зле не могат да станат.

— Така е — съгласи се Моли и леко се усмихна. Постави ръка върху юмрука му, пръстите му се разтвориха и се преплетоха с нейните. Тя повдигна ръката му нагоре и я прокара по лицето си:

— Благодаря ти, че си така търпелив с Уит.

— Не ми е лесно — промърмори той.

— Знам.

Тя свали ръката му от лицето си, разтвори пръстите му и постави салфетката в дланта му.

Какво е това?

Тя се ухили:

— Бисквити. За човек, който не ги обича, ти изглеждаше твърде настървен да ги опиташ.

— Да, така е — усмихна се той кисело. — Благодаря.

Наведе се и бързо я целуна по устата. Изненадана, Моли повдигна ръка да погали влажните му устни. Погледна в очите му и видя в тях копнеж, и то не по бисквитите.

Бавно, внимателно Сет обви шията ѝ с ръка и приближи лицето ѝ към своето. Бавно и нежно доближи устни до нейните и усети тяхната мекота.

Моли почувства как тялото ѝ се стяга и желанието бавно си проправя път през него. Тя разтвори леко устни и усети, че и той

направи същото. Разтвори ги още повече и...

— Татко! Къде си?

Сет подскочи, сякаш го улучи куршум. Погледна надолу към себе си, после нагоре към Моли. Ясно се виждаше как тялото му бе реагирало на целувката ѝ. А дъщеря му щеше да е тук всеки момент.

Моли скри треперещите си ръце под престилката. Тя се обърна с гръб към Сет и закри проблема му с широката си пола, повдигната от няколко фусты. След миг Пач профуча край ъгъла и се появи в плевнята.

— Не искам да оставам в къщата — каза тя на баща си. — Искам да работя с теб.

Сет постави ръка на рамото на Моли:

— Искам да помагаш на Моли в къщата.

— Но ти имаш нужда от мен — възпротиви се Пач.

— Двамата с Итън ще се оправим. А и Уит ще ни помага.

— Уит Галахър си няма понятие от каквото и да било.

— Но до довечера ще се научи — отрязва я Сет. Обърна се с гръб към нея, за да вземе две брадви и няколко триона, които висяха на стената на плевнята.

Пач все повече се горещеше:

— Това момче не може да различи пор от котка! Той е зелен и глупав. Изобщо няма да ти е от полза, татко. Той е един тъп и слабоумен идиот, който...

Сет видя изумлението върху лицето на Моли и осъзна, че е бил прекалено търпелив към словоизлиянията на Пач в миналото.

— Връщай се в къщата, Пач — твърдо каза той.

— Но, татко...

Той не обърна внимание на отчаянието на сините ѝ очи и каза:

— Искам да прекараш деня с Моли и да гледаш какво прави. Време е да престанеш да се държиш като мъжкарана и да станеш дама. Ще се видим на вечеря и ще ми разкажеш какво си научила.

Моли бе сигурна, че Пач ще продължи да спори. Но вместо това момиче го наведе глава и каза:

— Добре, татко. Ще се видим на вечеря.

Изчезна от плевнята така внезапно, както се бе появила.

Моли се обърна към Сет и каза:

— Много е привързана към теб. Може би да промениш всичко изведнъж не е най-доброто решение.

— Искam от нея да стане дама. А една дама не прекарва дните си като сече дърва.

Поколеба се, после бързо и грубо целуна Моли по устата. След миг излезе навън, като носеше разни подрънкващи инструменти.

Моли стоеше в плевнята, която миришеше на сено и коне, и гледаше отдалечаващата се фигура на мъжа си. Не можеше да разбере силното привличане, което чувстваше към него. И не можеше да не се чувства виновна за това. Джеймс беше всичко за нея. Никога нямаше да обича никой мъж така, както бе обичала него. Но какво точно бе това, което изпитваше към Сет Кендрик? Моли се страхуваше, че това е нещо не толкова почтено, нещо много по-плътско. Що за жена бе тя в такъв случай? Една жизнена жена, която трябваше да се научи как да оцелее в тези нови и различни обстоятелства.

Най-трудното от тях бе това, че трябваше да бъде мащеха на Пач Кендрик. Поне би могла да сключи примирие с дъщерята на Сет — това бе единственото, на което се надяваше Моли, като преценяваше реалистично нещата. Сет изглежда мислеше, че Пач ще приеме заточението си в къщата. Моли не беше така сигурна. Пач бе свела глава, когато прие волята на баща си, но бе стиснала силно устни и раменете й изглеждаха непреклонни. Беше ли чудно тогава, че Моли имаше чувството, че Пач изобщо няма да се държи така любезно, както мислеше баща й?

Докато отиваше към къщата, тя срещна Итън и Уит, които се бяха запътили към Сет. Итън бе сложил ръка на рамото на Уит и му говореше така тихо, че Моли не може да го чуе. Уит слушаше толкова внимателно, че изобщо не я забеляза, когато мина покрай него. Моли изведнъж се почувства ограбена. Джеймс толкова често плаваше, че обикновено Уит принадлежеше само на нея. Изглежда тези дни бяха отминали. Моли знаеше, че не може да задържи миналото. Трябваше да позволи на Уит да се промени и порасне, самата тя трябваше също да се промени и порасне.

Но в този кратък болезнен миг, в който почувства, че сякаш губи Уит, тя разбра какво изпитва Пач. Това я накара да прояви много по-голямо търпение, отколкото иначе би проявила към това, което завари, когато влезе в кухнята.

Дъщерята на Моли седеше с кръстосани крака, върху кухненската маса и държеше мечето в скута си, докато Пач го хранеше с пържени яйца. Моли изведнъж се уплаши, че дивото животно може да ухапе Неси. Но докато ги гледаше със свито сърце, тя осъзна, че мечето не бе единствената заплаха. Близо до Пач седеше някакво огромно същество, подобно на вълк. То обърна глава и я погледна. Макар и да не издаде никакъв звук, оголените му свирепи зъби я накураха да замръзне на място.

— Бандит никога не хапе, освен ако не се изплаши — каза Пач, докато подаваше малко яйце в устата на мечето. — Но Маверик, кучето ми, наистина беше зъл някога.

Тя разсеяно потупа подобното на вълк същество по главата:

— Такъв беше, защото принадлежеше на онзи човек в града, който се държеше наистина жестоко с него. Аз говорих с Маверик и го попитах, дали иска да дойде вкъщи с мен. Той каза, че иска и оттогава живее тук.

— Кучетата не могат да говорят — каза Неси.

— Трябва само да знаеш как да ги слушаш — обясни й Пач. — Ето, виж Бандит. Сега казва, че не иска повече, и е готов да подремне.

Моли забеляза, че мечето се е свило на топка в скута на Неси.

Пач стана и взе пухкавото животно в ръце:

— Време е да сложим Бандит да спи.

Когато се надигна, тя видя Моли, която бе застинала на прага:

— Не мърдай — предупреди я Пач, — ще те нападне.

Моли бе приковала очи в кучето Маверик и забеляза как козината около врата му настръхна. То дрезгаво изръмжа.

Пач бързо пусна мечето в скута на доволната Неси и се обърна към Моли:

— Точно зад теб на прозореца е и опашката й мърда. Това означава, че всеки момент ще те нападне. Ще се опитам да стигна до нея, преди да скочи, затова той съвсем неподвижно.

Моли се опита да схване какво ѝ казва Пач. На прозореца? Зад нея? Зловещият писък, който Моли чу, звучеше почти като човешки и тя цялата настръхна.

Пач бутна Моли настрани и пресрещна жълтия облак, който се хвърли към нея от прозореца. Моли изпищя, когато Пач падна заедно с животното, което я нападна. Пач и златистокафявият звяр със страшни зъби и нокти взеха да се търкалят по пода. Ужасена. Моли изпищя с всички сили:

— Сет!

Всичко свърши така бързо, както бе започнало. Пач седеше на пода заедно с нещо, което приличаше на лъв, изтегнал се по гръб и с лапи, размахани във въздуха. Тя се ухили на Моли, докато галеше корема на голямата котка.

— Казва се Ребъл. Някой беше застрелял майка ѝ. Аз сама я отгледах. Обича да се промъква зад хората, за да ги изненада.

Моли все още дишаше тежко с широко отворена уста, а погледът ѝ беше изпълнен със страх, когато Сет се появи тичешком на вратата. След него вървеше Уит, а на края бе Итън. Моли се втурна към Сет и притисна лице към гърдите му.

— Какво стана? — обърна се строго Сет към Пач и прегърна изплашената си, треперееща жена.

— Мисля, че Ребъл я изплаши — невинно каза Пач.

Моли се откъсна от прегръдката на Сет, страхът ѝ бързо се превърна в ярост:

— Можеше да ме предупредиш — изсъска тя към Пач. — Можеше просто да ми кажеш, че... че това кръвожадно чудовище е безобидно като най-обикновена домашна котка. Вместо това, ти ме изплаши до смърт!

— Хайде, Моли — каза Сет. — Не мисля, че Пач е искала...

— О, искаше, и още как! — отвърна Моли.

— Истина ли е, Пач? — попита Сет. Крокодилски сълзи се появиха в очите на Пач и се търкулнаха по бузите ѝ. Долната ѝ устна се издаде напред.

— Кълна се, че не го направих нарочно, татко. Не ми ли вярваш?

— Разбира се, че ти вярвам — каза той.

Изпод сведените си клепки Пач отправи към Моли триумфален поглед. Моли осъзна, че момичето ѝ е страшен враг.

— И въпреки това — каза Моли през стиснати зъби — тази котка...

— Кугуар — поправи я Сет.

— Тази котка — повтори Моли — няма работа в кухнята ми.

Моли сложи юмруци върху бедрата си и зае войнствена поза. Сет реши, че е по-добре да отстъпи, отколкото да се противи, и каза:

— Пач, май е най-добре да изведеш Ребъл навън.

Той се сети, че и кучето е в стаята:

— Също и Маверик.

— И ги дръж навън — каза Моли.

— Хайде, Моли — опита се де я успокои Сет. — Животните на Пач...

— Трябва да живеят навън — твърдо каза Моли. — А не в къщата.

— Но...

— Искаш ли да стане дама, или не? — попита го Моли.

Изражението на Сет бе комично. Наистина сам попадна в собствения си капан. На Моли ѝ се искаше да се засмее, но се въздържа, защото се страхуваше смехът ѝ да не я издаде, че се намира на ръба на истерията. Реши да не поглежда към Пач, за да не се хване и тя като Сет на хитростите ѝ.

Пач стана от пода с грациозност и достойнство, за които не една дама би ѝ завидяла. Сложи едната си ръка върху жълтата козина на Ребъл, а другата върху сребристосивите кичури около врата на Маверик. Итън държеше вратата на кухнята широко отворена, докато Пач излезе с осанката на кралица.

Възхитена и неспособна да повярва, Моли поклати глава.

— Трябваше да те предупредя за домашните питомници на Пач — каза Сет.

— Има ли още изненади, за които трябва да знам?

— Ако под изненади разбираш животни, има още — в момента се сещам за Престъпник, Скитник и Отшелник.

— Не ме дръж в напрежение. За кого става дума?

Сет я погледна засрамено:

— За още едно малко мече, за гарван и змия.

— Трябвало е да станеш ветеринарен лекар.

Сет се усмихна с облекчение, доволен, че Моли притежава чувство за хумор.

— Понякога лекувам и четириноги пациенти. Всъщност повечето от животните на Пач са преминали през някаква трагедия, преди тя да ги вземе. Щяха да умрат, ако не ги бе осиновила. Освен миещата мечка — Бандит. Той ядеше яйцата в курника.

Моли се обърна към мястото, където Неси все още седеше с довольното мече в скута си.

— Не ми се иска аз да ти го казвам, но той продължава да го прави.

Сет се ухили:

— Да, но преди това поне ги чупя.

Моли се засмя и го подгони към вратата:

— Връщай се на работа, Сет. Сега, като знам какво да очаквам, ще се оправя.

Той се поколеба:

— Пач...

— Не се тревожи за Пач. Ще се оправим.

Когато раздърпаното момиче се появи неохотно на прага на кухнята, Моли каза:

— Днес искам да разопаковам някои неща и да почистя. Можеш да ми помогнеш.

— Имам ли някакъв избор? — попита Пач и погледна към баща си.

— Не — каза той.

Тя сви рамене:

— Добре. Кажи ми какво да правя.

Сет погледна бързо към Моли, после към Пач.

— Мисля, че е най-добре да се връщам на работа.

Той изчезна заедно с Итън и Уит.

През целия следобед Пач примерно ѝ помагаше. Но Моли не подценяваше дъщерята на Сет. Знаеше, че малката фокусница не е извадила последния заек — или може би вълк, мечка или лъв — от шапката си. Моли бе решена да възпита Пач като дама, ако ще това да е последното дело в живота ѝ. С цялата тази армия диви животни, с която Пач разполагаше, Моли си мислеше, че всичко може да ѝ се случи.

Двете с Пач работиха рамо до рамо през целия следобед. Моли чистеше и оправяше стаите, а Пач ѝ бе полезна, за да ѝ казва, коя вещ принадлежи на Сет, коя на нея самата, и коя се е озовала в къщата, домъкната от четириногите обитатели.

Моли махна лекарствата от шкафа и внимателно ги подреди в една кутия в ъгъла до бюрото на Сет, където Неси не би могла да ги стигне. После подреди порцелановия сервиз на розички от майка си на горните полици на шкафа. Картината, изобразяваща кораба на Джеймс в Арктическо море, окачи над камината. Само с тези малки промени, стаята придоби по-уютен вид.

Но най-много впечатлиха Пач два интересни предмета, които Моли бе донесла в Монтана.

— Какво е това? — попита Пач и посочи една фигурка с цвят на слонова кост.

— Това е зъб от морж, така издялан от ескимосите, че да прилича на кит — каза Моли. Струя вода излизаше от носната дупка на кита, а зад нея се виеха огромните перки на опашката му. Моли не се изненада от това, че Пач, без да я попита, грабна резбата и я погали.

— Толкова е гладка! И студена, като че ли вътре има лед или нещо подобно.

— Знаеш ли, винаги съм си мислила същото. Само че ми се струваше малко глупаво, за да го кажа.

Пач погледна Моли подозрително. Беше ѝ ясно, че не иска да е на същото мнение като мащехата си, по който и да било въпрос.

Моли постави кита върху шкафа в спалнята, където щеше да го вижда всяка сутрин, когато се събуди. Щеше да го премести в стаята на Сет, когато се пренесе там. Не ѝ се мислеше кога ще стане това.

Но това, което накара Пач да изпадне във възторг, бе корабът в бутилка. Моли го постави върху чамовата полица на камината.

— По дяволите! — възкликна Пач. — Погледни го само! Дяволите да го вземат! Как е влязъл този кораб вътре?

— Трябва да попиташ Уит — отвърна с усмивка Моли. — Той го направи заедно с баща си.

Тази възможност явно не се хареса на Пач:

— Ти не знаеш ли?

Моли поклати глава:

— Джеймс не ми позволяваше да гледам. Каза, че това е моряшка тайна. Научи Уит, защото очакваше да стане моряк.

— По дяволите! Искане ми се да видя как се прави това.

— Ще трябва да питаш Уит — повтори Моли.

Моли имаше ясни планове за това, какво би могла да направи с къщата, за да стане по-уютна, но съвсем не бе сигурна, какво да предприеме за възпитанието на Пач като дама. Сещаше се за две очевидни неща. Първо, момичето трябваше да се изкъпе. Второ, да се облече в по-женствени дрехи.

Но когато Моли предложи на Пач да се изкъпе, веднага получи краткия отговор:

— Няма нужда.

А когато я попита къде са роклите ѝ, за да ѝ изглади една, Пач отвърна:

— Нямам рокли.

Моли си представи как я вкарва насила във ведрото и как я кара да стои мирно, докато и взема мерки за рокля. *Сигурно ще се оправя по-лесно с кугуара, отколкото с Пач* — помисли си тя.

През целия следобед Моли кроеше планове как да осъществи първите две цели. Чувстваше се като генерал, който планира голямо нападение. В късния следобед тя вече бе измислила начин. Планът ѝ влезе в действие още тази вечер, след като се нахраниха.

Докато всички ядяха десерта, тя сложи няколко съда, пълни с вода, върху печката.

— Какво готвиш сега? — попита Сет, като си представяше нещо също толкова вкусно, колкото ябълковия пай, който тъкмо дояждаше.

— Нищо. Топля вода за Пач, за да се изкъпе.

— Няма нужда да се къпя — каза Пач и погледна бдително към Моли.

— Кога за последен път си се къпала?

Пач се намръщи:

— Не помня.

— Значи е време да се изкъпеш — твърдо заяви Моли.

Беше намерила зад къщата едно голямо дървено ведро, което ѝ се стори подходящо за къпане, и го бе почистила предварително. Сега то се намираше в ъгъла до печката. Тя започна да го пълни с топла вода.

— Няма да се изкъпя. Не можеш да ме накараш — каза Пач на Моли.

— Нямам намерение дори да опитвам — отговори Моли. — Оставям тази чест на баща ти.

Пач и Сет извикаха едновременно:

— Какво?

— Баща ти ще направи каквото трябва. Мен ме интересува само да станеш чиста. По-късно трябва да ти взема мерки, за да ти уший рокля. Уит, Неси, елате. Хайде да се поразходим.

Итън се ухили на Сет и каза:

— С удоволствие бих останал да погледам бурята, но мисля, че и аз ще отида с тях.

След миг всички, с изключение на Пач и Сет, излязоха от къщата.

— Ще й позволиш ли да направи това, татко? — попита Пач.

Сет подръпна едното й ухо напред и видя каква мръсотия се е събрала в него. После хвана брадичката й с ръка и обърна лицето й първо наляво, после надясно. С пръст се опита да изтрие едно черно петно от бузата й. Взе ръцете й в своите и ги огледа. Моли бе настояла Пач да си измие ръцете преди вечеря, но под начупените й нокти имаше мръсотия, която не излизаше.

— Тя има право, Пач — каза той накрая. — Наистина трябва да се изкъпеш.

— Няма да го направя, татко.

Очите на Сет се свиха:

— Аз пък ти казвам, че ще го направиш. Сега си сваляй дрехите и влизай в това ведро без повече приказки.

Лицето на Пач пребледня, когато разбра, че баща й няма намерение да излезе от стаята:

— Няма — отсече тя. — И ти не можеш да ме накараш.

Ако бяха само двамата, Сет може би щеше да отстъпи. Но тръпки го побиваха при мисълта как ще реагира Моли, ако той не може да накара дъщеря си да се изкъпе. Затова не се предаде:

— Влизай във ведрото, Пач.

Тя го погледна гневно и предизвикателно. Той стана от стола и тръгна към нея. Тя скочи и отстъпи назад, докато краката й се опряха до ведрото. Като го гледаше втренчено през цялото време, тя свали

обувките и чорапите си и влезе с всичките си дрехи във ведрото. Преди той да стигне до нея, тя седна.

— Ето. Вече съм във ведрото.

Сет се вбеси — не само от това, че тя му противоречеше, а и от начина, по който го правеше. Престана да мисли и започна да действа. След миг беше до ведрото и накара Пач да стане. Едно дръпване отпред, и копчетата ѝ се разхвърчаха по дървения под. Още едно дръпване за яката отзад, и ризата ѝ бе свалена. Тя веднага закри гърдите си с ръце.

Единственото, което се чуваше, бе пъхтенето на Сет, когато я хвана с ръка през кръста и я вдигна във въздуха, и смаяните викове на Пач, когато той смъкна едновременно и панталоните и гащите ѝ, въпреки че тя го риташе с крака. Панталоните ѝ паднаха на пода в момента, когато той я бутна обратно във ведрото и тя падна с плясък.

Пач се разплака и се сви на кълбо. Наведе глава, сви колене към гърдите си и ги обви с ръце.

— Сега се измий! — изкомандва той.

— Махай се — смънка тя, долепила уста до коленете си.

Сет не чу молбата в гласа ѝ, само предизвикателните думи.

— За бога, ако не се изкъпеш сама, аз ще го направя.

Пач повдигна глава и очите ѝ, изпълнени с тревога, потърсиха неговите:

— Не! Татко, моля те!

Той вече бе коленичил и грабнал кърпата, която Моли бе оставила върху стената на ведрото. Като хвана Пач за китката, той повдигна ръката ѝ нагоре, за да я измие. И изведнъж се вцепени от гледката, която се откри пред очите му. Косми!

Тъй като държеше ръката ѝ нагоре, той можа да види и какво друго Пач криеше, докато се бе свила на кълбо. Напъпили гърди!

Лицето на Пач поаления от страдание и тя заплака.

Сет пусна ръката ѝ и тя веднага се възползва от това, за да притисне колената към гърдите си. Той седна на петите си и въздъхна дълбоко.

— Нямах представа, Пач — каза Сет. — Знаех, че постепенно се превръщаш в жена. Но... но не осъзнавах, че имаш... Не трябва да се срамуваш от това.

— Моля те, не говори за това — каза тя огорчена.

— Виж какво, Пач, аз съм лекар. И постоянно виждам хората голи. Аз...

— Татко! — проплака тя. — Махай се!

Сет не знаеше какво да прави. Искаше да остане и да поговори с нея, но разбираше, че баща ѝ е последният човек, когото тя иска да види в този момент.

— И не забравяй да си измиеш косата — каза той, после стана и излезе от стаята.

Сет не осъзнаваше, че търси Моли, докато не я видя да идва с децата и Итън към него. Когато стигна до тях, той каза на Итън:

— Защо не вземеш Уит и Неси и не им покажеш онова място до езерцето, където се събират и пеят жабите?

Итън замислено повдигна вежди. Един поглед към бръчките около очите и устата на Сет му бе достатъчен, за да разбере, че има някакъв проблем.

— Добре, Сет.

Той поведе децата на Моли към езерцето и им каза:

— Очаква ви истинско удоволствие, деца.

Сет тръгна заедно с Моли към къщата. Като почувства, че е разстроен, тя попита:

— Какво има?

Сет спря под една топола и се загледа към планината. Търсеше думи, с които да обясни какво се бе случило, и които да не го представят чак толкова лош, колкото се чувстваше.

— Пач — каза той накрая. — Не искаше да си свали дрехите и да влезе във ведрото. Всъщност, влезе във ведрото, но с дрехите. Избухнах, съблякох я и...

— И какво?

— Тя има гърди! — промълви той.

Моли сложи ръка пред устата си и се изкашля, за да скрие усмивката си от Сет.

— Това обяснява защо толкова се противеше да се изкъпе. Изглежда от известно време е криела от теб факта, че пораства. Къпането би я издало.

— Държах се като кръгъл глупак и идиот.

— Никой не е идеален — каза Моли със закачлива усмивка.

Сет изохка:

— Какво да правя сега?

— Просто продължавай да правиш най-доброто, на което си способен.

Тя се замисли за момент и попита:

— Мислиш ли, че ще се изкъпе?

— По-добре да го направи, иначе...

— Тогава да я оставим сама, за да се изкъпе на спокойствие.

После се дръж така, сякаш нищо не се е случило.

Сет я погледна с облекчение:

— Мислиш ли, че ще мога?

Моли се ухили:

— Не виждам защо да не можеш. Следващия път ще направим така, че да ѝ осигурим спокойствието, от което се нуждае една млада дама. Ще имам достатъчно време, докато ѝ вземам мерките, да разбере дали има и други неща, които Пач трябва да знае.

Сет се почувства по-добре, но не би могъл да каже защо. Нищо не се бе променило. Беше поставил дъщеря си в неудобно положение. Тя все още си имаше тези напъпили гърди. Само че по някакъв странен начин Моли бе изгладила всичко.

Но през следващите няколко дни стана ясно, че ще има битка. Моли бе решена да въведе Пач в света на жените, Пач бе също така решена да не ѝ позволи, а Сет се намираше между чука и наковалнята.

За голямо разочарование на Моли Сет също имаше проблеми с Уит. Сет отстояваше позициите си, а тя бе между чука и наковалнята в този случай.

Моли не знаеше какво да направи, за да станат семейство, но бе решена да не се предава и да не отстъпва.

Измина една седмица от тяхното пристигане и Моли реши, че нещата в къщата са вече достатъчно стабилни и би могла да изненада Сет, Итън и Уит с обяд на открито. Изпържи едно пиле, направи картофено пюре и сложи всичко в една кошница. Малко преди обяд тя, Неси и Пач тръгнаха към боровата горичка, където работеха мъжете.

Когато пристигнаха, Итън махаше клоните на едно отсечено дърво, а Сет и Уит не се виждаха никъде.

— Къде е Сет?

— Той е по-навътре в планината и сече друго дърво.

— Уит с него ли е?

— Предполагам.

Това звучеше твърде неопределено, за да остане Моли спокойна. Тя остави Неси и Пач при Итън и тръгна да търси Сет и сина си. Когато видя Сет, тя спря и се загледа. Той беше свалил ризата си и слънчевите лъчи, които проникваха през клоните на дърветата, танцуваха по силните му мускулести рамене, струйка пот се стичаше по гърба му и мокреше панталоните на кръста му. Сякаш изваяната му красота се помрачаваше само от два големи белега — единият на дясното му рамо, а другият ниско на гърба, точно над колана на панталоните му. Тя гледаше с благоговение как той грациозно повдига тежката брадва над главата си. Отекващият звук от ударите на брадвата по дървото я върна към действителността. Тя осъзна, че Уит не е с него.

Вероятно имаше причини, поради които синът ѝ го нямаше тук в момента. Нямаше защо да изпада в паника.

— Здравей — извика тя.

Когато Сет се обърна, тя затаи дъх. Наистина бе великолепен мъж. По загорялото му лице проблесна усмивка. Тя също му се усмихна и попита:

— Къде е Уит?

Сет се облегна на брадвата и избърса потта от челото си с червената кърпа, която висеше от задния му джоб.

— Не знам — призна той. — Реши, че е уморен и си тръгна. Беше тук преди малко.

— Къде отиде?

— Не каза.

Сърцето на Моли заби силно:

— И ти го пусна да тръгне сам?

Тя погледна към тъмната стена от борове, ели, хвойни и брези.

— Защо не го потърси?

— Той знае къде съм — отвърна Сет.

— Но може да се изгуби. Тук има индианци, диви животни...

Сет прегърна Моли и я задържа така.

— Моли — каза той, като се опита да я прекъсне.

— Бизони, кугурни...

— Моли.

— И разбойници, и...

Сет я накара да млъкне с целувка. Тя се бе държала на разстояние от него през цялото време от онази нощ на верандата преди една седмица. Той я гледаше и желаше всеки ден, всеки миг. Но нямаше такъв момент, в който децата да не са наблизо. Сега, когато я държеше в прегръдките си, той реши да се наслади напълно на този откраднат миг на интимност.

Придърпа я плътно към себе си и се притисна между бедрата ѝ. През тънкия памучен плат на роклята ѝ чувстваше как гърдите ѝ се допират до неговите. Изсумтя недоволно, когато откри, че тя носи корсет. Като държеше с ръка главата ѝ, за да не избяга от целувките му той обсеби устните ѝ изцяло.

Моли бе смаяна и завладяна от горещата му страст. Ръцете, които тя вдигна, за да го отблъсне, обвиха раменете му, по които се стичаше пот, и почувстваха мускулите му под гладката кожа. Когато езикът му се плъзна по устните ѝ, тя отвори уста, за да се възпротиви, но той го вкара вътре. Искаше от нея да отговори на страстта му със страст, и тялото ѝ даде това, което сърцето ѝ не би допуснало.

Устните му изоставиха нейните, за да потърсят шията ѝ. Тя се задъха от надигащото се в нея желание, когато той засмука нежната ѝ кожа. Скри лицето си в мускулестото му рамо и вкуси солената му кожа. Колкото повече нарастваше неговото желание, толкова повече нарастваше и нейното, и когато той я оципа по рамото, тя в отговор го ухапа. И откри, че е предизвикала не болка, а удоволствие.

С някакво шесто чувство необходимо за живота на Запад, Сет осъзна, че някой ги гледа. Той рязко блъсна Моли зад себе си, за да я защити.

Моли ахна, когато видя изражението върху лицето на сина си.

Уит се обърна и побягна. Тя се втурна след него, но Сет я спря:

— Остави го.

— Трябва да говоря с него!

— Какво можеш да му кажеш, което той вече да не знае? — попита Сет.

Моли стоеше настрана от Сет и му отказваше да я придърпа обратно в прегръдките си.

— Не знам — каза тя. — Но да ни види за него е...

Усмивката на Сет изчезна:

— Това, което видя, бе съпруг да целува съпругата си. Нищо лошо няма в това.

Но и двамата знаеха, че става въпрос за нещо повече. Това не бе просто целувка. Между тях бе избухнала огнена страст. А Джеймс Галахър бе мъртъв от по-малко от една година.

— Донесох обяд — каза Моли. — Ще го оставя за теб, Итън и... Уит. Изведнъж се почувствах уморена. Няма да остана да обядвам с вас.

Тя се обърна и побягна. Остана без дъх, докато стигне до мястото, където работеше Итън. Грабна Неси и като се извини набързо, че е време да сложи детето да спи, се отправи към къщата.

Моли легна с Неси на леглото на Пач и почна да ѝ чете приказка с хубав край. Когато момиченцето заспа, Моли се опита да подреди обърканите си чувства.

Не можеше да отрече привличането си към Сет. Би било глупаво да се опитва. Моли просто не разбираше как е възможно да изпитва такава страст в ръцете на друг мъж, когато все още тъгуваше за Джеймс. Само че, когато бе в прегръдките на Сет, тя не мислеше за Джеймс. Нещо вълшебено се бе случило. Единственото лице, което виждаше пред себе си, единственият мъж, когото желаше, бе Сет. Трябваше ѝ време, за да разбере чувствата си. Но много се страхуваше, че Сет няма да ѝ го даде.

Когато Моли се събуди, Неси я нямаше. Нещо друго бе заело мястото ѝ.

Моли погледна с широко отворени очи змията върху възглавницата до нея и се помъчи да не изпищи. Нямаше да достави това удоволствие на Пач. Всички други животни на Пач се бяха оказали безобидни, когато ги бе опознала. Със сигурност тази змия — как ѝ беше името? — не беше отровна. Моли погледна главата ѝ, за да види дали образува триъгълник, което означаваше, че змията е отровна, както ѝ бе казал Сет. Не ѝ изглеждаше опасна. Но по-добре да се пази, отколкото после да съжалява. Просто ще си лежи спокойно. Пач скоро ще се умори да чака изплашените ѝ викове и ще дойде да си прибере змията.

Само че пръв се появи Сет.

— Не мърдай — каза той.

Предпазливостта му учуди Моли. Дали се страхуваше от змиите въобще? Или само от тази змия? Той бавно отиде до прозореца и го отвори. Тя лежеше съвсем неподвижно, докато Сет взе метлата, която стоеше в ъгъла. Той промуши дървената дръжка под тъмнокафявата змия. С едно движение Сет повдигна змията от възглавницата и я изхвърли през прозореца. Тя се плъзна навън и изчезна.

Сет силно прегърна Моли:

— Добре ли си? Нали не те ухапа?

— Не. Аз... аз мислех, че е на Пач.

Сет се засмя разтреперан и я притисна още по-силно:

— О, не, скъпо мое малко зайче. Беше отровна.

— Отровна?

— Много.

— Как се е озовала тук?

Сет посочи с глава отворения прозорец:

— Най-вероятно през прозореца. Тези змии обикновено се намират край водата, но къщата е близо и понякога стигат до тук, защото търсят жаби. Трябва да внимаваш.

Моли се разтрепери — закъсняла реакция на опасността, в която се намираше преди малко.

Сет почувства това и погали гърба ѝ, за да я успокои.

— Добре си. Няма от какво да се страхуваш повече.

Моли потръпна. За миг тя наистина се бе замислила, дали да не вземе змията и да се изправи срещу Пач с нея. Представи си как щеше да реагира детето, ако го бе направила. Моли се засмя. За пръв път се смееше истински от много дълго време. Но всичко това наистина ѝ бе омръзнало.

Като не разбра защо Моли се смее така истерично, Сет започна да ѝ шепне успокоителни думи:

— Всичко е наред, любима. Ти си добре. Няма да позволя на никого и за нищо да те нарани. Отпусни се, Моли. Успокой се, мъничката ми, аз...

— Как ме нарече? — тя докосна устните му с пръсти и спря потока от думи.

— Любима? Скъпа?

— Мъничката ми — каза Моли. — Нарече ме мъничката ми. Джеймс ми казваше така.

Сет се вцепени и я пусна.

— Моля те, не ме оставяй — каза Моли. — Аз... аз все още съм малко уплашена, ако искаш да знаеш истината.

Сет отново я прегърна. Сложи ръката си под косата ѝ, за да погали врата ѝ. Главата ѝ се отпусна напред, за да му направи повече място, а бузата ѝ се опря до карираната риза, която Сет беше облякъл.

— Какво ще правим с децата? — промълви тя.

— Не знам — каза Сет. — Правя всичко, каквото мога, за да улесня Уит, но той не иска да ми помага.

Моли се вцепени, като чу критичните му думи за сина ѝ.

— Той е само на десет години. Не можеш да очакваш да се справя с толкова тежка работа.

— Тук, на Запад, едно момче отрано трябва да се научи да върши работа, ако иска да оцелее.

Моли повдигна глава.

— Но той не е мъж, още е момче — възпротиви се тя.

— Ти също изискваш много от Пач, а тя е само едно малко момиче — каза Сет.

— Тя е на дванайсет години!

— Дете е.

— Не, тя е... — Моли млъкна.

Сет направи гримаса и стана. В този момент и двамата не изпитваха особена нежност един към друг.

— Дойдох само да ти кажа, че утре трябва да отида до града, за да купя стъкло за прозорците, и да те поканя да дойдеш с мен. Помислих си, че би искала да купиш плат за пердета или нещо друго.

Моли отвори уста, за да продължи разговора — или по-точно спора, който водеха за града, но се отказа. До Форт Бентън имаше доста път. Щеше да има много време и възможност да говори със Сет насаме за дъщеря му и сина си.

— Да, много искам да дойда — каза тя.

— Добре. Може би ще помолиш Итън да наглежда Неси.

Тази вечер Сет обяви, че на другия ден двамата с Моли ще ходят до Форт Бентън.

— Може ли и аз да дойда, татко? — попита Пач. Моли се натъжи. Ако и Пач дойдеше, нямаше да могат да разговарят на четири очи. За нейна изненада Сет каза:

— Ще взема фургона, за да мога да събера провизиите. Няма да има място за теб.

— Мога да седя отпред до теб — каза Пач.

— Моли ще седи отпред.

— О!

Моли чакаше Пач да продължи да се оплаква. Когато тя не го направи, Моли я погледна подозрително. Пач никога не се отказваше, когато искаше нещо, просто го постигаше по друг начин. Моли реши, че няма да е зле да поглежда назад, когато тръгнат, за да види дали някой не ги следва.

8

Сбърчи нос, като подуши миризмата на тежък парфюм в полутъмната стая.

— Дора?

— Тук съм, Итън. До прозореца.

Той запали лампата, преди да се опита да прекоси стаята и се зарадва на предвидливостта си. Дора събираше кукли. Те бяха разхвърляни из цялата стая, по полиците, по леглото, на тоалетната масичка, дори в кутии по пода. Итън си проправи път през бъркотията и седна върху перваза на прозореца. Дора седеше в един люлеещ се стол, гледаше навън и галеше косата от вълнена прежда на Парцалената Ан.

— Дрейк беше тук тази вечер — каза тя. — Накара ме да правя какво ли не, но нищо не се получи. Горкият човек.

От начина, по който го каза, Итън разбра, че тя изобщо не го съжалява.

— Нещо ново? — попита той.

— Готви се за нова операция на хълма западно от града, където неговият търговец на уиски може да вижда кой идва в Ралнус от две мили. Мислиш ли, че маскираният конник ще може да го нападне този път?

Итън се усмихна:

— Да, както обикновено.

— Кол ми даде тази кукла — каза тя, като държеше Парцалената Ан в скута си като дете. — Каза, че ще ми даде и Парцаления Анди, за да й прави компания. Това беше в деня, преди Пайк Хардъсти да го застреля по заповед на Дрейк.

Тя се наведе и сграбчи Итън за бедрото. Ноктите й се забиха в кожата му направо през дънките.

— Дрейк трябва да умре. Той уби Кол и трябва да умре.

Итън сложи ръката си върху нейната и я накара да го пусне:

— Дълга ти го, Дора. Щях да изгубя крака си, ако не беше ти. Ще направя всичко, каквото мога.

Гласът на Дора едва се чуваше, когато промълви:

— Кол искаше да се ожени за мен, Итън. Щях да бъда съпруга на шериф. Щях да бъда почтена жена. Дрейк Басет ми отне всичко това. Трябва да си плати.

На десетия ден след пристигането на семейство Галахър, Пач си направи легло от бизонска кожа пред огнището на Итън. Той спеше в спалнята, отделена от другата стая с едно сиво одеяло на червени райета, което служеше вместо врата. Поради дълбоката промяна в живота ѝ, причинена от появата на семейство Галахър, тя прекара не една безсънна нощ. Мислеше за ужасните неща, които ѝ се бяха случили през изминалия ден.

Дори сега потръпваше при спомена за унижението, което бе изживяла преди три дни, когато баща ѝ я съблече и я напъха насила във ведрото. Беше видял всичко! Вече не беше неговото малко момиченце. Тя не искаше да порасне, но тялото ѝ го правеше против волята ѝ.

Мащехата ѝ бе дошла в къщата след тази ужасна случка с баща ѝ и бе настояла да ѝ вземе мерки за рокля. Не че Пач щеше изобщо някога да я облече. Във всеки случай не по свое собствено желание. Достатъчно ѝ бе това, че тялото ѝ кроеше тайни планове да я направи жена, а сега и тази Моли Галахър искаше да довърши работата. Ако тази жена успееше, Пач щеше да каже сбогом на панталоните.

Едва си бе сложила долните гащи след банята и тази жена се изправи срещу нея с шивашки метър в едната ръка и копринена рокля в другата. Наистина беше красива рокля от зелена коприна. И изглеждаше много по-мека от грубите платове, които Пач обикновено носеше. Но тя нямаше да се остави да я съблазнят да прави нещо, което Моли Галахър искаше. Докато жената се приближаваше към нея, Пач бдително я наблюдаваше.

— Искам да видя дали мога да я поправа така, че да ти става — каза Моли и остави роклята върху облегалката на един стол.

Пач не можеше да издържи на изкушението да протегне ръка и да погали плата. Беше толкова мек, колкото изглеждаше, лъскав и гладък като коремчето на Ребъл.

— Вдигни ръцете си настрани — каза Моли.

Пач сериозно се замисли дали да не откаже, но възможността да бъде извикан баща ѝ, за да изпълни молбата на Моли, я накара да се подчини.

Моли измери раменете ѝ, дължината на ръцете и гръдната ѝ обиколка.

— Ще трябва да стесня малко корсажа.

Пач цялата поаления, но Моли вече бе започнала да мери разстоянието от мишниците до кръста.

— Когато бях малка — каза Моли, — баща ми прекарваше всяка вечер с мен, като ми говореше, докато аз се къпех. Разказваше ми забавни истории за клиентите си в кръчмата. Много се смеехме и страшно обичахме тези вечери. Но дойде един ден, в който почувствах неудобство от неговото присъствие. Бях се променила. Всичко се бе променило.

Ако Моли не държеше в този момент шивашкия метър около кръста ѝ, тя моментално би побягнала. Но нямаше как да се измъкне, затова бе принудена да продължи да я слуша.

— Не знаех как точно да му кажа, че съм пораснала. Беше ми тъжно, че вече не съм неговото малко момиченце.

Пач стоеше вцепенена, докато Моли измерваше дължината на полата.

— За щастие, можех да се обърна към майка си. Казах ѝ как се чувствам и тя го обясни на баща ми. Разбрах, че всичко е наред, когато на следващата вечер вместо по време на къпането ми, той дойде при мен, когато си бях легнала, за да ми разкаже всичките си весели истории. Не бяхме изгубили предишната си близост. Той просто бе приел, че вече съм млада дама, която има нужда понякога да остава сама.

Моли свърши с измерването и започна да навива метъра.

— Готово. Не беше чак толкова лошо, нали?

— Доста лошо — промърмори Пач.

Погледна мащехата си с присвити очи. Баща ѝ сигурно е казал на Моли какво се бе случило тук тази вечер. Дали Моли не ѝ предлагаше да говори с него от нейно име? Дали вече не го бе направила? Пач искаше неудобното положение от тази вечер да не се повтаря никога

повече. По-добре да вземе мерки, отколкото после да съжалява. Тя прочисти гърлото си и каза:

— Аз... ъ-ъ... също имам нужда да оставам сама.

— Разбира се — съгласи се Моли. — Тъкмо тази вечер казах на баща ти, че трябва да отделим със завеса част от тази стая за баня.

— Ами... да.

— Ще започна да поправам роклята.

Тя огледа бельото на Пач, потупа замислено брадичката си и добави:

— Мисля, че имаш нужда и от по-фино бельо.

Моли я остави едновременно объркана и облекчена. В миналото Пач не се нуждаеше от ничия помощ в отношенията с баща ѝ. Защо сега се бе съгласила тази жена да се намеси? Може би просто имаше неща, които едно момиче не трябва да обяснява на баща си. Пач се успокои с мисълта, че не беше молила за помощ, просто се оказа достатъчно умна да я приеме, когато ѝ бе предложена.

Снощи Пач се бе изкъпала съвсем сама. За нейно щастие, баща ѝ не бе казал и дума за това. Когато осъзна, че чувства благодарност към мащехата си за добрия изход от положението, тя си припомни, че ако Моли Галахър не се бе омъжила за баща ѝ, въпросът за къпането и за това, че има нужда да остава сама понякога изобщо не би възникнал.

Както и да е, колкото по-бързо си отиде тази жена, толкова по-бързо нещата ще тръгнат постарому. Пач затвори очи, зарови пръсти в гъстите косми на бизонската кожа и си представи, че всичко е както някога, преди да пристигне семейство Галахър. Но дори тази мисъл не можа да я успокои така, както се надяваше. Защото нещата не стояха отлично дори тогава тя опипа с пръст леко нацърбения зъб, който ѝ бе спомен от сбиването със сина на свещеника. Откакто Галахърови бяха тук, поради което ѝ се налагаше да остава вкъщи, тя поне не се беше сбивала.

Когато входната врата изскърца, тя веднага се изправи. Не че я беше страх. Знаеше, че Итън е в съседната стая. Но достатъчно дълго бе живяла в Монтана и бе видяла какви могат да бъдат пораженията от едно индианско нападение. А беше слушала и разкази за жестокостта на бандите пропаднали червенокожи, които бродеха из околността. Пач скочи на крака, когато вратата се отвори съвсем малко, сякаш някой се прокрадваше. Огледа стаята за някакво оръжие, което би могло да

използва, и се спря на една средно голяма цепеница от купчината дърва до огнището.

Тя се промъкна на пръсти зад вратата. Когато натрапникът прекрачи прага, тя повдигна дървото над главата си. Цепеницата вече бе стигнала най-горната точка на траекторията си, когато Пач чу шепота на Уит:

— Пач? Тук ли си?

Тя напрегна всичките си мускули, за да отклони цепеницата така, че да не строши черепа на Уит.

— Едва не ти смазах главата! — изсъска тя.

Уит държеше гърлото си с ръка, а очите му бяха широко отворени. Когато се изправи срещу разбеснялото се момиче.

— Трябва да говоря с теб — каза ѝ тихо. — Важно е. Въпрос на живот и смърт.

Като чу този израз Пач не можа да му откаже. Погледна дългите си червени долни гащи, сви рамене и каза:

— Ела до огъня — по-светло е. И говори тихо, за да не събудиш Итън. Той спи зад онова одеяло.

Уит я последва на пръсти през стаята.

— Божичко! — прошепна той, когато седнаха върху бизонската кожа. — Това истински ли е?

Пач изсумтя презрително.

— А ти как мислиш?

— Боже! — повтори Уит. — Страхотно е. Само погледни тези рога на огнището! Никога, но, съм виждал такива. Сигурно е бил огромен елен!

— Лос — нетърпеливо го поправи Пач. — Да говориш с мен ли си дошъл или да се възхищаваш на обзавеждането?

Уит седна с кръстосани крака и удари коляното си с юмрук:

— Дойдох, защото трябва да се махна оттук. Трябва да се върна в Ню Бедфорд — при морето.

— Защо ми го казваш? Ако искаш да си отидеш, тръгвай си. Прав ги път!

— Иска ми се да можех. Но ми е нужна помощта ти, за да стигна до Форт Бентън. Оттам мога да се кача на някой параход надолу по реката, после ще се скрия в някой влак, пътуващ на изток.

Пач изпита леко страхопочитание към решителността на Уит:

— Не те ли е страх да изминеш целия този път сам?

Уит се поизправи.

— Не. Няма да е трудно — изфука се той.

Пач замислено присви очи. Ако се отърве от момчето, майката и онова бебе със сигурност ще го последват.

— Добре — каза тя. — Нали чу, че баща ми ще ходи утре до Форт Бентън. Ще ти помогна да се скриеш във фургона. Как ти се струва?

— Добре е. Само че как ще стигна до кея?

Пач завъртя очи:

— Човек, който смята да прекоси сам цялата страна, би трябвало да може да се оправи в едно малко градче.

— Да, но едва ли ще мога! Ще дойдеш ли да ми помогнеш, или не? — попита я Уит.

Пач сви рамене:

— Да, защо не — изведнъж ѝ хрумна нещо: — Но трябва да платиш.

Уит се намръщи:

— Аз нямам пари.

— Не искам пари. Искам да знам как ти и баща ти сте вкарали онзи кораб в бутилката.

— Не мога да ти кажа това.

— Тогава аз не мога да ти помогна.

— О, хайде де!

Пач решително скръсти ръце:

— Ако искаш да ти помогна, кажи ми как сте го вкарали.

Уит направи гримаса, после се наведе, сложи ръце до ухото на Пач и ѝ зашепна нещо.

— О, дори аз бих могла да го направя! — извика тя, когато той свърши.

Изведнъж входната врата изскърца и се отвори. Пач облещи очи, когато видя високата тъмна фигура на прага:

— Мислех, че спиш в другата стая!

Итън се ухили мрачно:

— И аз мислех същото за теб.

Когато влезе в стаята, той свали шапката си и я закачи на едни еленови рога върху стената.

— Защо си станала? И какво прави Уит тук?

— Ами... — Пач не може да измисли никаква правдоподобна причина, защо Уит ѝ е дошъл на гости. Нали изобщо не си говореха, откакто го бе ударила в носа.

— Искан да видя къде живееш — обади се Уит.

Итън недоверчиво повдигна вежди:

— По това време?

— Онзи ме кара да работя по цял ден и нямам време за нищо друго — горчиво отвърна Уит.

— Късно е — каза Итън. — По-добре се връщай вкъщи, преди майка ти да е тръгнала да те търси.

— Това не е моят дом! — каза Уит. — Но ще тръгвам.

Той погледна Пач заговорнически, преди да прекоси стаята и да се измъкне през вратата.

Итън седна на дървения люлеещ се стол до огнището. Отпусна се назад и сложи глезена на единия си крак върху коляното на другия.

— За какво беше всичко това?

— А, за нищо.

Пач знаеше, че Итън няма да спре да ѝ задава въпроси, докато не изтръгне всичко от нея. Трябваше по някакъв начин да привлече вниманието му. Сбърчи нос, като усети някаква остра миризма:

— Уиски ли надушвам? Миришеш на кръчма в събота вечер — тя се спусна на колене, за да подуши дъха му. За нейна изненада, там не усети миризма на уиски. Вдигна вежди. Нещо не пасваше.

— Как дрехите ти миришат на уиски, а дъхът ти не?

Итън се залюля в стола.

— Влязох в „Медсин Бо“ да пийна нещо. Преди да си поръчам, един човек се препъна и разля чашата си върху мен. После дойде Дора, за да ме избърше и — той се ухили — намеренията ми се промениха.

Пач направи гримаса на отвращение:

— Дяволите да те вземат! Не разбирам защо и ти, и татко искате да имате нещо общо с тази Дора Девъро. Тази червенокоса повлекана е...

Изведнъж Итън хвана Пач за брадичката и каза:

— Не наричай хората с обидни имена, Пач! Това не подхожда на една дама.

Пач се сви от порицанието на Итън. Тя се изтръгна от ръцете му и бързо се върна в леглото си. Обърна му гръб и се зави чак до брадичката с одеялото си. Докато гледаше в огъня, очите ѝ се замъглиха. Някъде дълбоко в гърдите си чувстваше болка. Не можеше да преглътне.

Защо неодобрението на Итън ѝ се струваше толкова непоносимо от това на баща ѝ? Дора Девъро не беше дама, а баща ѝ и Итън оказваха толкова много внимание на проклетата жена.

— Чух, че скоро ще имаш нова рокля — каза Итън.

— Взеха ми мерки — призна Пач.

— Бих искал да те видя в нея — каза Итън. — Обзалагам се, че ще си страхотна гледка така наконтена.

Пач се обърна, за да го погледне:

— Една рокля няма да ме направи дама — каза тя, — ако това си мислиш.

— Само си мислех, че ще си много красива в рокля — каза той меко. — И баща ти ще бъде доволен.

— Добре. Ще облека глупавата рокля. Но само заради татко.

Той се усмихна, а тя се зарадва, че се е съгласила.

Итън стана, за да си легне. Като мина покрай нея, той се наведе и разроши косата ѝ. Спря за миг и остави два-три кичура да се изплъзнат от пръстите му.

— Косата ти е като коприна — каза той. — Какво си я направила?

— Измих я — отвърна Пач и отстрани ръката му.

— Трябва по-често да я миеш.

Това вече бе голяма обида. Пач се нахвърли върху него, стовари цялата си тежест върху краката му и го бутна. Итън само се засмя, когато се претърколи и падна. Тя бързо го обърна по гръб и седна върху него. Колкото повече се смееше той, толкова по-бясна ставаше тя.

Удряше го с юмруци, където свари.

— Проклет да си, Итън! Ти целият воняш, как смееш да ми намекваш, че трябва да се къпя по-често!

Той почти не се защитаваше, само отблъскваше най-силните ѝ удари и се смееше.

— Ясно е къде те стиска обувката — успя да каже той.

После добави:

— Освен ако не си ги изхвърлила всички в реката.

При всяко споменаване на думата „обувка“ сякаш някой сипваше сол в отворената ѝ рана. Пач му изреди всички ругатни, които знаеше, даже и няколко нови, които измисли специално за случая. Итън само се тресеше от смях.

— Достатъчно сме си играли, Пач — каза той накрая и с една ръка хвана и двете ѝ китки. — Отдавна трябваше да си си легнала.

— Не съм дете — обиди се тя. — Мога да стоя до когато си искам.

— Да, наистина си голям инат.

— Да, наистина може би си имам основателна причина.

Той я бутна върху постелята ѝ на пода и се изправи на крака.

— Както искаш. Но аз не се държа на краката си.

Той пак разроши косата ѝ и се отдръпна от ръката ѝ, когато тя понечи да го удари.

Пач го гледаше как излиза от стаята, без да я погледне повече. Чу как ботушите му паднаха на пода, а той все още се хилеше.

Ах, каква обида! Пач не разбираше защо безцеремонното му държание я дразни толкова много. Знаеше само, че е така. Чувстваше, че той я вбесява, потиска и предизвиква. Но щеше да си отмъсти. Нека само утре сутринта Итън се опита да си намери ботушите. Щеше да изпита голямо удоволствие, като му каже да си вземе въдицата и да върви в реката да си ги търси.

Скърцането на дъсчения под в предната стая събуди Моли. Беше още съвсем тъмно и тя се учуди, кой ли се разхожда по това време на нощта. За да разбере, тя бързо стана и наметна един халат. За нейна изненада видя Уит крадешком да отваря вратата към стаята на Сет.

— Защо не си в леглото?

Уит виновно се притисна към стената:

— Аз... аз само... ходих до тоалетната — каза той.

— А, добре. Внимавай да не събудиш Сет, когато си легнеш.

— Това не е проблем — каза Уит — Защото той не е тук.

— Не е ли?

— Не си е лягал изобщо — отвърна Уит.

— Тогава лягай и заспивай.

Моли се увери, че Уит си е легнал, и го зави, преди да си тръгне. Но вместо да се върне в леглото си, тя отиде до прозореца с дантеленото перде. Дълго стоя и наблюдава как тъмносиният цвят на небето се сменя с все по-бледо пастелно синьо.

Къде е Сет, чудеше се тя. Защо не ѝ беше казал, че ще излиза? И защо това, че беше изчезнал, без да ѝ каже къде отива, я бе разстроило толкова много? А дали наистина тя искаше да е тук и да се изправи срещу него, когато се върне?

Изведнъж вратата се отвори и той се появи.

— Моли? Станало ли е нещо?

Тя внимаваше как звучи гласът ѝ, когато отговори:

— Ти ми кажи. Къде беше, Сет?

— Бях... при една пациентка. Мисис Гъливер.

— Цяла нощ?

— Не мислех да се забавя толкова много, но тя беше зле. Затова останах.

Той лъжеше. Тя го виждаше в очите му, чуваше го в гласа му. Но защо я лъже? Какво може да е правил, за което не може да ѝ каже? Възможностите бяха много и, меко казано, объркващи.

Моли не знаеше какво да каже, а и нямаше тази възможност. Някой силно почука на вратата. Когато Сет отвори, на прага стоеше едър мъж в работни дрехи и ботуши. Косата му стърчеше във всички посоки и той неспокойно мачкаше края на износена кафява шапка.

— Айрис — каза мъжът. — Време е.

— Ще си взема чантата — отговори Сет.

После обясни на Моли:

— Става въпрос за нашата съседка — Айрис Марш. Най-последно има родилни болки. Бебето се ражда много късно. Трябва да вървя. Ще трябва да отложим пътуването до града.

Моли видя тревогата, изписана върху лицето на Сет, и каза:

— Ще дойда с теб. Може би ще мога да ти помогна с нещо.

— А децата...

— Ще събудя Уит. Той ще се погрижи за Неси. Дай ми само минутка да се облека.

Сет чакаше навън с впрегната двуколка, когато Моли се появи на входната врата:

— Да тръгваме — каза тя.

Имаше само пет мили до дома на семейство Марш, който се оказа глинена фигурка изкопана върху склона на един хълм. Моли бе смаяна като видя колко много хора живеят в това тясно и тъмно помещение. Имаше две еднакви момчета близнаци на възраст на Уит, едно момиче с хлътнали кафяви очи, което държеше в ръцете си бебе на около една година, и едно момиченце с плитка на възрастта на Неси. Общо пет деца. А сега Айрис Марш очакваше и шесто.

— Деца, няма да пречите на доктор Кендрик, чувате ли? — каза баща им. — Какво става с водата, дето я вариш? — попита той най-голямото момиче.

— Готова е, татко — каза то. — Ще я донеса, когато доктор Кендрик я поиска.

— Ще ви оставя, докторе — каза Хенри Марш. — Имам да ора.

Той каза на близнаците да тръгнат с него и излезе от стаята.

Моли не можеше да повярва, че той ей така ще си тръгне. Не искаше ли да е близо до жена си, ако се случи нещо лошо? Но все пак той не отиваше далеч — не по-далеч, отколкото можеше да чуе, ако го повикат.

Моли бе раждала веднъж със съпруга си и веднъж без него. Джеймс плаваше, когато се роди Уит. Тя напразно го бе викала, когато болките ставаха непоносими. Бе плакала от радост, когато за първи път видя сина им. Как ѝ се искаше Джеймс да е с нея и да сподели щастието ѝ! Уит бе станал на две години, когато Джеймс се върна вкъщи. Синът ѝ се бе уплашил от радостното пристигане на Джеймс, но скоро обикна баща си. Бе неутешим, когато Джеймс отплава отново.

Когато се роди Неси, Джеймс си беше вкъщи, но участието му в раждането не бе по-голямо от това, когато го нямаше. Да, беше се качил при нея, когато го повика. Но щом Моли видя колко много го тревожи болката ѝ, тя го накара да си тръгне. Може би и Хенри Марш изпитваше същото. Във всеки случай, тъй като Айрис вече бе преминавала много пъти през това изпитание, двамата сигурно са се уговорили по въпроса.

Моли срещна погледа на Сет и се усмихна. Това сигурно е най-приятната част от работата му — да помага на новия живот да се появи на бял свят.

Малка част от стаята бе отделена с едно одеяло, повесено на въже. От там долиташе постоянно тихо стенание. Моли пристъпи зад одеялото и веднага изпита симпатия към жената, която лежеше там.

Айрис Марш бе съвсем слаба, като се изключи огромният ѝ корем. Между зъбите си стискаше парче кожа, през което се изтръгваха стенанията ѝ. Ръцете ѝ здраво стискаха месинговата облегалка на леглото, докато тялото ѝ се напрягаше да изхвърли товара си. Памучната ѝ нощница бе събрана на кръста, колената ѝ бяха повдигнати и широко разтворени. За учудване на Моли коремът на жената се нагъваше от силните контракции.

Когато пристъпът отмина, Айрис пусна облегалката на леглото, въздъхна дълбоко от облекчение, и протегна ръка да се здрависа с Моли:

— Сигурно сте новата мисис Кендрик. Чух, че докторът се е оженил. Приятно ми е да се запозная с вас, госпожо.

Моли също отвърна така топло на поздрава на жената:

— Аз също се радвам да се запозная с вас, мисис Марш.

— Наричайте ме Айрис. Така ми викат всички.

— А аз съм Моли. Имате чудесно семейство, Айрис. Момче или момиче искате?

— Хенри иска момче. Но на мен ми се иска още едно момиченце. Чух, че сте довели две деца със себе си. Свикват ли с живота тук?

Моли погледна към Сет, като се чудеше откъде е дошла тази информация, но той само се усмихна и сви рамене.

— Децата се чувстват много добре — каза тя. Беше лъжа, но в името на благородна цел.

— Дами, знам, че ви се иска още да си поприказвате, но имаме да вършим работа — каза Сет. — Моли, виж дали можеш да намериш чист чаршаф и го сложи под Айрис. И ми донеси врялата вода за инструментите. Мисля, че ще е скоро.

Моли направи каквото ѝ каза. Но дълго след като чаршафите бяха сменени и врялата вода бе изстинала, детето все още не се беше родило. Пет дълги часа бяха изминали, откакто пристигнаха. Моли вече знаеше за Айрис Марш повече, отколкото бе научила за леля Хети за тези шест месеца, през които живя с нея.

Разбра, че Айрис и Хенри са дошли тук от фермата си в Канзас, за да избягат от спомените за жестоките събития, разиграли се в града

им по време на войната. Че Хенри предпочита да носи тиранти вместо колан и че зъбите му са изкуствени. Че Айрис винаги е мечтала да има червена рокля от сатен и да танцува на параход по Мисури. Че са дали на дъщерите си имена на цветя: Роуз, Амарилис и Дейзи, а на синовете си — имена на дървета: Аш и Алдър. А това бебе щяха да кръстят Лили, ако е момиче, и Бърч, ако е момче.

Ако Моли бе подозирала, че нещо може да не е наред, тя не би си позволила да се интересува толкова от тази жена. Но когато пристигнаха, всичко изглеждаше, че ще свърши бързо. Главата на бебето се бе показала преди малко, но то не искаше да се ражда. Моли не се осмеляваше да каже нищо за страха, който растеше в нея през изминалите няколко часа, защото не искаше да изплаши Айрис. Но по този въпрос тя бе подценила по-възрастната жена.

— Нещо не е наред, докторе — каза Айрис. — Напрягам се, но бебето не излиза. Можеш ли да направиш нещо?

Сет взе ръката на жената, за да провери пулса ѝ. Беше слаб, Айрис бе изтощена.

— Мога да опитам да издърпам бебето с форцепс. Не знам дали ще стане. Но това е всичко, което мога да направя.

— Няма да притиснеш черепа му или нещо подобно, нали, докторе?

Моли видя как Сет преглътна:

— Ще внимавам, Айрис. Сякаш детето е мое.

— Вярвам ти, докторе — каза изтощената жена и затвори очи. — Не знам колко още мога да издържа. По-добре да опитаме.

— Не се предавай — каза Моли и стисна ръката ѝ.

— Не се притеснявай за мен — промълви Айрис. — Няма да забравя, че обеща да направим кръщенето у вас.

Всъщност бяха планирали тържеството чак до датата и списъка на гостите. Моли се надяваше, че наистина ще има причина за празнуване.

— Имам нужда от помощта ти — каза Сет на Моли. — Ще се опитам да поставя главата малко по-удобно, за да мога да работя. И може би ще трябва да направя малък разрез. Бъди готова да ми подадеш скалпела и форцепсите.

Моли видя, че ръцете на Сет треперят, и осъзна, че е нужна голяма смелост, за да измамиш природата. Това, което последва, за

щастие свърши съвсем бързо. Той направи малък разрез и форцепсите за миг свършиха това, което Айрис се мъчеше да направи часове наред. След секунди бебето лежеше на чаршафа между краката на Айрис. Моли гледаше с нарастващо уважение как Сет сръчно почисти слюзта от гърлото на бебето, плесна го по дупето и то силно заплака.

Моли почувства сълзи от радост, когато срещна ликуващите сиви очи на Сет. В този момент тя се запита, какво ли би било да има дете от Сет и да види радостта в очите му в мига на раждането.

— Имаш дъщеря, Айрис — каза Сет. — Лили изглежда добре.

Сет преряза пъпната връв и постави детето до майка му, докато чакаше да излезе плацентата. Той се увери, че няма никакъв кръвоизлив, преди да зашие разреза, който бе направил.

Айрис бе твърде уморена, за да отвори очи и да погледне дъщеря си. Но Моли видя, че тя опипа малките пръстчета и се усмихна, когато се увери, че те са на мястото си.

— Мисля, че ти дължа кръщенето — каза Моли. — Ще се погрижа за поканите.

Айрис само кимна и продължи да се усмихва.

След миг Хенри се появи до леглото на жена си. Изглеждаше измъчен и разтревожен, и Моли осъзна, че макар и да не бе останал в стаята, той всъщност никога не я бе напускал.

— Изглежда много бледа, докторе — каза Хенри.

— Беше тежко раждане — каза Сет. — Но малко почивка и ще се оправи. Между другото, имаш дъщеря.

Хенри се ухили и показа изкуствените си зъби:

— Прилича на майка си, нали, докторе?

— Разбира се, Хенри. Ние ще тръгваме. Смятах да ходя в града днес. Може би все още ще успеем да направим това пътуване, ако побързаме.

Беше малко след обяд. Моли се чувстваше изтощена, но въодушевена. Когато Сет подкара двуколката обратно към къщи, Моли го дръпна за ръкава и каза:

— Не се преструвам, че знам много за теб, Сет Кендрик. Но ти не си страхливец. Това бе най-смелата постъпка, която някога съм виждала в живота си. Гордея се с теб и с това, че съм твоя съпруга. Ти спаси живота на Айрис. И извади Лили на този свят цяла и невредима.

Сет бе по-развълнуван, отколкото би могъл да изрази с думи. Вярата на Моли в него беше като балсам за измъчената му душа. Той искаше да я възнагради за доверието ѝ към него, като ѝ разкаже всичко. Думите бяха на езика му, но той ги преглътна. Не можеше да ѝ каже истината, без да рискува тя да го презре за това.

Сега, когато бе вкусил от възхищението на жена си, той го желаше, копнееше за него. Но остана неподвижен и безмълвен и почувства как тя охладня, когато той не ѝ отговори нищо.

— Все още ли искаш да отидем в града днес? — попита той.

— Да, защо не, ако имаме време, преди да се стъмни.

— Не си ли много уморена?

— Обезсърчена — да, но уморена — не.

— Добре съм. Освен това искам да купя подарък за бебето.

— Добре. Ще отидем до вкъщи, ще сменим двуколката с фургона и ще продължим.

Моли пусна ръкава на Сет и скръсти ръце в скута си. Гледаше Сет изпод мигли и се опитваше да разгадае изражението на лицето му. Но чертите му бяха като от камък. Тя не можа да разбере нищо.

Но сега Моли изпитваше по-голямо любопитство от когато и да било към човека, за когото се бе омъжила. Имаше хиляди неща, за които искаше да попита Сет, но не знаеше как да започне разговора. Най-накрая каза:

— Разкажи ми за майката на Пач.

Отначало тя си помисли, че той няма да ѝ отговори. Но Сет си пое дълбоко въздух и каза:

— Какво искаш да знаеш?

— Как се казваше тя?

— Анароуз.

— Разкажи ми за нея.

— Беше руса, синеока и висока. Щом се усмихнеше — а тя често го правеше — на лявата ѝ буза се появяваше трапчинка.

Моли прибра зад ухото си един кичур коса, който вятърът беше развял. Пооправи сламената си шапка и завърза по-здраво възела на панделките под брадичката си:

— Това е външният ѝ вид. Но разкажи ми нещо друго за нея.

Дълго време той само гледаше втречено тревистите полета. Най-сетне каза:

— Беше ужасена, когато разбра, че ще има дете. Майка ѝ казала, че да родиш дете е болезнено изпитание. Но детето растеше в нея, скоро започна да се движи и тя бе очарована и развълнувана от всичко това. Колкото по-голяма увереност придобиваше тя, толкова по-голям страх ме обхващаше. Не исках да я изгубя. Анароуз бе светлината на живота ми, моето щастие, моето сърце. Излезе, че с право съм се страхувал. Раждането беше тежко.

Сет прочисти гърлото си и продължи:

— След като се роди Пач, кожата на Анароуз беше бяла като тебешир. Беше изгубила много кръв.

— От това ли умря? При раждането?

Той поклати глава:

— Анароуз изигра дявола. След два дни бе на крака. Зае се с отглеждането на Пач така, както дете се заема с вкусен сладкиш, и я кърми почти цяла година. Никога не ми омръзна да ги гледам. Разбрах какво е да си баща и съпруг. Бях техен защитник, бях горд да ги пазя и закрилям.

— Сигурно твоите познания по медицина са ти били от голяма полза.

— Тогава не бях лекар — каза той безизразно.

Това изненада Моли:

— А с какво се занимаваше?

Той се поколеба, после каза:

— Няма значение. Това е минало.

Моли понечи да попита как точно и кога е умряла Анароуз, но Сет я прекъсна:

— Както и да е, сега е мой ред да задавам въпроси — погледна я право в очите и каза: — Разкажи ми за Джеймс, но не за това как е изглеждал.

Първите думи, които излязоха от устата на Моли, я изненадаха:

— Той рядко си беше вкъщи.

Дори на нея ѝ звучаха като негодувание. Не беше се чувствала така по онова време. Или пък беше? Тя се опита да обясни осъдителната си забележка:

— Той беше капитан на китоловен кораб, нали разбираш, и трябваше да прекарва много време по морето.

Сет наклони глава така, че да я вижда:

— Казваш го сякаш не е имал друг избор.

— Наистина нямаше. Мъжете в неговото семейство са били китоловци в продължение на цял век. Беше роден и възпитаван за това. И го обичаше.

— Повече от теб ли?

Моли си пое дъх:

— Не мисля, че това е справедлив въпрос. Той обичаше и мен, и китолова.

— Значи е имал и съпруга, и любовница.

Моли се намръщи:

— Не те разбирам.

— Ти и морето — каза Сет.

— Той обичаше мен повече — настоя Моли.

— Но винаги избираше морето.

Моли мълча през останалата част от пътуването до вкъщи. През тези единайсет години, откакто се бе омъжила, никога не ѝ бе хрумвало да се замисли за това, че Джеймс е прекарал седем от тях по море. Галахърови бяха китоловци. Идваха си вкъщи, за да разтоварят китовата мас, да похарчат спечеленото и жените им да заченат. После поправяха корабите, зареждаха ги с провизии и отплаваха отново. Никога не ѝ бе хрумвало да го ревнува от морето. Досега. Когато вече бе твърде късно.

Може би този път не трябва да приема всичко. Може би този път не трябва да бъде така снизходителна към съпруга си. Може би по време на пътуването до Форт Бентън трябва да го попита къде е бил снощи и да го накара да ѝ отговори честно.

— Онзи проклет маскиран конник се е появил отново!

Дрейк Басет ритна едно от счупените буренца уиски, които се търкаляха по земята. Пайк Хардъсти го бе довел на хълма, гледащ към града, за да види сам нанесените щети. Дрейк бе свикнал със съпротива и се бе научил как да я смазва. Но маскираният конник се оказа костелив орех.

Човекът, когото Басет бе наел да продава уиски на червенокожите, лежеше и стенеше в тревата. Не беше прострелян, бяха го накарали да изпие насила голямо количество от смесицата от алкохол, терпентин и смола, която продаваше. *Горкият човек, по-добре да беше умрял* — помисли си Басет. Отровата го бе ослепила.

— Закарай го в града и виж дали доктор Сет Кендрик не може да направи нещо за него — каза Басет на своя помощник.

Пайк седеше до едно борче и си чистеше зъбите с клечка:

— Добре, шефе. Както кажеш.

— Искам да намериш начин да спреш този проклетник — каза Басет. — Струва ми цяло състояние, като ми излива уискито по-бързо, отколкото мога да го произвеждам. Плащам ти, за да ме защитаваш, Пайк. Ако не можеш да си вършиш работата, ще взема някои друг, който може.

Пайк почеса брадата си със същата клечка, с която си чистеше зъбите, и каза:

— Само не мога да се сетя кой може да е той. В града няма човек, който би посмял да направи такова нещо.

— Едно е ясно — някой ни е нападнал. Искам да го хванеш.

— Маскираният конник е твърде бърз, за да може човек да го хване — запротестира Пайк.

— Това си е твой проблем — каза Басет. — Почисти тази бъркотия. И да не съм видял мутрата ти пред очите си, докато не намериш начин да се отървем от маскирания конник!

Щом Пач видя, че баща ѝ пристига с двуколката, тя потърси Уит. Той тъкмо си слагаше тирантите на раменете, след като бе излязъл от клозета, Пач го пресрещна:

— Хайде. Време е.

На дневна светлина Уит беше обзет от съмнения. Тя го извика и той бавно се затътри към фургона.

— Не съм сигурен...

— Виж какво, снощи, когато говорихме, ти искаше да избягаш. Сега искаш ли, или не?

Уит повдигна вежди:

— Искам. Но дали не е по-добре да го обмисля малко повече. Ами ако огладнея по пътя?

— Ще ти приготвя сандвичи и сушени ябълки. Това трябва да ти стигне, докато параходът се отдалечи доста от Форт Бентън. После можеш да кажеш на капитана, че си на борда, и така ще стигнеш до Сейнт Луис.

Уит си помисли за тежкото наказание, което очакваше пътника без билет на морските кораби и се зачуди, дали същото важи и за речните параходи.

— Искаш ли да прекараш остатъка от живота си в Монтана? — попита го Пач.

— Не.

— Тогава какво чакаме. Мислех, че искаш да се добереш обратно до морето и да станеш моряк — присмя му се тя.

— Добре — каза той и стисна челюсти, защото тя нарани гордостта му. — Да тръгваме.

Пач го скри под брезента, който покриваше леглото във фургона, после отиде в кухнята да му приготви храна. Вече си мислеше, че е успяла без никой да я види, когато Итън я хвана да увива сандвичи в кафява хартия.

— Какво правиш?

— Аз... ами... приготвям малко храна за Уит и мен. Отиваме за риба. Става ли? — попита го тя войнствено, за да го отпрати.

— Това, че се грижиш така за Уит, е много хубаво.

— Кой е казал, че...

Пач млъкна.

Нека Итън си мисли каквото иска. И без това истината скоро щеше да излезе наяве.

— Трябва да вървя. Кажете на татко къде сме.

— Добре, с удоволствие.

Той се ухили и добави:

— Между другото виж дали няма да хванеш и обувките си заедно с някоя риба.

Пач направи гримаса и погледна босите си крака. След като Итън извади кожените си ботуши от реката тази сутрин, той реши да ѝ отмъсти за номера, който му бе изиграла. Най-старите ѝ и най-износени, но най-удобни обувки бяха хвърлени в езерцето. Тя имаше и по-нови обувки, но по принцип избягваше да ги носи. Не излизаше боса нито за пръв, нито за последен път.

Пач не беше още излязла, когато видя, че Итън вдига Неси на ръце и търка носа си в нейния. Това бебе трябва непременно да се махне! Тя побърза към фургона, огледа се, за да види дали някой не я наблюдава, после се вмъкна под брезента при Уит. След миг кучето Маверик скочи при нея. То стоеше изправено и фигурата му ясно се очертаваше под брезента.

— Ей, какво прави това куче тук? — попита Уит. — Ще провали всичко.

— Махай се, Маверик — каза Пач и го побутна. То не се помръдна.

— Ела и ми помогни — нареди тя на Уит.

— Ще ме ухапе.

— Няма. Хайде, побързай, че ще дойдат. Двамата забутаха кучето с всичка сила, но само го накараха да легне.

— Хубава работа — каза Уит. — Какво ще правим сега?

— Не е чак толкова лошо — отвърна Пач. — Никой няма да ни задава никакви въпроси в града, щом Маверик е с нас.

Уит сви устни:

— Може би си права. Само че гледай да не издаде никакъв звук, докато пристигнем.

Пач легна и постави главата си върху козината на Маверик. Настаня се тъкмо навреме. След миг чу как баща ѝ помага на Моли да се качи в колата.

— Каква ужасна вест те очакваше! — каза Моли. — Дали ще можеш да помогнеш на горкия човек, който е ослепял?

— Не мога да кажа нищо, преди да съм го видял. Сигурна ли си, че все още искаш да дойдеш с мен? Може да ни се наложи да пренощуваме в града.

— Да. Само ми се искаше да поговоря с Уит — каза Моли. — Искях да го помоля да помогне на Итън за Неси.

— Не се притеснявай. Итън ще се погрижи за всичко. Погледни нещата откъм добрата им страна. Пач и Уит правят нещо заедно!

Само ако знаеше — помисли си Пач и погледна в тъмното към Уит. — *Само ако знаеше!*

Разбира се, ако Сет и Моли знаеха, че децата им са се скрили отзад във фургона, щяха да внимават какво говорят. Но при това положение ушите на Пач горяха, а Уит бе целият почервенял, докато родителите им си разказваха смешни истории за децата си, които разкриваха душите им.

— Обзалагам се, че няма да познаеш откъде идва прякора на дъщеря ми — каза Сет.

— Мислех, че е съкратено от Патриша.

Сет се ухили:

— Би могло да е, но не е. Итън ѝ го даде, когато беше на три години.

— Охо! — каза Моли с усмивка. — Мисля, че се сещам накъде бие тази история.

— Пач имаше навика да се покатерва върху Итън, докато той спи. Всеки път, когато се събудеше, той откриваше петно по дрехите си там, където е било мокрото дупе на Пач. Той почна да ѝ вика Пач (петно) и така си остана.

— Почти по същия начин измислих и името на Уит — каза Моли.

— Уит е съкратено от кое? — попита Сет. — От Уитни? От Уитни?

— От Уитлинг^[1].

— Шегуваш се.

Моли се ухили и поклати глава:

— В началото, когато се оженихме, Джеймс всяка вечер след ядене сядаше на задната веранда и започваше да дялка нещо. Беше

отплавал, когато разбрах, че очаквам дете, а нямах представа как да го кръстя. Единственото нещо, което знаех със сигурност, че Джеймс обича, беше дялкането.

— Дялкането — повтори Сет и се засмя.

Уит извърна очи, а Пач направи гримаса. Изобщо не им бе забавно това, което говореха родителите им. Още по-лошо — горещината под брезента ги задушаваше.

Капки пот се стичаха и ги гъделичкаха по места, където не вървеше да се почешеш в присъствието на някой друг. Когато Маверик започна да се надига по средата на пътя, те използваха цялата си сила да го задържат, притиснати плътно един до друг. Когато стигнаха във Форт Бентън и двамата не можеха да се погледнат в очите.

Няколко пъти по време на разговора им Моли бе на ръба да попита Сет къде е бил миналата нощ. Но настроението им бе толкова добро, че тя не искаше да го развали. Може би той казваше истината. Най-малкото, което тя можеше да направи, бе да приеме, че съмненията ѝ са неоснователни.

Това, което я тревожеше повече, бе фактът, че тя и Сет щяха да прекарат нощта заедно — и то сами. Раздвоените ѝ чувства към него я объркваха. Възхищаваше се на смелостта му като лекар, но това, че се страхува да се бие, я учудваше. Желаше го, но не го обичаше. Беше се заклела да обича Джеймс завинаги, а Сет бе неин съпруг и искаше тя да е негова съпруга във всяко отношение.

С Джеймс всичко бе толкова просто. Любовта и желанието вървяха ръка за ръка. Със Сет тя се чувстваше като лодка в бурно море без весла и платна, дори без кормило.

— Мисля, че няма да е зле, когато пристигнем да отидем първо в хотела на Шмид и да вземем стая — каза Сет. — Така ще има къде да си починеш, докато аз отида да взема стъкло за прозорците от „Карол и Стийл“.

Моли се отказа да мисли за бъдещето. Щеше да действа така, както се наложи в момента. И да прави това, което почувства за правилно. Тя почисти гърлото си и каза:

— Звучи добре.

Сет остави колата и коня в обора и заедно с Моли се отправи към хотела на Шмид. Докато повечето пострройки в града бяха от кирпич и неодялани стволове или пък представляваха само палатки, хотелът на Шмид бе първата сграда, построена от дървен материал, докаран с влак от Хелена. Джакоб Шмид ги посрещна на вратата. Немецът бе известен с избухливия си характер. Веднъж се бе ядосал и бе затворил трапезарията, защото някакъв носач го дръпнал за дрехата и поискал да го обслужат.

— Искам една стая, чичо Джейк — каза Сет.

— За теб и дамата ли?

— Да — отвърна Сет и дръпна Моли напред, за да я запознае с немца. — Моли, запознай се с Джакоб Шмид.

— Наричай ме чичо Джейк — каза ниският дебел човек, взе ръката ѝ и я разтърси. — Ще ви дам най-хубавата стая. Има голямо легло. Ще ви хареса.

— Б-благодаря, чичо Джейк — каза Моли.

Не можеше да свикне с открития нрав на хората от Запада. Казваха това, което мислят, и нямаха чувство за приличие. Сет ѝ спести неудобството и я поведе край Джейк нагоре по стълбите, към стаята им.

Чичо Джейк не ги беше излъгал. Стаята беше чудесна, в нея имаше голямо старо кленово легло с балдахин, покрито с юрган на звездички, гардероб в същия стил като леглото, в който можеха да окачат дрехите си, тухлена камина, умивалник, кана на цветенца и купа за миене. От прозореца се виждаше голяма част от кея и няколко малки парахода, които товареха стоки, и други, от които слизаха пътници. Моли се обърна с гръб към Сет, като не знаеше какво да очаква от него сега, когато бяха сами.

Сет бавно се приближи до нея. Пръстите му погалиха дланта ѝ, когато ѝ подаде ключа от стаята:

— Трябва да прегледам ослепелия търговец на уиски и да си изпълня задачите. Ще се видим по-късно тук. Чичо Джейк ще те упъти до „И. Г. Бейкър и Сие“. Те май имат най-голям избор на платове.

После я целуна.

Без да бърза, я целуна първо от едната страна, после от другата, след това прокара езика си в процепа между устните ѝ и го пъхна в устата ѝ, само за да усети вкуса ѝ. Повдигна главата ѝ, погледна в

очите ѝ и тя видя едва прикритото му желание, което бушуваше в него. Той направи една стъпка назад, после втора. След това се обърна и без да каже дума, излезе от стаята.

Моли осъзна, че се задъхва. Сложи ръка на сърцето си, за да го успокои. Облиза с език устните си и откри върху тях вкуса на Сет. Останала без сили, седна на края на леглото. Отново се бе поддала на целувките му. Цялото ѝ тяло бе отговорило на докосването на устните му. Със съвсем малко усилие той я бе накарал да го пожелае.

Моли не можеше да разбере какво се бе случило. Когато я докосваше, всички мисли да му се противопостави изчезваха. Не му се налагаше да се бори с нея, за да получи това, което искаше. По свое собствено желание тя се предаваше на прегръдките му. Моли не бе сигурна какво изпитва при мисълта за предстоящата нощ — вина или еуфория. Отговори си на въпроса, като си призна, че чувства и двете.

Докато родителите им бяха заети с други неща, Пач и Уит лесно се измъкнаха от обора, заедно с Маверик. Пач водеше Уит по улиците към кея. Всичко може би щеше да стане така, както го бяха запланували, ако Пач не беше чула ясно думите „маскираният конник“, когато минаваха под един прозорец на складовете на Дрейк Басет.

Тя спря внезапно. Уит се блъсна в нея и почна да мърмори, но Пач веднага го накара да млъкне:

— Говорят за маскирания конник. Млъкни, за да мога да чуя.

Уит нямаше представа кой е маскираният конник, но Пач беше капитанът и той нямаше друг избор, освен да се подчинява на заповедите ѝ.

Пач очакваше да чуе нещо за геройските подвизи на маскирания конник. Но колкото повече слушаше, толкова повече се разширяваха очите ѝ от учудване. Хората вътре не се възхищаваха на маскирания конник, а крояха планове как да го хванат и убият!

Тъкмо бяха почнали да обсъждат подробностите на плана, когато Маверик без никаква видима причина се озъби и свирепо заръмжа. Пач сграбчи муцуната на кучето, но бе твърде късно, за да не я разкрият.

— Ей, ти там! Какво правиш тук? Ей! Това е моето куче!

— Бягай! — извика Пач. Тя удари Уит и побягна.

Уит не очакваше удара. Запрепъва се до края на улицата и падна по лице. Пач се върна тичешком, сграбчи го за панталоните и го изправи на крака. Това закъснение позволи на мъжете да стигнат до улицата пред склада.

Уит избяга, но две груби ръце сграбчиха Пач. След миг Маверик нападна човека, който държеше Пач, като лаеше възбудено и хапеше, където му падне.

— По дяволите! Лягай долу, пес проклет!

Човекът, който държеше Пач, злобно ритна кучето с ботуш в ребрата. Като виеше от болка, то подви опашка и се отдалечи.

Възмутена, Пач се мъчеше да се изтръгне от ръцете на човека:

— Идиот такъв! Остави кучето ми на мира! Проклет страхливец!

— Млъквай, детенце! — сопна се мъжът. — Коя си ти? Защо подслушваше до прозореца?

Пач не смяташе да си каже името. Ако баща ѝ разбереше, че е била в града, щеше със сигурност да си има неприятности. Вместо да отговори, тя ухапа ръката, която я държеше.

Уит не беше престанал да тича, като смяташе, че Пач е след него. Когато чу, че мъжът извика, той се обърна тъкмо навреме, за да види, че онзи ѝ удря плесница. Уит се спря, като не знаеше, дали да се върне да помогне на Пач, или да побегне в друга посока и да потърси помощ. Мъжът, който държеше Пач, бе огромен и това го накара да вземе решение. Обърна се и побягна, но се блъсна в нещо твърдо. Силният удар го запрати в калта.

Две грижовни ръце го повдигнаха:

— Къде си се разбързал така, синко?

Ако Уит не бе така изплашен за Пач, сигурно би се ужасил от мрачното изражение на лицето на Сет Кендрик, когато изведнъж осъзна в кого се е блъснал.

Преди Сет да каже нещо, Уит бързо избърбори:

— Трябва да помогнеш на Пач. Един човек я бие. Ей там. Той...

— Къде?

Уит посочи.

— Майка ти трябва да е още в хотела на Шмид. Намери я и стой при нея. Тръгвай! Веднага!

Сет не чака да види дали Уит го е послушал, а се затича към Пач.

— Държиш дъщеря ми, Пайк — каза Сет, когато стигна на разстояние, откъдето можеха да го чуят. — Пусни я!

Пайк Хардъсти погледна Сет с присвити очи.

— Това хлапе твоето ли е, докторе? — попита той. — Трябва да го научиш да не подслушва под прозорците.

Пач безуспешно се опита да се изтръгне от ръцете, които я държаха за ризата:

— Татко, той се готви да...

Пайк разтърси Пач, за да я накара да млъкне:

— Дръж си устата затворена, дете. Не си чула нищо. Разбра ли ме?

— Защо не се заяждаш с някой, който по ти подхожда по размери? — каза Сет.

— О, докторе. Не знаех, че си човек, който се бие.

Той пусна Пач и тя се втурна към Сет. Сет докосна с пръсти нарастващата подутина на лицето на Пач и лицето му се изопна:

— Иди и намери Моли в хотела на Шмид. Стой там, докато дойда.

— Но, татко...

— Недей да спориш с мен, Пач. Изчезвай оттук.

Пач повика Маверик и забърза надолу по улицата. Отдалечи се само толкова, колкото баща ѝ да не я вижда, и остана да гледа какво ще се случи.

Най-после — помисли си тя, — най-после ще се бие. Баща ми не е страхливец.

— Ела тук, докторе, да те видим какво ще правиш сега — каза Пайк.

Сет погледна към входа на сградата и видя Дрейк Басет, облегнат на портала, с пура в уста. Макар че бе сравнително млад, косата му беше побеляла, а мустаците и веждите му — прошарени. Чертите му бяха обикновени — тъмнокафяви очи, на доста голямо разстояние едно от друго, леко чип нос, тънки устни и полегата брадичка. Беше облечен скромно — в сив вълнен костюм, а на жилетката му висеше ланец за часовник. Видът му бе на почтен и преуспял човек.

Дрейк Басет наистина бе преуспял, помисли си Сет. Но това, което му липсваше, бе почтеността. Така увърташе нещата, че можеше да погълне гвоздей, а да изплюе тирбушон. В мръсния бизнес, който

въртяха, Басет бе мозъкът, а Пайк — изпълнителят. Хората бяха започнали да го подозират, а Сет предполагаше, че Басет не би искал да привлече вниманието върху себе си.

— Повикай обратно вярното си куче, Дрейк. Много далеч стигнахме, не мислиш ли?

— Твоето дете започна всичко — каза Басет и огледа събралата се тълпа.

— Дъщеря ми не е искала да направи нищо лошо. Тя...

— Струва ми се, че се опитваш да се измъкнеш, докторе — каза Пайк. — Приемам. Ти си един страхливец.

Сет почувства, че всички го гледат. Беше избрал този път и знаеше, че няма да е лесен. Но беше трудно да изтърпи отвращението и презрението на всички тези хора.

— Мисли си каквото искаш. Но да не си докоснал дъщеря ми повече.

Пайк се изсмя в лицето му:

— О-о-о! Уплаши ме. Какво ще ми направиш, докторе? Ще ме удариш с пръчка ли?

Тълпата избухна в смях заедно с Пайк и някои започнаха да подвикват обидни думи на Сет. Той стоеше и търпеше грубите им шегички. Беше дал дума и, колкото и трудно да му беше, щеше да удържи на нея. Обърна се и си тръгна.

Не беше направил и две крачки, когато някой се втурна покрай него и скочи върху гърба на Пайк:

— Така ти се пада, проклетник такъв!

Тълпата подивя и с крясъци и викове окуражаваше нападението на Пач срещу човека, който бе накарал баща ѝ да отстъпи. Атаката изненада Пайк и Пач успя да стовари няколко удара върху ушите му и да оскубе косата му, преди той да я сграбчи за ръцете, да я вдигне над главата си и да я хвърли на земята.

Пач падна толкова тежко, че се чу как всичкият въздух излезе от дробовете ѝ. След това не помръдна.

Тълпата веднага затихна и погледна към Сет, за да види какво ще направи той.

Сет коленичи до Пач и провери пулса ѝ на гърлото. Тя отвори очи и Сет видя, че е само зашеметена.

— Татко? — каза тя. — Не можех да го оставя да говори такива неща за теб.

— Всичко е наред, Пач — каза той.

Вдигна я на ръце и я занесе до Ред, който стоеше в тълпата. Предаде я в неговите ръце и каза:

— Погрижи се за нея.

После се обърна с лице към Пайк, който се хилеше срещу него.

— Какво ще направиш сега, докторе?

Сет свали сакото си и го остави върху един парапет. После развърза вратовръзката си и я махна.

Накрая разкопча горните копчета на ризата си и запретна ръкави.

— Хайде, Пайк — каза той. — Готов ли си?

Пайк се ухили срещу тълпата:

— Изглежда, че докторът най-после се е решил да се бие.

Той сви ръцете си в юмруци и зае боксьорска стойка, за да предпази лицето си:

— Готов съм, докторе. Хайде, започвай.

Сет го послуша. Отиде до здравеняка, удари го с юмрук в стомаха и той се преви на две като празна чанта. Последва удар в брадата, който изправи Пайк отново.

Юмруците на Пайк все още си бяха пред него, но май не му вършеха много работа. Сет безмилостно го удряше в лицето, като си подбираше къде точно да стовари юмруците си. Ляв юмрук в окото, десен под брадичката. Един бърз ляв удар разцепи бузата на Пайк, следващият още повече разшири раната.

Дясното око на Пайк се поду, а от лявата му буза потече кръв. Пайк не можеше да разбере какво става. Той замахна силно, но Сет се отстрани от пътя му. Отново замахна, но Сет пак го нямаше. Връхлетя върху Сет и го сграбчи в мечешка прегръдка. По-едър и силен, той се опита да го смаже.

Но Сет хвана с ръка брадичката на Пайк и наклони главата му назад. Пайк трябваше или да го пусне, или да го остави да му счупи врата. Веднага щом го пусна, Сет го удари в слънчевия сплит и дъхът на Пайк секна. Той падна на колене.

Сет не му обърна повече внимание.

— Предупредих те да не пипаш дъщеря ми. Само да си я докоснал и ще довърша започнатото.

Пайк чу, че тълпата мърмори, и почувства, че ще повърне при мисълта, че е бил победен от човек, за когото всички знаеха, че се страхува да се бие. Бавно протегна ръка към револвера, който висеше на бедрото му.

Моли бе оставила Уит в хотела и бе тръгнала да търси Сет. Бе дошла навреме, за да види всичко. Когато Сет отказа да се бие, тя се почувства засрамена, а когато той без никакво усилие преби Пайк, тя бе смаяна. Пробиваше си път към него през тълпата, когато видя, че Пайк Хардъсти посяга към револвера си.

— Сет! — извика тя. — Погледни зад себе си! — Моли гледаше към Сет, когато чу изстрела.

В този момент тя осъзна, че чувствата ѝ към него са много по-силни, отколкото бе предполагала. Ако имаше оръжие, сама би застреляла Пайк Хардъсти.

Сет се присви, когато куршумът го уцели, но не падна веднага. Главата му леко потрепери, той се олюля и се свлече на земята.

Моли първа стигна до Сет и падна на колене до него. Гърлото ѝ се сви, щом видя как кръвта му шурти от раната в главата.

Като видя, че баща ѝ пада, Пач се откъсна от ръцете на Ред и се втурна към него. Спря, когато разбра, че Моли я е изпреварила. Застана настрана, като се чувстваше изместена:

— Татко! О, татко!

Пайк тежко се изправи на крака и отиде до Сет. Изсумтя от недоволство, когато видя, че куршумът му е отишъл много високо и настрана и само е одраскал лявото слепоочие на Сет, вместо да го улучи в сърцето.

Басет гледаше тълпата и осъзна, че хората се възмуцават.

— Помниш ли за какво говорихме, Пайк? Мисля, че е най-добре да се залавяш за работа.

Пайк си проправи път през тълпата, която се разделяше на две, когато той приближаваше. Нямаше закон във Форт Бентън и никой не желаше да се изправи срещу него. Когато видя Пач, той направи завой и се озова до нея. Пач се отдръпна в ужас от човека с белега.

— Дръж си устата затворена, дете — тихо я предупреди Пайк, — или следващия път ще убия баща ти.

Пач си пое въздух, но преди да успее да каже и дума, Пайк Хардъсти бе изчезнал. Моли разкъса фустата си на ленти и се опита да спре кръвта с тях. Щом премина първоначалният ѝ шок, тя видя, че раната не е толкова сериозна, колкото си мислеше. Тя се окуражи, когато Сет изстена и повдигна ръка към главата ѝ.

— Недей да се движиш — каза Моли успокоително. Огледа се за някое познато лице и видя Ред Дюпри.

— Би ли ми помогнал да пренесем Сет до хотела на Шмид? Имаме стая там.

— Разбира се, мисис Кендрик — каза Ред. — Ей, момчета, елате да помогнете. Занесете доктор Кендрик при чичо Джейк.

Моли кършеше безпомощно ръце, докато вървеше след мъжете, които носеха Сет на хотела.

— Само драскотина — увери я Ред. — Ще се оправи за нула време.

— Защо изобщо се случи това? — попита Моли. — Защо някой не арестува този човек? Как може да се отърве, след като е стрелял по невъоръжен човек?

— Никой тук не е толкова бърз в стрелбата, колкото Пайк, госпожо. А той е достатъчно подъл, за да те застреля в гръб. Войска има най-близо във Форт Шоу, но те са заети със сиуксите. Нямаме друг избор, освен да се примирим с него, нали разбирате.

Ред се увери, че Сет е настанен върху леглото с балдахин, после изгони всички и остави Моли, Пач и Уит на спокойствие.

Моли се втурна към Сет. Той понечи да ѝ каже нещо, но само изстена и отново загуби съзнание. Тя използва времето, за да измие кръвта от лицето му. Когато свърши, забеляза, че дишането му е слабо, но пулсът му равномерен.

Тя насочи вниманието си към двете деца, които седяха на столове с кожени облегалки, които някой бе донесъл и поставил в ъгъла на стаята.

Моли отиде до Пач и изчака, докато момичето я погледна.

— Заради теб, баща ти едва не бе убит — обвини я тя.

— Знам — отговори изплашено Пач. — Не съм искала изобщо да се случва подобно нещо.

— И аз съм толкова виновен, колкото и тя — каза Уит.

— Така ли? — попита Моли.

Уит кимна.

— Какво правите вие двамата в града? Как стигнахте до тук?

— Това е дълга история — каза Пач с въздишка. — Сигурна ли си, че искаш да я чуеш?

— До последната дума!

Пач и Уит си размениха разтревожени погледи.

— Може да започвате веднага, щом сте готови — каза Моли, като погледна първо Уит, после Пач. — Слушам ви.

[1] Дялкане. — Б.пр. ↑

Когато се събуди. Сет помисли, че е сам. След миг забеляза, че на леглото му седи някаква неясна фигура.

— Ти ли си, Моли?

— Не, Дора Девъро е.

Сет колебливо постави ръка на главата си, премигна и се опита да седне. Дора го бутна обратно и каза:

— Остани си легнал. Повярвай ми, ще ти е по-добре. Как така позволи на Пайк да ти види сметката?

— Грешката е моя — сухо отвърна Сет. — Трябваше да попитам за правилата на играта.

Дора се ухили:

— Знаех си, че все някога няма да издържиш и ще избухнеш. Какво каза Пайк, че ти така се вбеси?

— Той удари Пач.

Усмивката изчезна от лицето на Дора:

— Идиот! Трябваше да го убиеш.

— Някой ден ще го направя.

— Виж какво, нямаме много време, преди да се върне жена ти.

— Къде е тя? — попита Сет.

— Заведе децата долу в трапезарията да хапнат нещо. Видях ги, че отиват там, и се промъкнах при теб. Трябва да ти кажа, че Басет май отново ще продава уиски на индианците. На същото място, можеш ли да повярваш?

— Този човек не разбира от дума — каза Сет.

— Освен това трима златотърсачи ще пристигнат с дилижанса в края на седмицата от Вирджиния Сити. Мислиш ли, че маскираният конник ще може да осигури безопасността им?

— Възможно е — каза той. — Благодаря за информацията, Дора.

— Моля. Кажи, как намираш новата си жена?

— Харесва ми.

— Жалко, защото ми липсваш.

Дора отметна косата на Сет от челото му. Прокара пръсти отстрани на лицето му и сложи палец върху устните му, които се разтвориха при докосването ѝ. Тя се наведе да го целуне по устата, но той се обърна настрани в последния момент така, че устните ѝ се допряха до бузата му.

Когато врата се отвори, Дора бавно се изправи и погледна през рамо. Моли стоеше пребледняла, с табла в ръце.

— Коя сте вие? — попита Моли. — Какво правите тук?

— Аз съм Дора Девъро, мисис Кендрик. Дойдох да видя Сет — каза студено Дора. — Стари приятели сме.

Хм, стари приятели! Приличат ми повече на целуващи се братовчеди — помисли си Моли.

Беше очевидно до болка, че двамата се познават много добре.

Моли се досети по дрехите на Дора от кой тип жени е тя. Полата ѝ стигаше само до коленете, а прилепналия корсаж оставяше по-голямата част от гърдите и раменете ѝ навън. Кестенявата ѝ коса бе забодена на къдрици. Носеше яркозелено перо, което си отиваше по цвят с натруфената ѝ рокля. Жената седеше на леглото, сгъсена до Сет, а ръката ѝ свойски лежеше върху възглавницата до главата му. Като че ли изобщо не бързаше да си тръгне. Моли реши да я накара да побърза.

— Сет трябва да си почива — каза тя, отиде при масичката до леглото и остави таблата.

— Той най-добре знае как да използва леглото — каза Дора и отправи лека усмивка към Сет.

Сет се изчерви:

— Дора тъкмо си тръгваше — твърдо каза той.

Моли искаше да знае защо е дошла тази жена. Но беше ясно, че няма да получи никакъв отговор от Дора Девъро. Жената докосна Сет, докато оправяше завивките около него. После прекоси стаята, спря се до вратата и погледна към леглото:

— Ела да ме видиш, като ти омръзне новичката — каза тя на Сет.

Не си направи труда да затвори вратата, когато напусна стаята.

На Моли много ѝ се искаше да я затръшне след нея. Потисна това желание, отиде до вратата и я затвори много внимателно и тихо.

В стаята се чувстваше напрежение. Сет сви устни и поклати глава:

— Дора и аз не сме... искам да кажа, че не сме...

Моли се обърна и се облегна на вратата:

— Но ти си го правил — каза тя уверено.

Сет сви рамене:

— Аз съм мъж, Моли, не съм монах.

— Тя все още те желае.

— Нямам власт над желанията й.

Моли не знаеше какво ще каже, преди думите да излязат от устата й:

— Няма да те дяла с никого, Сет. Знам какво е да имаш съпруг с любовница. Няма да допусна същата грешка втори път. Избирай, и то веднага.

— Ти не разбираш...

— Няма какво да разбирам. Нея ли искаш, или мен?

Сет се ухили:

— Харесвам те, когато си вбесена, Моли. Това кара очите ти да блестят.

— Говоря сериозно, Сет.

Той остави веселието настрана и каза:

— Избирам теб, Моли. За днес, за утре и завинаги.

За миг тя не можа да повярва, че е победила. Чувстваше такова облекчение, че чак се замая, защото това означаваше, че той я интересува повече, отколкото би трябвало. В края на краищата и двамата се бяха съгласили, че не биха могли никога да се обикнат. И двамата се бяха съгласили, че това е брак по сметка. Не би трябвало да има значение дали той има любовница. Не би трябвало да има значение дали е предан на нея и само на нея.

Но имаше. Имаше огромно значение дали ще избере нея, или Дора. Може би чувствата й към Сет Кендрик не бяха така студени, както си мислеше.

Моли усещаше очите на Сет върху себе си, докато оправяше възглавниците така, че да му бъде удобно. Помогна му да се надигне и забеляза, че лицето му се сви от болка, когато най-накрая успя да се изправи.

— Как е главата ти?

— Все едно някой вътре ме удря с чук.

— Бъди благодарен, че те боли — каза Моли с усмивка. — Това означава, че си жив.

Седна до него, там, където бе седяла Дора, и сложи салфетка под брадичката му.

— Можеше да бъдеш мъртъв, Сет.

— Благодарение на теб, не съм.

Той взе ръката ѝ в своята и я стисна.

— Ти спаси живота ми, Моли.

Моли погледна към зачервените и натъртени кокалчета на пръстите му, после към недокоснатото му лице:

— Защо остави целия град — и мен включително — да си мисли, че се страхуваш от Пайк Хардъсти, когато си можел да го пребиеш по всяко време?

Той погали дланта на Моли с палец — не я съблазняваше нарочно, но независимо от това постигаше същия резултат.

— Имам си причини, Моли. Това е всичко, което мога да ти кажа.

Моли се опита да не се чувства обидена от това, че той има тайни от нея. Нали бяха женени от по-малко от две седмици. Тя знаеше, че той иска да не говорят на тази тема, но продължи:

— Защо не носиш оръжие, Сет?

Той стисна още по-силно ръката ѝ:

— Не мога да ти отговоря на този въпрос. Все още.

Той не я допускаше до себе си. Стената си беше на място и ѝ напомняше, че макар чувствата ѝ към Сет да се променяха, той се придържаше към своята част от сделката. Моли не знаеше какво да каже, затова си замълча.

Тя издърпа ръката си от неговата и се зае да нагласи таблата в скута му. Очакваше Сет да се възпротиви, ако се опита да го храни, но поради някаква причина той не го направи. Отвори уста и преглътна лъжица от супата, която тя му предложи.

— Какво направи с Пач и Уит? — попита той.

— Не съм ги удавила в някой кладенец, ако за това питаш — каза Моли с кисела усмивка. — Макар и много да ми се искаше. Тези вагабонти са били във фургона през целия път до града!

— Мога да си представя защо Пач се е качила, но защо Уит е тръгнал?

Моли застана с лъжицата в ръка, пое си дълбоко въздух и каза:

— Решил е да избяга.

— И Пач му е помагала?

Моли кимна.

Сет прокара пръсти през косата си и се намръщи, когато усети, че е закачил раната.

— Може би трябваше да се досетя. Уит и аз не се разбирахме много добре.

— Вината не е твоя — каза Моли. — Уит изобщо не искаше да идва тук. Ако някой е виновен, това съм аз, защото го доведох тук против волята му.

И двамата замълчаха, потънали в мисли за това, какво се бяха надявали да постигнат чрез този брак и как очакванията им се бяха провалили.

— Какво ще правим оттук нататък? — попита Сет.

Моли знаеше, че той не говори само за децата, а и за взаимоотношенията между тях двамата. Тя си пое дълбоко въздух и каза:

— Може би сгрешихме, като се оженихме.

— Не! — рязко отвърна Сет. — Признавам, не съм допускал, че Уит и Пач ще се противят толкова много. Но имам желание да преодолеем съпротивата им, ако и ти искаш същото. Обзалагам се, че можем да издържим повече от тях и петимата да станем истинско семейство.

— Струва ми се, че не осъзнаваш колко тежка е тази задача.

— Но това, което ще постигнем, не си ли струва усилията?

Моли си представи как всички те сядат заедно на вечеря, приказват си за това, кой какво е свършил през деня, и споделят радостите и тревогите си. Нещо, за което си струваше да се бориш. Но тя се съмняваше, че изобщо някога ще го постигнат.

— И как точно предлагаш да осъществим това чудо?

Сет се ухили:

— Преди всичко не трябва да позволяваме на Пач и Уит да ни карат да спорим един с друг за тях.

— Сега правим ли това?

Сет само я погледна и Моли отстъпи:

— Добре. Какво друго?

— Ще спрем да се разделяме мигновено и да се чувстваме виновни, когато ни видят заедно. Всъщност даже предлагам винаги, когато те са с нас, да се държим като истински влюбена двойка.

Моли застина:

— Това как ще помогне?

Сет внимателно подбираше думите си:

— Ако видят, че ние с теб сме предани един на друг и че няма надежда машинациите им да успеят, те ще престанат да се опитват да ни разделят. Поне се надявам, че ще стане така.

Силно почукване на вратата накара Моли да се изправи.

— Сигурно са Пач и Уит — каза тя. — Оставих ги да си ядат десерта в трапезарията.

Тя взе таблата от скута на Сет и я остави на масичката до леглото. Той я хвана за китката:

— Какво ще кажеш, Моли? Искаш ли да опитаме?

— Да — отвърна тя. — Искам.

— Тогава седни тук до мен.

Моли бавно се отпусна до него. Позволи му да притегли дланта ѝ към устните си и да я целуне.

— Добре — каза той. — Готова ли си?

Моли кимна.

Той повиши глас и извика:

— Влезте. Вратата е отворена.

Пач и Уит се втурнаха развълнувани в стаята, но се заковаха на място, когато видяха любвеобилната картина, която представляваха родителите им в леглото.

Пач се намръщи.

Уит направи гримаса.

Сет и Моли си размениха весели погледи.

— Елате тук, за да ви виждам и двамата — каза Сет.

Пач и Уит се приближиха неохотно до леглото.

— Мисля, че има какво да ми обясните.

Пач проговори първа:

— Съжалявам, татко. Не исках да се случи нищо лошо. Уит ме накара да дойда.

Уит гледаше Пач и не можеше да повярва на ушите си. Наистина бе я помолил да му помогне. Но не я беше карал насила да дойде. Той

се обърна към майка си и каза:

— Тя ме убеди да дойда! Тъкмо се колебаех дали да избягам, когато тя...

— Ако си променил решението си да избягаш — прекъсна го Сет, — тогава сигурно се връщаш в ранчото заедно с нас. Така ли е?

Уит пхна ръце в джобовете си и взе да търка обувката си по пода:

— Предполагам.

— Тогава най-добре да се напиш хубаво. Двамата с теб имаме доста работа да свършим утре, преди да напуснем града.

Уит подозрително сви очи. Но ако това бе цялото наказание, което трябваше да изтърпи, той нямаше защо да се оплаква.

— Ще остана при теб тази нощ, татко — предложи Пач. — Уит и майка му могат да си вземат друга стая.

— Не — отвърна Сет. — Ти и Уит ще вземете друга стая. Ние двамата с Моли ще спим тук.

Моли отвори уста да се възпротиви, но видя, че Сет леко повдигна вежди, и си спомни разговора им. Трябва да се представят като непоклатим фронт пред децата. Цялото им бъдеще зависеше от това. Тя погали Сет по брадичката и каза:

— Искам да наглеждам баща ти през нощта, Пач.

— Но, татко...

Сет изобщо не вдигна очи от лицето на Моли:

— Иди да говориш с чичо Джейк, Пач. Той ще ви настани — каза Сет.

Пач гледаше как баща ѝ протяга ръка и приглажда един немирен кичур зад ухото на Моли. Тя изсумтя от отвращение, обърна се към Уит и каза:

— Да се махаме оттук.

После излезе. Уит я последва, без да погледне назад.

Щом двете деца си тръгнаха, Моли изпусна въздуха, който бе затаила. Посегна и сграбчи ръката на Сет, която бе започнала да дразни меката част на ухото ѝ.

— Пач няма да се предаде без битка.

— Не съм и очаквал това — отвърна Сет. — Радвам се, че се согласи децата да вземат друга стая. Искях да съм сам с теб за дълго време.

Ръката му обви врата ѝ и той я придърпа към себе си. Целуна я в края на устата, там, където бе съблазнителната бенка, но изстена и се отпусна обратно върху възглавниците.

Сет затвори очи и я пусна:

— Точно в тази нощ да ме боли главата!

Моли се засмя:

— Аз също не си представях, че така ще прекараме първата си нощ заедно.

Тя отново подреди възглавниците и му помогна да се настани удобно.

— Ще легнеш ли до мен, Моли, така, че да се събудя до теб утре сутрин? — промълви той.

— Да, Сет.

Моли отиде зад паравана в ъгъла и се преоблече в топлата фланелена нощница, която си бе взела. След като се приготви, тя угаси лампата, а Сет ѝ държеше завивките, за да се пъхне под тях. Той я обви със силната си ръка и я настани удобно в извивките на мускулестото си тяло.

Моли се чувстваше по-различно, отколкото когато лежеше до Джеймс и когато телата им се прилепиха едно до друго, тя почувства наболата му брада до лицето си. Топлият му влажен дъх до тила ѝ я караше да потръпва.

— Студено ти е — каза той и я придърпа още по-близо до себе си. — Нека да те стопля.

Моли се чувстваше така, сякаш в нея бушува пожар, но нямаше намерение да го каже на Сет сега, когато той бе признал, че главата го боли. Нямаше смисъл да започват нещо, което не можеха да довършат. Вместо това тя попита:

— Какво те доведе във Форт Бентън?

Ръката му разсеяно галеше кръста ѝ, когато той каза:

— Търсех място, където да започна всичко отначало. Тук има необятни пространства, където човек може да създаде свой собствен дом.

— Защо искаше да започнеш отначало?

Сет се усмихна в тъмното.

— Не пропускаш нищо, нали, Моли? Добре, щом искаш да знаеш, ще ти кажа. Бях хирург в Конфедеративната армия. В края на

войната бях видял достатъчно убити и ранени, че ми стигаше за цял живот. Искях да избягам от всичко, което ми напомняше за тези жестоки години. Не можех да направя това, ако се върнех в Тексас. Хората там щяха да продължат да водят тази война в сърцата и душите си още години наред. Затова се отправих на север заедно с Пач. Накрая взех парахода от Сейнт Луис до последната спирка, Форт Бентън. Построих си къща тук преди две години и почнах да опитомявам коне за войската. Не възнамерявах да казвам на никого, че съм лекар. Но веднъж, когато бях в града, един човек бе застрелян и... Но всичко това е вече минало.

— Не спомена нищо за Итън. Мислех, че е дошъл тук заедно с теб.

Сет поклати глава:

— С Итън се срещнахме в Тексас преди войната, когато той все още беше дете. Той се появи във Форт Бентън миналата година, точно преди да настъпи зимата. Животът на Итън си е негов, Моли. Ако имаш въпроси, на които искаш да знаеш отговора, ще трябва да питаш него.

Моли реши да направи точно така. Може би Итън щеше да ѝ разкаже повече за човека, за когото се бе омъжила, отколкото самият той желаше да ѝ разкрие. Тя мълчеше и мислеше за това, което Сет ѝ бе разказал. Все още не ѝ бе казал с какво се е занимавал, преди да стане лекар.

Но когато отвори уста да го попита, тя се прозя.

— Затвори очи Моли — каза Сет и нежно протегна ръка, за да го направи вместо нея. — И си почини. Съмва се рано.

Моли се сгуши до него. Тревогите от изминалите седмици и месеци ѝ изглеждаха някак далечни. Чувстваше се защитена и в безопасност. След секунди бе дълбоко заспала.

Сет обви с ръка кръста и още по-здраво, когато почувства, че тялото ѝ се отпуска. Бореше се да не заспи, защото искаше да се наслади на този миг. Усмихна се при мисълта как тя се беше борила с него да се откаже от Дора. Само ако знаеше! Но може би беше по-добре, че не знае. Той не очакваше тя да разбере защо е направил всичко това. Не очакваше да я е грижа за него.

Въпреки всичко на него му беше приятно, когато тя твърдо каза, че няма да го дели с никоя друга жена. Не се беше чувствал така,

откакто Анароуз бе настояла да свали поглед от лекото момиче на селския панаир. Той се наведе и целуна нежната кожа на тила на Моли. Разбира се, никога нямаше да признае, че започваше да се чувства загрижен за нея. Това не беше лошо. Освен ако това чувство не му се изплъзнеше изпод контрол.

Уверен в способността си да направлява чувствата си към жената, която държеше в прегръдката си, Сет затвори очи и заспа.

През това време Пач не можеше да намери спокойствие. Тревожеше я мисълта, че баща ѝ се бе съюзил с новата си съпруга срещу дъщеря си. Към раната ѝ се прибавяше и обидата от това, че трябва да прекара нощта заедно с доведения си брат, когото мразеше. Даже сега Уит се въртеше неспокойно до нея в двойното легло.

— Престани! Не можеш ли да лежиш спокойно? — извика тя накрая.

— Това легло е странно. Не мога да се настаня удобно — отвърна Уит.

— Не мога да повярвам, че се съгласих да дойда в града с теб — сопна се Пач. — И се забърках в такава каша без никаква причина.

Уит се изправи:

— Не бях виновен аз, че ти се спря да подслушваш до онзи прозорец! Точно тогава започнаха неприятностите!

— Така ли? Че аз свърших много добра работа! Онези хора крояха планове да устроят засада на маскирания конник.

— Кой, по дяволите, е този маскиран конник? — попита Уит.

— Най-смелият и храбър човек на света — отговори Пач. — Разбира се, никой не знае точно кой е той, защото носи черна маска.

Уит се ухили:

— Говориш така, сякаш си влюбена в него или нещо подобно.

— Това е смешно! Аз му се възхищавам. Кой не би го направил?

— Какво толкова особено прави той — попита Уит.

— По някакъв начин разбира кога индианците ще нападнат дилижанса и се притичва на помощ.

— Тогава защо тези двамата искат да го убият? — попита Уит.

— От това, което чух, разбрах, че маскираният конник е унищожил няколко бурета уиски, които тези двамата са искали да

продадат на индианците. Те не искат той да им пречи повече на търговията. Затова смятат да го нападнат от засада и да го убият.

— Боже! — възкликна Уит. — И ти си чула плана им? Какво смяташ да направиш?

Пач се намръщи замислено:

— Ако знаех кой е маскираният конник, щях да му кажа, разбира се. Но този човек, с когото татко се би, онзи Пайк, каза, че ако разкажа на някого какво съм чула, ще убие баща ми.

— Как ще разбере, че си казала нещо? — попита Уит.

— Предполагам, че ако маскираният конник не попадне в капана им, той ще разбере или поне ще ме подозира — каза Пач. — А аз не мога да поема този риск. Баща ми не носи оръжие. Няма да се отърве, ако Пайк реши да стреля по него отново.

— От друга страна — каза Уит, — ако предупредиш маскирания конник, той сигурно ще застреля Пайк.

— От друга страна — отвърна Пач — как мога да предупредя маскирания конник, като не знам кой е той?

Пач застина, когато изведнъж осъзна значението на това, което двамата заговорници бяха казали:

— Чакай малко. Май знам кой е той!

— Знаеш ли?

— Не го осъзнавах досега, но аз знам кой е маскираният конник.

— И кой е той? — попита Уит.

— Итън Хоук.

Челюстта на Уит увисна:

— Не. Сериозно ли говориш?

Пач седна в леглото:

— Помниш ли, когато дойде при мен онази нощ и Итън се върна отнякъде, когато би трябвало да е дълбоко заспал в леглото?

— Да?

— Точно в тази нощ буретата с уиски са били разбити.

— И какво?

— Ризата на Итън миришеше на уиски онази нощ, а той не беше пил изобщо. Каза ми, че някой е разлял чашата си върху него. Не се ли сещаш? Сигурно се е залял с уиски, докато е разбивал онези бурета!

— Никога не съм виждал Итън да носи пушка — изтъкна Уит.

— Но има — каза Пач. — Виждала съм я в колибата му. И още нещо — гласът на Пач ставаше все по-възбуден, колкото по-сигурна бе, че е права. — Маскираният конник се появи за пръв път преди около шест месеца. Точно след като Итън дойде да живее тук.

— В такъв случай ще кажеш ли на Итън за плана да устроят засада на маскирания конник? — попита Уит.

Пач се замисли. Вадеше си много важни заключения от недостатъчни доказателства. Ако греши, Итън със сигурност ще каже на баща ѝ. А не ѝ се мислеше за резултатите от една такава възможност.

Но ако отсега нататък тайно следи Итън винаги, когато напуска ранчото, тя щеше не само да може да го предупреди за засадата, но и да види маскирания конник в действие.

— Ще трябва да помисля още малко — каза тя — и да реша какво да правя. През това време гледай да не кажеш нищо на никого.

— Няма да кажа — обеща Уит.

— Сега лягай и ме остави да помисля.

Уит легна и се зави, но скоро започна пак да се върти.

— По дяволите! — каза Пач.

Тя се измъкна от леглото, отиде до Уит и пхна одеялото под дюшека така, че той да не може да мръдне.

— Сега заспивай! — заповяда тя.

Уит се усмихна и я послуша.

През първите няколко дни, прекарани във вкъщи, след злополучното пътуване до Форт Бентън, Моли и Сет бяха много заети. Сет, Итън и Уит довършваха третата спалня. Моли усърдно готвеше, чистеше и шиеше роклята на Пач.

В деня, когато роклята беше готова, Моли успя да убеди Пач да я премери и да изненада мъжете, когато си дойдат за вечеря. Неси наблюдаваше голямата промяна от леглото в стаята на Пач.

Моли започна с правата руса коса на Пач — разреса я, после взе ножиците и я подряза до раменете. След това отрязва бретона над веждите. Накрая среса косите ѝ отстрани назад, събра ги нагоре, върза ги със зелена копринена панделка, а останалата ѝ коса остави да пада свободно.

Щом прическата на Пач бе готова, Моли започна обличането от първия кат — бельото. Първо — бяла долна риза с розово, после — памучни гащички, обточени с дантела. За съжаление успя да стигне само дотам, преди Пач да се възпротиви.

Като посочи корсета в ръцете на Моли, тя каза:

— Няма да сложа това проклето нещо.

— Но всички дами го носят — каза Моли.

— Аз не съм дама.

— А искаш ли да бъдеш?

Пач сведе мигли — сякаш мъхести полумесеци кацнаха на бузите ѝ.

— Няма значение дали искам. И без това не знам как.

— Тук съм, за да те науча — каза Моли.

Пач си играеше с панделките на долната риза, наслаждавайки се на мекотата им и на нежния розов цвят. Непрекъснато си спомняше как Итън бе казал, че в рокля ще изглежда много красива. Искаше да му достави удоволствие, а също и на баща си. Но този инструмент за мъчение наистина ли беше нужен?

— Трябва ли непременно да нося това дяволско нещо?

— То ще направи стойката ти по-хубава и роклята ще стои по-добре.

— Добре — каза Пач примирено. — Започвай.

Моли промуши главата на Пач през белия корсет и го нагласи на мястото му, преди да затегне връзките.

— Поеми си дълбоко въздух — нареди Моли.

Пач изохка, когато Моли дръпна силно връзките:

— Ще ми изкараш въздуха!

— Чакай само да го завържа — каза Моли, задъхана от усилието.
— Ето, готово е. Сега си вдигни ръцете, за да ти облека тази фуста. Готово, сега още една.

Моли наблюдаваше лицето на Пач в овалното огледало и видя как долната ѝ устна се издаде, което означаваше, че Пач скоро ще прояви ината си. Трябваше да побърза, преди Пач да е избухнала.

— Вдигни отново ръцете си, за да ти облека роклята.

Сложи ръка върху издаденото бедро на Пач и каза:

— Изправи се.

Пач изправи коляното си и като дръпна раменете си назад, застана в смешно вдървена поза:

— Достатъчно изправена ли ти се струвам сега?

— Да — отговори Моли. Не обърна внимание на сарказма в думите на Пач и го отдаде на тревогата ѝ.

Моли бе скъсила копринената си рокля на райета така, че сега тя стигаше до средата на пресеца на Пач и откриваше черни обувки от шевро, обточени с панделки. Останалият плат на зелени райета бе послужил за широк колан. Беше ушила и горна пола от зелена коприна — купена от „И. Г. Бейкър и Сие“ — прихваната отстрани с розички в същия цвят.

Щом закопча корсажа на роклята, Моли оправи моряшката якичка върху скованите рамене на момичето и нагласи дългите бухнали ръкави. Застана зад Пач и кафявите ѝ очи срещнаха синия поглед на Пач в посребреното огледало.

— Изглеждаш прекрасно, Пач, Истинска дама — от глава до пети!

— Външният вид понякога заблуждава.

Моли се засмя:

— Ще се справиш.

Пач се опита да седне на леглото по същия начин както обикновено, но корсетът не ѝ позволяваше да се наведе.

— Точно както си мислех. Не мога изобщо да се движа в тези дрехи.

— Ще се научиш. Сега ни позволи и ние двете с Неси да се пременим. Днес господата ще вечерят в присъствието на три дами.

Моли не би могла да каже коя от двете — тя или Пач — бе попритеснена, когато чуха, че мъжете се мият на задната веранда. На Моли ѝ се искаше да фотографира лицето на Сет, когато види дъщеря си за пръв път така облечена, за да запази този момент завинаги и по-късно да му го припомни. Сивите очи на Сет блестяха развълнувано, когато отиде до Пач и взе ръцете ѝ в своите. Погледът му срещна очите на Моли и тя разбра, че в този момент той изпитва и радост, и болка.

— Много приличаш на майка си — каза той на Пач.

Пусна едната ѝ ръка, а с другата я накара да се завърти около себе си.

— Ех, да можеше да бъде тук, за да те види, Пач.

Сет чувстваше благодарност към Моли за голямата промяна, която бе извършила с Пач. Но Анароуз бе тази, която трябваше да облече Пач така. Анароуз бе тази, която трябваше да се радва на великолепия вид на дъщеря си — същинска млада дама.

Пач бе доволна от одобрението на баща си. Но това, което търсеше, бе изразът на две искрящо зелени очи. Итън не я разочарова. Гледаше я топло, с възхищение и одобрение. Тя все още стоеше на показ, когато той взе ръката ѝ от баща ѝ.

Зениците му леко се разшириха при вида на малките ѝ гърди, очертани от тесния корсаж на роклята.

— Наистина изглеждаш като млада дама — каза той и се ухили.

Пач се изчерви:

— Мислиш ли?

— Ще станеш красива жена някой ден, Пач. Помни ми думите.

Пач почувства трептене в стомаха си, сякаш вътре имаше пеперуда. Преди тя да успее да разбере откъде идва това чувство, той пусна ръката ѝ и повдигна Неси.

— Погледнете и тази малка дама — каза Итън. — Не е ли красива?

Докато гледаше Итън и Неси, Пач направи едно изненадващо и неприятно откритие. Когато хвалеше четиригодишното момиченце, Итън използваше съвсем същия тон и почти същите думи, които бе казал и на нея. Тя искаше да изглежда голяма пред Итън. Беше ужасно да осъзнае, че за него тя е само още едно малко момиченце.

Прииска ѝ се да се махне, да излезе от стаята и да свали тези глупави дрехи. Но щом започна да отстъпва към вратата, баща ѝ дръпна един стол и каза:

— Мога ли да имам удоволствието да ви настаня, мис Кендрик?

Очите му блестяха. Усмивката му бе толкова широка, че гърлото ѝ се сви. Как можеше да го разочарова, като избяга? Тя преглътна горчивата си мъка и му позволи да я настаня до масата.

Токчетата на обувките ѝ я правеха само с няколко инча по-висока и така тя се изравняваше по ръст с Уит. Но цялостната картина — прическата, корсета и копринената рокля — породя в Уит чувството, че само за един следобед Пач е станала много по-голяма от него, чувстваше се съкрушен.

— Харесвах те повече в панталоните — каза той равнодушно, когато седна до нея.

Скоро всички седнаха около масата, а Неси бе настанена на едно по-високо столче, което Сет бе направил специално за нея.

Моли бе сложила на масата порцелановия сервиз на розички и така, както бяха облечени дамите, вечерята придоби празничност, която контрастираше с всекидневните им грижи.

— Спалнята на Уит по всяка вероятност ще е готова утре — обяви Сет. — Смятам, че можем да пренесем нещата му следобед. Пач може отново да се върне в спалнята си.

Пач отвори уста да се възпротиви, но пронизващият поглед на Итън я накара да се откаже.

Моли погледна Сет и видя, че очите му са вперени в нея. Утре щяха наистина да станат съпрузи. Но беше твърде скоро. Трябваше ѝ повече време. А „търпеливият човек“ бе загубил някъде търпението си.

— Между другото — каза Сет на Моли, — тъй като утре ще завършим стаята, мислех си, че ще искаш следобед да вземеш първия си урок по езда.

— Може — отговори тя. — Какво да облека?

Сет повдигна вежди. Смяташе да научи Моли да язди по мъжки, понеже нямаше дамско седло.

— Сигурно нямаш пола — панталон?

Моли поклати глава.

— Тогава ще трябва да облечеш някой мой панталон — рече той с усмивка.

Моли се засмя:

— Ще изглеждам смешно.

— Ще изглеждаш прекрасно — възпротиви се Сет закачливо.

— Някой мой панталон ще й бъде по мярка — каза Итън. — Ще ти услуга с удоволствие.

Пач поклати глава — не можеше да повярва на ушите си. Защо, по дяволите, баща й си бе направил толкова труд да я облече в рокля, когато смяташе, че Моли ще изглежда прекрасно в панталон? И на сто години да стане, пак няма да може да разбере възрастните!

— Ще съблека тези глупави дрехи и ще отида да ловя жаби до езерцето — каза тя с отвращение. — Някой иска ли да дойде с мен?

— Аз! — каза Неси.

— Аз също — присъедини се Уит.

— Смятам да помогнеш на Моли да измие чиниите — каза Сет.

Итън изненадано повдигна вежди, но щом Сет му намигна, той бързо стана и каза:

— Ще дойда да ви правя компания, деца.

— Трябва да помогна на Пач и Неси да се преоблекат — каза Моли на Сет. — Можеш да почистиш масата, докато ме чакаш.

Сет облиза устни и се огледа. Итън се ухили и се измъкна през вратата след Уит.

— Приятно прекарване! — извика той през рамо. Когато Моли се върна, Сет бе потопил ръце до лакти в мивката и миеше чиниите.

— Ще довърша вместо теб — каза Моли.

— Вече почти свърших. Защо не седнеш да си починеш? Беше тежък ден за теб.

— За теб също.

Тя остави на земята чиния с кокали за Маверик и потупа разсеяно кучето по главата. Взе една кърпа, почна да бърше чиниите и да ги подрежда по местата им.

— Искам да ти кажа, че пак ще трябва да отида в града тази седмица.

— Така ли?

— Пак заради мисис Гъливер.

Моли погледна към Сет с крайчеца на окото си. Съществува ли изобщо тази мисис Гъливер? Тя си помисли, че сигурно не. Но ако не съществуваше, Сет сигурно не би я споменал пак.

— Какво ѝ има на мисис Гъливер?

— Червата — каза той.

Беше достатъчно неприятна тема и Моли се чувстваше неудобно да я обсъжда. Тя вдигна мечето Бандит от плота, където то тъкмо дояждаше една чиния с остатъци, и го остави на пода. После се наведе през отворения прозорец и остави купичка мляко на задната веранда.

— Мац, мац — извика тя.

— Колко време ще бъдеш при мисис Гъливер? — попита Моли, когато отново се зае да бърше чиниите.

— Не мисля, че ще остана цяла нощ. Но това зависи от състоянието на горката жена.

— Ще оставя една лампа запалена за теб — каза тя.

— Това ми харесва — Сет се наведе и бързо я целуна по устата.
— Благодаря ти.

— За какво?

— За това, че направи от Пач дама.

Моли се усмихна:

— Колко работа има още...

— Може би. Но да я облечеш в рокля — това е направо чудо, поне на мен така ми се струва.

Моли се съсредоточи върху порцелановата чаша за кафе, която бършеше в момента:

— Не ми се искаше да ти го казвам, Сет, защото знам колко си привързан към Пач. Но ако наистина искаш дъщеря ти да стане дама, трябва да я пратиш в училище.

— Тя посещава училището в града всяка есен.

Моли сгъна влажната кърпа и я остави върху облегалката на един стол да изсъхне. Тя се обърна с лице към Сет и отвърна:

— Искам да кажа, че тя трябва да отиде в училище — в девическо училище, където подготвят младите дами за светски живот.

— Не!

Моли сложи ръка върху рамото на Сет.

— Няма да е завинаги. А това ще отвори пред нея вратите към един нов свят, което не е възможно, ако остане тук. Просто си помисли за това. Съгласен ли си?

— Не.

Моли не настоя.

— Ще отида да настигна децата — каза Сет. — Искаш ли да дойдеш?

— Трябва да се преоблека. Освен това беше тежък ден. Защо не отидеш без мен — каза Моли.

Тя не се изненада, когато Сет се обърна и тръгна, без да каже нищо повече. Много му се беше насъбрало за една вечер — видя дъщеря си, облечена като млада жена, и после чу да му казват, че трябва да я изпрати надалеч от себе си.

Но Моли знаеше, че повече от това не би могла да постигне с Пач. Дъщерята на Сет е била принудена да стане самостоятелна от много ранна възраст. Не ѝ бе лесно сега да приема съвети и наставления от когото и да било. Моли би могла да изглади острите ръбове, но по всяка вероятност Пач не би позволила нищо повече.

Сет не бе стигнал по-далеч от задната веранда, когато забеляза една фигурка, свита до купа дърва.

— Кой е там?

— Аз съм Уит.

Сет отиде и седна до момчето върху купа дърва, струпани там, за да бъдат по-късно нацепени за огън.

— Какво правиш тук?

Уит държеше в едната си ръка пръчка, а в другата нож:

— Дялкам.

Сет огледа ножа, който Уит му показва:

— Много хубав нож. Остър е.

— Татко ми го даде. Научи ме как да дялкам. Каза, че това помагало на моряка да убие времето, когато е по море.

Сет извади една кама от ножницата, която висеше на колана му.

— Моят баща също ме научи да дялкам — каза той.

Огледа се и намери една пръчка с нужната големина, после започна да бели кората ѝ.

— Върши добра работа, когато седиш край огъня и нямаш какво друго да правиш.

— Когато дялкаш, не мислиш за нищо друго — каза Уит.

— Наистина — съгласи се Сет.

— И каквото и да чувстваш, можеш да си го изкараш на дървото.

— Да — съгласи се Сет.

Тресчиците се трупаха на купчина пред него.

— Майка ми казва, че е глупаво да дялкаш. Защото нямало какво да покажеш след това.

— Хм, какво знае тя за това — промърмори Сет под носа си.

— Какво?

— Нищо.

— Обичам да дялкам, защото мога да го правя сам — каза Уит.

— Аз също — съгласи се Сет. — Но се радвам, че ми позволи да поседя до теб тази вечер.

— Ами... май започвам да свиквам с присъствието ти.

Моли стоеше до прозореца на кухнята и безсрамно слушаше разговора до купчината дърва. Сет Кендрик беше добър и грижовен. Коя жена не би се влюбила в него?

Една скърбяща вдовица, помисли си Моли.

Гръмогласни викове обявиха завръщането на Пач, Неси и Итън. Моли се загърна по-плътно в халата си и излезе на задната веранда да ги посрещне.

Неси се затича към нея и протегна ръце:

— Мамо, виж моята жаба.

Моли се наведе точно в момента, когато Неси разтвори ръцете си. Жабата, която държеше в тях, скочи във въздуха и по пътя си закачи бузата на Моли. Тя извика от изненада, докато всички на верандата, включително Неси, избухнаха в смях.

Моли, останала без дъх, се отпусна на стъпалото на верандата, придърпа Неси в скута си и каза:

— Направо щях да припадна!

Кучето Маверик и кугуарът Ребъл скоро се появиха и започнаха да дебнат донесената от Неси жаба, която откри, че верандата е далеч по-опасно място от езерото.

Моли тихо седеше с Неси в скута си и слушаше как Пач разправя на баща си за големия жабок, който за малко не хванала.

— Но той избяга — каза тя накрая. — И то благодарение на Итън.

— Не смятах, че баща ти би одобрил да плуваш в тъмното — каза Итън.

— Не ме е страх.

— Не съм казал, че те е страх — отговори Итън. — Но би било ужасно да намокриш красивата си прическа.

Пач вдигна ръка и докосна панделката в косата си, сякаш да се увери, че е все още там.

— Да, но щеше да изсъхне.

— Мисля, че е време да си лягате, деца — каза Сет.

— Ще те чакам, Пач — каза Итън и се отправи към колибата си.

По традиция, стара колкото света, децата на Сет и Моли мрънкаха и недоволстваха срещу това, че е време за сън, докато родителите им ги приготвяха за лягане. Моли настоя да махне панделката и да разреши петдесет пъти косата на Пач, преди да позволи на момичето да побегне към колибата на Итън. Уит и Неси бяха напълно изтощени, но се бореха със съня, който се опитваше да завладее съзнанието им.

Най-накрая Сет и Моли угасиха лампите в спалните, завиха децата, целунаха ги и им казаха, че ги обичат. Двамата останаха сами, будни и всеки ясно усещаше присъствието на другия.

— Искаш ли да се поразходим? — попита Сет. — Или просто да поседим и да си поговорим.

Моли се отдръпна от него:

— Аз наистина трябва да си лягам. Аз...

— Моля те, не си тръгвай.

Сет протегна ръка и сграбчи нейната.

Моли почувства как от ръката ѝ потича топлина и се разлива по цялото ѝ тяло. Тя погледна Сет в очите и видя, че в тях гори желание. Ноздрите му се опитваха да уловят мириса ѝ, цялото му тяло бе напрегнато от желание.

— Ела с мен — каза той.

— Къде?

— В конюшната. Да видиш кобилата, която ще яздиш утре.

И да правиш любов с мен.

Сет не изрече тези думи, но независимо от това, Моли ги чу. Изведнъж осъзна, че върви след него. Когато стигнаха конюшната, той запали лампата и я закачи пред една оградка. Красива черна кобила с бяла звезда на челото подаде нос над ниската вратичка и подуши ризата на Сет.

— Обикновено ѝ нося по нещо — сушена ябълка или морков.

Моли погали мекия като коприна нос на кобилата:

— Красива е. И е много нежна.

Аз също мога да бъда нежен.

— Няма защо да се притесняваш, че може да те хвърли — каза Сет.

Моли погледна в очите на Сет и прочете мислите му: *Всичко е наред. Моли. Няма да ти направя нищо лошо.*

— Искаш ли да видиш плевнята? — попита той. *Там ще сме поусамотени. Няма да се притесняваме, че някой може да ни прекъсне.*

— Добре — каза тя.

Сет взе лампата и се заизкачва по стълбата пред нея. Моли разбра, че гой предварително е обмислил всичко, защото в ъгъла на плевнята тя видя юргана, който преди стоеше върху гардероба в стаята на Сет. Той остави лампата върху една празна щайга и постла юргана върху шумолящата слама. После се обърна и я погледна. *Все още можеш да кажеш не. Можем веднага да спрем.*

Моли пристъпи към него. Друг отговор не му трябваше.

Той я привлече в ръцете си и я притисна в силната си прегръдка. Устните му намериха нейните, езикът му търсеше откъде да проникне в устата ѝ.

Тя изстена от отчаяние — или желание — и разтвори устните си.

Езикът му — нежен, но лаком — достигаше до чувствителната плът зад горната ѝ устна. Сет претърси набраздения покрив на устата ѝ, преди езикът му да влезе в дуел с нейния език и да го помоли — да го накара — да му върне услугата.

Той развърза халата ѝ и нетърпеливо го свали от раменете ѝ, после спря и я погледна на мъждукащата светлина на лампата. Зърната на гърдите ѝ бяха щръкнали под меката фланелена нощница и ясно личаха. Той бавно разкопча нощницата, като я целуваше по пътя си надолу и караше плътта ѝ да гори от топлината на устните му.

— Моли, Моли. Толкова много те искам! — гласът му бе дрезгав от желание, настоятелен и развълнуван.

Моли се зарази от трескавото му желание. Тя протегна ръка, разкопча ризата му и я свали от раменете му. Той бързо се измъкна от долната си риза и остана гол до кръста. Моли направи нещо, което отдавна ѝ се искаше. Обви го с ръце, положи буза върху острите косми на гърдите му и докосна с пръст белезите на гърба му.

— От какво са? — попита Моли.

— Рани от куршуми, Моли. Част от миналото ми.

Той не я остави да му зададе друг въпрос — постави устни върху нейните и си взе каквото искаше.

Колената на Моли се огъваха и когато почувства, че пада, Сет я хвана и я сложи върху юргана. Ръцете му сграбчиха края на нощницата ѝ и се промъкнаха под нея, като я избутваха от пътя си, докато той галеше прасците и вътрешната страна на бедрата ѝ, приближавайки се все повече към горещата точка, но без да я докосва. Чакаше.

Моли потрепери.

Сет взе ръката ѝ и я сложи отпред на дънките си:

— Почувствай го, Моли. Виж какво правиш с мен.

Моли потрепери.

— Студено ти е, скъпа моя. Нека да те стопля.

Той покри тялото ѝ със своето, пъкна хълбоците си между бедрата ѝ, за да ѝ даде да разбере колко много я желае.

Моли прокара пръсти през косата на Сет и придърпа главата му надолу, за да го целуне. Прошепна името му:

— Сет.

Той дразнеше устните ѝ, играеше на „докосни и опитай“, но никога не оставаше на едно място, така, че скоро можа да проникне с език в устата ѝ и да имитира танц на влюбени.

Сет рязко сграбчи деколтето на нощницата ѝ и го свали надолу, като откри гърдите ѝ, но така, че ръцете ѝ не можеха да мръднат. Бавно, сякаш пред себе си имаше цялото време на света, той се наведе и целуна първо едната ѝ гърда, после другата. Галеше ги с уста, смучеше ги и хапеше, после ги успокояваше с още целувки.

— Сет, искам да те докосна — помоли го Моли.

Той спря, за да освободи ръцете ѝ от нощницата и да я свали. Спря отново, за да я погледа.

Моли се чувстваше неловко. Никой мъж не я беше виждал така. Дори и Джеймс. Беше благодарна на мъждивата светлина, която, както се надяваше тя, щеше да скрие белезите от ражданията.

Но очите на Сет виждаха само красотата ѝ.

— Прекрасна си, Моли.

Благоговейно постави ръка върху корема ѝ и я остави да се плъзне надолу към гнездото от черни косми между краката ѝ.

Моли притвори очи, но Сет ѝ каза:

— Погледни ме. Искам да виждам какво изпитваш.

Толкова много неща. Изпитваше толкова много неща. Моли простена, когато Сет пхна пръста си в нея.

Той легна до нея, устата му намери нейната и той усети вкуса на мед, докато се радваше на допира на нейните устни до неговите. Моли се изви към него, разтвори се и почувства, че той вкарва още един пръст в нея.

Тя сложи ръце на лицето му и прекрати целувката:

— Сет, спри, моля те.

Той се задъха от усилие, но го направи:

— Какво има?

Моли посегна към копчетата на дънките му:

— Свали си дрехите. За да мога да те докосна.

Цялото тяло на Сет се изпъна при мисълта за ръцете ѝ върху него.

Моли се усмихна на бързината, с която панталоните и долните гащи на Сет се озоваха при нощницата ѝ. Тя сложи ръка на плоския му корем и плъзна пръстите си надолу към свивката между бедрата му и мястото, където желанието му се изправяше в цялото си могъщество. Обви го с ръка, почувства топлината, гладката му кожа и твърдостта му.

Придърпа го и го въведе в себе си.

Сет въздъхна от удоволствие, когато навлезе толкова дълбоко в Моли, че вече нямаше част от него, която да не е част от нея. Почувства как петите ѝ обхващат хълбоците му и го придърпват силно към нея. Започна да се движи бавно и да повтаря с езика си в устата ѝ движенията, които правеше в тялото ѝ.

Ноктите на Моли очертаха дъги по кожата на Сет, тя го притисна здраво към себе си и го задържа така в момента, когато душата ѝ се

извиси, а тялото ѝ се разтърси и освободи.

Лицето на Сет изглеждаше по-скоро в агония, отколкото в екстаз, но последният му вик бе вик на триумф, той изля семето си в нея и я направи своя жена.

Пач почти бе заспала на леглото си пред огнището на Итън, когато чу, че той тихо се движи из стаята. Тя леко отвори очи и на светлината на огъня видя, че Итън е облечен в черно. Опита се да си спомни дали някога маскираният конник е спасявал някого през нощта, но не можа. Ала не биваше да поема някакъв риск.

Веднага щом той тръгна, тя бързо се облече и го последва на кон без седло, само с юзда, която бе грабнала от конюшната. Страхуваше се, че ако спре, за да оседлае коня си, Итън ще отиде твърде далеч. След като вече цял час яздеше след него, Пач все още не можеше да разбере къде отива той. Помисли си, че това е още едно доказателство, че Итън наистина е маскираният конник. Защо иначе ще броди в тъмното?

Той отново смени посоката и този път Пач видя в далечината меката жълта светлина, идваща от мястото, където бе разположен Форт Бентън. Той премина през града, остави зад себе си и последния склад на крайбрежната улица и се запъти към една дървена постройка, подобна на плевня. Пач спря коня си на едно неосветено място и с тревога започна да наблюдава Итън. Той влезе в тъмната постройка и след малко излезе. Водеше голям черен кон, а в ръката си държеше сгънато седло. Той се качи на коня си и поведе черния кон зад себе си в посоката, откъдето бе дошъл.

Пач сви в една улица и с широко отворени очи видя как Итън премина покрай нея.

Итън наистина е маскираният конник! — помисли си тя.

Зачуди се защо ли той държи големия черен кон в града, където някой можеше да го открие. Макар че хората от града едва ли биха предположили, че конят на маскирания смелчак може да е точно под носа им. Поне досега не се бяха сетили за това.

Пач искаше да застане пред Итън, да му каже, че знае всичко и да го помоли да ѝ позволи да отиде с него на следващото му приключение. Но щом Итън не ѝ позволяваше да плува в езерото по

тъмно, едва ли би я взел със себе си там, където има истинска опасност. Тя не смееше да му каже, че е разкрила тайната му.

Въпреки че минаваше по заобиколни пътища, накрая Итън се върна обратно в ранчото. Пач го проследи до една борова горичка близо до колибата му, където имаше навес. Никога не бе предполагала, че там има навес! Когато той заведе коня под навеса и внесе седлото, тя се обърна и препусна обратно към конюшните, за да остави коня, преди той да се върне и открие, че го няма.

Върна се в колибата му, свали дрехите си, легна с гръб към вратата и се зави с юргана. След малко чу как вратата изскърца. Учуди се колко тихо мина Итън през стаята.

За нейна изненада той се запъти към нея. Тя затаи дъх, после осъзна, че това би я издало. Принуди се да диша бавно, дълбоко и равномерно. Итън коленичи до нея и зави раменете ѝ с юргана. Погали косата ѝ нежно и внимателно, така че да не я събуди.

Пач едва не припадна, когато почувства устните му върху челото си. Едва се удържа да не отвори очи, за да го погледне. Защо го бе направил? Сърцето ѝ заби силно. За неин късмет след малко той стана и си отиде. Пач се чудеше дали и друг път е правил така. Не разбираше какво точно чувства, но мисълта, че Итън я целуна като някое малко дете, я тревожеше.

Не можеше да се изправи срещу него, без да се издаде, че е съвсем будна — нещо, за което нямаше готово обяснение. Пач лежеше и се ядосваше, но скоро реши, че това, което бе направил, не е чак толкова ужасно, и че е най-добре тя да го забрави. Само че не искаше да го забрави. Всъщност щеше да го помни цял живот.

Пач заспа, след като дълго мисли как да спаси маскирания конник от засадата, която му готвеха Дрейк Басет и Пайк Хардъсти. Единственото, което знаеше, бе, че засадата щеше да бъде поставена на хълма, западно от града, където смятаха да продават уиски. Чудеше се дали не трябва незабележимо да подхвърли тази информация пред Итън. Тя реши първо да се наспи, а решението да вземе утре сутринта.

Но когато се събуди, Итън го нямаше. А също и големия черен жребец.

Пач разбра, че не може да поеме риска някой път Итън да изчезне по същия начин и да попадне в засадата. Затова, щом той се върна, тя веднага се изправи срещу него:

— Знам, че ти си маскираният конник, Итън.

Той не мигна, дори не трепна:

— Какво те кара да мислиш така, Пач?

— Не се опитвай да ме излъжеш. Снощи те видях да отиваш в града и да водиш черния си жребец. Видях и сгънатото седло, в което сигурно е маската ти. Причината, поради която ти казвам, че знам това, е...

— Грещиш за жребеца, Пач. Баща ти го взе за разплод. Тази сутрин го заведох при кобилите в каньона. Ето къде бях.

— Ами седлото? — попита Пач.

— В него имаше само малко храна за коня.

— Кажи ми истината, Итън. Важно е. Ти ли си маскираният конник?

— Ще трябва другаде да потърсиш своя герой, Пач. Аз не съм човекът, когото търсиш.

Той се обърна и си тръгна.

Пач беше толкова сигурна, че Итън е маскираният конник, че разочарованието ѝ бе огромно. Сега, както всички в града, тя дори не предполагаше кой може да е той. Но тя притежаваше важна информация, която трябваше да предаде на маскирания конник.

Моли се тревожеше за Пач. Дъщерята на Сет цяла сутрин се разхождаше наоколо с разтревожен вид. В момента тя седеше на масата в кухнята пред един непокътнат сандвич и въртеше чашата си с мляко по покривката. Неси спеше, а Уит довършваше стаята си заедно със Сет. Итън бе отишъл да търси диви коне, които да хванат и продадат на войската.

— Има ли нещо, което би искала да ми кажеш? — попита Моли.

Пач поклати отрицателно глава.

— Искаш ли да излезем навън за малко?

Пач сви рамене.

— Може.

Тя стана и се затътри навън.

Моли реши, че Пач сигурно е разстроена, тъй като довечера се връща в собствената си спалня. А Неси също щеше да е там. Дъщерята на Сет ще трябва да свикне да дели стаята си с друг човек. Стига да

можеше, Моли би наредила нещата по друг начин. Но Сет ѝ бе казал, че няма смисъл да строи четвърта спалня за Неси, след като двете момичета биха могли да живеят в една стая. Моли добре разбираше какво чувства Пач, защото тази вечер самата тя щеше да се изправи пред подобна ситуация.

Снощи, след като се любиха, двамата със Сет дълго лежаха прегърнати. Отначало Моли чувстваше задоволство. Да се люби със Сет ѝ се струваше нещо естествено и хубаво, нещо повече от прекрасно. Но скоро тя си спомни за всички неща, които Сет не ѝ беше казал за себе си, и започна да се чуди...

Кой го бе прострелял в гърба? И защо? Какво е правел, преди да стане лекар? Как е умряла Анароуз Кендрик? Защо бе оставил целия град да го мисли за страхливец? Къде се бе научил да си служи така с юмруците си? Каква бе истинската му връзка с Дора Девъро? И защо искаше да запази миналото си в тайна от нея?

Моли се бе научила на търпение, докато бе омъжена за човек, който плаваше по море години наред. Би трябвало сега да ѝ е лесно да остави тайните на Сет сами да се разкрият с времето. Но съществуването на тъмна и непозната страна от характера на съпруга ѝ я плашеше. Тя вече бе отдала тялото си на непознатия до нея. Моли бе обзета от страх, че може да отдаде сърцето и душата си на човек, който не ги заслужава. Бе решена да разбере това, което Сет така ревниво пазеше в тайна.

Моли прочисти гърлото си и каза:

— Сет, мисля, че трябва да поговорим.

Сет лениво прокара пръсти по билото на гърдите ѝ.

— Слушам.

Моли сграбчи ръката му, за да прекъсне чувствената ѝ разходка.

— Искам да знам, какво си правил, преди да станеш лекар. А също и как е умряла Анароуз.

Той настръхна:

— Казах ти, че тези неща нямат никакво значение.

— Но за мен имат.

Сет се опита да отвлече вниманието ѝ, като захапа ухото ѝ.

Моли се изтръгна.

— Сет, моля те. Искам да получа отговор.

Сет въздъхна и легна по гръб. Вдигна ръка, за да закрие очите си:

— Защо искаш да знаеш всичко това?

— Искам да разбера що за човек си.

— Като откриеш какъв съм бил някога ли?

— Да. Като разбера за теб всичко, каквото мога.

Той рязко се изправи и се наведе над нея. Очите му бяха свирепи и на светлината от лампата в тях сякаш тлееше огън.

— А ако ти кажа, че съм убивал хора, Моли? И то много. А ако ти кажа, че съм точен и бърз стрелец? Че Анароуз умря от насилствена смърт? Тези отговори ще те задоволят ли?

Той стана и нахлузи панталоните си. Обу ботушите си и метна през рамо ризата и бельото си.

— Хайде, обличай се.

Моли грабна нощницата си и бързо я навлече. Изправи се и почна да събира юргана.

— Остави го — изръмжа той. — Някой път може да ми се наложи да спя тук.

Докато вървеше след него по стълбата, Моли осъзна, че гневът му е отправен по-скоро към самия него. Дали съжаляваше за това какъв е бил? Какво ли бе направил?

За съжаление отговорите, които ѝ бе дал, само водеха до нови въпроси. Тази вечер, когато отиде при него в спалнята, в която щяха да спят отсега нататък, тя ще трябва да реши, дали да продължи да му задава въпроси. Или просто да остави нещата сами да се развиват, да приеме и обича човека, който Сет е в момента — човека, който е станал под влияние на бурното си минало.

Моли гледаше през прозореца на кухнята и видя Сет да излиза от конюшната заедно с коня.

— Съвсем бе забравила за урока по езда! Все още бе облечена в роклята, която бе облякла сутринта. Предобед Итън ѝ бе донесъл едни свои дънки и сега тя изтича в спалнята на Сет да ги облече. Бързаше, защото не искаше той да влезе след нея в спалнята.

— Моли? Къде си? Готова ли си да се научиш да яздиш?

Моли се смути, като видя, че дънките на Итън плътно прилепват към бедрата ѝ. Но нямаше време да търси какво друго да облече. Тя бързо нави крачолите нагоре и обу обувките, които Сет ѝ беше купил от града. Провери дали Неси спи дълбоко и след миг, останала без дъх, се появи на кухненската врата.

— Готова съм.

Сет подсвирна одобрително:

— Тези дънки ти отиват много повече, отколкото на Итън.

Моли се опита да прикрие бедрата си с ръце:

— Смятам след два-три дни да си уشيا пола за езда. Но днес трябваше да помисля за кръщенето на бебето на Айрис и да сготвя за утре. Просто нямах време да...

— Изглеждаш чудесно. Не се притеснявай. Хайде.

Когато Моли бе видяла черната кобила Стар в конюшната, тя не ѝ се бе сторила много голяма. Но когато се качи на нея, гледката бе съвсем различна. Моли си даде сметка колко далеч от земята се намира. Тя сграбчи седлото, изплашена за живота си, докато Сет нагласяваше стремената.

— Ще се справиш чудесно — увери я Сет. — Само се отпусни.

Това беше невъзможно, докато Сет я нагласяваше и докосваше кръста, гърба, коленете и глезените ѝ.

— Сега разходи Стар около оградата, за да свикнеш с нея. Остави тялото си да се движи с ритъма на коня.

Отначало Моли не смееше да мръдне, но скоро, благодарение на подкрепата на Сет, тя се почувства изненадващо удобно.

— Не е чак толкова страшно — каза тя.

По-трудно ѝ беше да тръгне в тръс, но скоро се научи. Накрая подкара кобилата в галоп — ход, който бе по-бърз, но по-плавен. Моли обикаляше оградата, уверена в способността си да управлява животното, когато Бандит пресече пътя на Стар.

Моли изхвърча към шията на Стар, когато кобилата се отдръпна от мечето. Точно когато Моли успя да се върне на седлото и да сложи крака в стремената, Неси се озова под краката на Стар и без да вижда опасността, се опита да хване Бандит.

Този път Стар се изправи на задните си крака. Неси замръзна на място, когато видя животното изправено над нея. Моли дръпна поводите, като се надяваше да обърне Стар така, че копитата на животното да не стъпчат дъщеря ѝ. Стар се дръпна настрани и се опита да се изтръгне от поводите. За миг изглеждаше, че кобилата ще изгуби равновесие и ще падне назад.

Моли отвори уста, но викът ѝ се спря в гърлото.

Сет се намираше по средата на пътя до кобилата, когато осъзна, че няма да стигне навреме. Сърцето му биеше в гърлото. Сякаш всичко се движеше със забавен ход. Не можеше да направи нищо, за да предотврати трагедията.

Копитата на кобилата вече се спускаха надолу, когато едно цветно петно — Пач — се претърколи под оградата, грабна Неси и продължи да се търкаля. Но копитата на Стар нанесоха кос удар върху рамото на Пач.

Изведнъж всичко възвърна нормалната си скорост. Моли и Сет стигнаха почти едновременно до двете момичета. Неси седеше в калта до Пач и плачеше. Моли падна на колене и взе дъщеря си на ръце. Тя силно притисна Неси към себе си и се увери, че момиченцето е живо и здраво.

Пач лежеше простряна на земята там, където бе паднала. Тя леко повдигна рамото си и изохка.

— Добре ли е? — обърна се Моли със задавен глас към Сет.

С треперещи ръце Сет провери дали има счупени кости и разкъсана кожа на мястото, където копитото на кобилата беше ударило Пач. Той повдигна дясната ръка на Пач, за да види доколко може да я движи, и тя пак изохка.

— Мисля, че рамото ѝ не е счупено, но е доста натъртено — каза той.

Нежно вдигна Пач на ръце и я занесе в спалнята ѝ. Моли отиде заедно с него, дръпна завивките и свали обувките на Пач, преди Сет да я положи на леглото.

— Донеси ми хладка вода — нареди той. — Ще ѝ сложа компрес, за да облекча болката ѝ.

Моли взе Неси със себе си, тъй като не искаше да я изпусне от поглед, и тръгна към кухнята.

Сет седна до Пач и започна да разкопчава дрехата ѝ. Повдигна я с ръка отзад и я сложи така, че да може да свали ризата ѝ. Щом видя розовите панделки на долната ѝ риза, той се сети, че може би пак я поставя в неудобно положение.

Очите на Пач бяха затворени, лицето ѝ бе зачервено.

— Бих те оставил сама да я свалиш — каза той внимателно, — но с това рамо май няма да можеш.

Той свали ризата, обърна Пач по корем и я зави до кръста. Моли се върна с купа хладка вода и няколко памучни кърпи, които Сет използва, за да облекчи болката на Пач.

— Добре че носех панталони — промърмори Пач във възглавницата.

— Защо? — попита Моли.

— Нямаше да стигна навреме до Неси, ако бях облечена като дама.

Моли срещна погледа на Сет.

— Да, мисля, че тази страна не е за дами — каза тя. Приглади назад косите от лицето на Пач и каза: — Искам да ти благодаря за това, че рискува живота си за Неси.

— Бих го направила за всеки — отвърна Пач нелюбезно.

Сама не знаеше защо бе рискувала живота и здравето си за тази малка натрапница. Но не искаше похвали. Искаше само всички да се махнат. Затвори очи и се вгълби в себе си.

— Май спи — каза Неси, като се наведе и се вгледа в лицето на Пач.

Моли хвана Неси за ръката.

— Хайде да я оставим да си почине.

Когато мина покрай Сет, тя сложи ръка на рамото му, за да го успокои.

— Ще поседя до нея за малко — каза той.

Моли вече се канеше да излезе от стаята, когато на прага се появи Уит, тъкмо завършил последните приготовления на стаята си.

— Какво става тук? — попита той. — Защо Пач е в леглото?

— Стар едва не ме уби — важно каза Неси. — Но Пач спаси живота ми.

— Боже! — възкликна Уит. — Изпуснал съм зрелището!

Когато Итън се появи за вечеря, Уит му поднесе разкрасен разказ за геройските усилия на Пач да спаси Неси от страшните копита на Стар. Личността, за която се отнасяха всички тези хвалебствия, разбира се, все още спеше в леглото си.

След вечеря всички отидоха в новата стая на Уит, която имаше отделен вход, а също и врата към стаята на Пач, която я свързваше с останалата част от къщата.

Сет беше направил маса, стол и легло с въжена пружина. На масата вече имаше лампа, няколко книги, които Уит бе донесъл от Масачузетс, кана и купа за миене. На стените бяха забити гвоздеи, на които да закача дрехите си. Засега подът беше пръстен, но Сет възнамеряваше да го покрие с дъски. Каменно огнище красеше едната стена и щеше да служи за отопление през студените зимни дни.

Моли бе ушила ленени пердета на квадратчета за прозорците. В момента те бяха дръпнати настрани, за да могат последните слънчеви лъчи да влязат в стаята.

Моли остави тримата мъже да си говорят за дялкане и поведе Неси през свързващата врата към стаята на Пач.

— Внимавай да не се търкулнеш нанякъде през нощта и да нараниш рамото на Пач — предупреди тя дъщеря си, докато я завиваше в леглото.

— Няма да я нараня — каза Неси. — Аз я обичам.

Моли погледна към Пач, за да види дали е чула това признание, но дъщерята на Сет изглеждаше заспала.

— Аз също я обичам — прошепна тя на Неси. — Сега заспивай.

След като Моли излезе от стаята, Пач отвори очи в тъмното. Вече й ставаше лошо от тези приказки за обич. Тази жена и хлапето й почти не я познаваха. Как може да ги е грижа за нея? Само че — Пач трябваше да признае — малкото момиченце бързо влизахше под кожата на човек. Когато видя Неси под копитата на Стар, тя не се поколеба да рискува живота си за хлапето. Всъщност, всичко това доста я объркваше.

Пач се вцепени, когато усети, че пръстчетата на Неси хващат ръката й и нежно я стискат. Направи гримаса. Малкото натрапниче наистина знаеше как да й влезе под кожата. Тя затвори очи, въздъхна и леко стисна ръката на Неси в отговор.

Моли влезе в спалнята на Уит и завари Сет да завива сина й. Итън вече бе тръгнал към колибата си. Тя бързо целуна смутения си син за лека нощ, излезе след Сет и затвори вратата.

— Развълнуван е от това, че има своя собствена стая — каза Моли, докато заобикаляха къщата, за да влязат през вратата на кухнята. — Чудесно си се справил с мебелите.

— Радвам се, че си така благоразположена към мен, защото се страхувам, че имам лоши новини за теб.

— Така ли?

— Итън се отбил във Форт Бентън. Изглежда, че мисис Гъливер не е добре. Ще трябва да отида да я видя тази вечер.

— О!

Моли не предполагаше, че ще почувства такова разочарование. Но наистина го чувства.

— Дано да не се забавиш много.

— Надявам се — отвърна той. — Но не ме чакай, лягай си.

Моли прикри усмивката си.

— Ще оставя запалена лампата на прозореца за теб.

— Благодаря ти, Моли.

Той я придърпа в прегръдката си и силно я целуна. После бързо я пусна.

— Ще се върна веднага, щом мога.

През цялата седмица Пайк Хардъсти наблюдаваше хълма от укритието си и чакаше маскираният конник да се появи. Всеки ден индианците идваха, купуваха си огнена вода и си отиваха, но не се виждаше и следа от маскиран човек на едър черен кон. Да продават отново уиски на съвсем същото място изглеждаше голямо предизвикателство и той бе сигурен, че маскираният конник ще се върне. Но той не дойде.

До буретата бяха запалили огън, на който да се топли продавачът на уиски. Пайк се бе скрил зад едни скали. Беше му ужасно студено. Той бе решил, че тази нощ за последен път ще чака тук съвсем сам. Ако маскираният конник не се покажеше и тази вечер, той просто щеше да измисли друг начин да се отърве от него.

Когато изведнъж на зловещата светлина от огъня се появи конник с черна мантия, която се развяваше зад него, кожата на Пайк настръхна. Лицето на мъжа от носа нагоре бе скрито зад черна маска, а на челото му бе ниско нахлупена черна шапка. Пайк видя металния блясък на два револвера в кобурите, висящи от двете му страни.

Пайк разбра, че мъжът внимателно е подбрал момента. Индианците, които се намираха близо до огъня, вече бяха твърде пияни от изпитото уиски. Продавачът бе вдигнал ръце в знак, че се предава.

Ако Пайк не беше там, предишното опустошение със сигурност щеше да се повтори.

Но той беше там. Вдигна пушката си и се прицели в сърцето на маскирания конник. Мъжът се открояваше ясно на светлината от огъня и Пайк бе сигурен, че ще го улучи. Само да дръпне спусъка и всичко ще свърши. Но Пайк бе прекарал цяла седмица на студа, за да хване маскирания конник, и му се полагаше поне да го погледа как ще се гърчи като червей, преди да умре.

Конникът вече бе завързал продавача на уиски и се готвеше да разбие с брадва първото буре. Пайк бавно се приближи към него с насочена пушка.

— Май е по-добре за малко да спреш това, което си започнал — каза Пайк, — и да си кажеш последната молитва.

Щом конникът се опита да пусне брадвата, за да освободи дясната си ръка, Пайк каза:

— Не мърдай. Така или иначе ще те застрелям, но ако внимаваш, може да те оставя да поживееш още малко.

— Е добре, Пайк. Знаех си, че този ден все някога ще дойде — каза конникът.

— Откъде знаеш името ми?

— Всички те познават, Пайк. Имаш навика да стреляш по невъоръжени хора. Но предполагам, че ще ти разваля славата, тъй като нося револвер — даже два.

Пайк повдигна пушката си и погледна към буретата:

— Ще умреш.

— Всички ще умрем рано или късно.

Пайк започваше да се дразни. Държеше го на мушката си, беше ясно като бял ден, че е в по-изгодна позиция, а маскираният дявол не даваше вид, че го със страх. Що за човек беше той? И по-важното, кой всъщност бе той?

— Сваляй тази маска! — заповяда Пайк.

— Не мога, Пайк.

— Ще стрелям, ако не я свалиш.

— Ще стреляш, ако я сваля.

Пайк знаеше, че трябва просто да застреля конника и да приключи с тази работа, но искаше той да пълзи пред него, преди да умре.

— Мисля, че си едно нищо, само се правиш на голяма работа — каза Пайк. — Затова ще ти кажа какво смятам да правя с теб. Ще почна да стрелям по ръцете и краката ти. Когато решиш да свалиш маската, само ми кажи и ще спра.

— Точно това очаквах от теб, Пайк.

Пайк го слушаше и гледаше как се движат устните му, докато говори, затова се изненада като видя, че по някакъв странен начин в лявата му ръка се появи револвер. Веднага натисна спусъка, знаеше, че няма начин да не го уцели. Но конникът стреля в същия момент.

Пайк видя жълтата светкавица и чу гърмежа от изстрела. Олюля се назад, а долната му челюст увисна от изненада, когато куршумът улучи пушката му, разцепи я и я изби от ръцете му.

Конникът пусна бравата и бързо извади втория револвер. Пайк никога в живота си не бе виждал толкова бързи движения. Но маскираният не стреля. Стоеше, насочил и двата револвера към Пайк.

Пайк почувства, че по челото му избива пот. Стомахът му се сви и в гърлото му се надигна горчилка.

— Би трябвало да те убия — каза конникът. — Но вместо това ще ти дам последно предупреждение. Изчезвай от града, Пайк. Махни се от Монтана. Защото, ако те видя отново тук, ще стрелям право в злобното ти сърце.

Пайк гледаше — неспособен да направи каквото и да било — как конникът се отдалечава в мрака. След миг чу тропот на копита. Конникът избяга. Пайк извади от кобура си револвер и стреля напосоки в тъмното, като се надяваше да извади късмет, но в същото време съзнаваше, че само си хаби патроните.

Пайк вилня и бесня дълго след като конникът си беше отишъл. Не само че не беше успял да го убие, ами и стана за смях пред продавача на уиски, който със сигурност щеше да разправя за това из целия град. Дрейк Басет нямаше да е доволен, като чуе какво се е случило тук тази вечер. По дяволите, самият той никак не беше доволен от себе си!

Първо, поражението в боя с онзи страхлив доктор, а и това! Пайк беше в ужасно настроение, когато стигна до покрайнините на Форт Бентън. Отпрати се към кръчмата „Медсин Боу“ и право към масата в ъгъла, която явно считаше за своя частна собственост, изгони мъжете, които седяха около нея и, умълчан и замислен, изпи три чаши уиски.

Накрая реши, че това, което му трябва, е жена. А само една жена я биваше. Той се огледа из задимената кръчма за Дора Девъро и като не я видя, се отправи нагоре по стълбите към стаята ѝ. Знаеше, че тя сигурно е с друг клиент. Това значеше, че ще има бой, но и без това ръцете го сърбяха.

Натисна дръжката — смяташе направо да влезе, — но проклетата врата беше заключена.

— Отвори, Дора. Пусни ме да вляза! — изкрещя Пайк.

Дора отиде до вратата, но вместо да я отвори, каза през нея:

— Имам клиент, Пайк. Ела по-късно.

— Прати го да си върви, Дора. Или аз ще го направя.

— Изчакай реда си. Ще те възнаградя добре за това.

— Не искам да чакам. Отвори тази проклета врата, преди да съм я разбил! — извика той с всички сили.

Когато Дора отвори вратата, Пайк мина покрай нея с намерението да изхвърли мъжа, който лежеше в леглото ѝ. Изведнъж спря с отворена уста. Червенина заля лицето му. В леглото на Дора, облегат на възглавници и завит само с чаршаф, лежеше неговият враг — доктор Кендрик.

— Добър вечер, Пайк — каза Сет. — Съжалявам, че ти причинявам неудобство, но дойдох тук пръв.

Пайк пристъпи към леглото, но чу как изщрака петлето на пистолет. Той замръзна на място. Докторът вдигна ръце нагоре и размърда пръсти, за да покаже, че е невъоръжен. Пайк се обърна и видя, че Дора държи малък пистолет. Не беше кой знае какво, ако става въпрос за оръжия, но от това разстояние тя със сигурност би го улучила, а дори и малък куршум бе достатъчен да убие човек, ако го улучи, където трябва. Дора бе насочила пистолета точно между очите му.

— Изчезвай, Пайк. И не се връщай тук тази вечер — каза Дора.

Пайк отмести очи от пистолета, който Дора държеше и погледна развеселената физиономия на доктор Кендрик.

— Този път се криеш зад фустите, така ли, докторе?

Сет сви рамене.

— Обзалагам се, че на новата ти жена ще ѝ бъде интересно да разбере къде се намираш в този момент.

Докторът не мигна, но лицето му пребледня и Пайк разбра, че е засегнал чувствително място.

— Да — каза той. — Следващия път, като я видя, ще трябва да си поговоря с нея.

— Да не си посмял да се приближиш до жена ми — каза Сет със страшен глас.

— Както кажеш, докторе — отвърна Пайк.

Той погледна пистолета в ръката на Дора, после доктора, после пак пистолета. Не си струваше да умре, само за да легне с Дора. Можеше да използва някое от другите момичета.

Но щеше да накара Дора да съжалява. И доктор Кендрик също щеше да си плати. Пайк докосна шапката си и каза:

— Довиждане, докторе.

Погледът му стана по-суров, а гласът — по-груб, когато добави:

— До скоро, Дора.

Сет се върна вкъщи рано сутринта. Моли се събуди веднага, щом го чу да се движи из стаята.

— Сет?

— Заспивай — отвърна той.

Тя се обърна, седна в леглото и започна да го наблюдава как се съблича. Движенията му бяха бавни.

— Сигурно си изтощен — каза тя.

— Да.

Той остана по долна риза и гащи, отпусна се в леглото до нея и въздъхна тежко.

Моли чакаше да протегне ръка към нея и да я вземе в прегръдките си. Той не го направи и тя взе да се чуди дали не ѝ е все още сърдит заради кавгата им в плевнята.

— Как е мисис Гъливер? — попита тя.

— Какво? А, добре е.

Моли се обърна и се приближи до него внимателно сложи ръка на кръста му. Той сграбчи китката ѝ и я отблъсна от себе си.

— Сет, боли ме.

Той я пусна рязко.

— Остави ме на мира. Капнал съм, Моли. Тежък ден беше.

Моли знаеше, че не бива да приема отказа му много навътре. В края на краищата той бе свикнал да се прибира в тази стая и да остава сам. Макар и да знаеше, че сега тя ще е тук, все пак сигурно му бе необходимо време, за да се приспособи. Освен това човекът цяла нощ се е грижил за жена с болни черва. Това би развалило настроението на всеки и би го направило груб.

Моли намери хиляди извинения за държанието на Сет, за да се почувства по-добре, и накрая реши да се обърне и да заспи. Тя метна завивките върху раменете си и изведнъж усети миризма на парфюм.

Първо си помисли, че сигурно греши. Лежеше и бавно и дълбоко вдишваше миризмата. Да, наистина имаше нещо. Тя се обърна отново

към Сет, наклони се и подуши рамото му. Усети само миризма на мъж. Но когато повдигна лицето си, носът ѝ закачи главата му отзад. От косата му се разнасяше силен дамски парфюм.

Кръвта ѝ нахлу в главата, когато осъзна какво означава това. Възможно ли бе да не иска да прави нищо с нея тази вечер, защото вече е бил с друга жена? Бил ли е наистина, както твърдеше, при мисис Гъливер? Или е бил с Дора Девъро?

Моли почувства омраза към себе си заради това, че е толкова подозрителна. Възможно бе мисис Гъливер да е от онези ексцентрични възрастни дами, които се обливат със скъпи парфюми. Защо направо не го попита защо, след като е ходил да преглежда старата дама, се връща вкъщи и мирише на проститутка?

Моли бе отворила уста, за да го попита, когато чу силно хъркане. Той спеше. Невинен ли беше, та спи така дълбоко? Или сексуално задоволен? Едно бе сигурно — той бе напълно изтощен. Ако се окаже, че не е виновен за нищо, тя щеше да се почувства като глупачка, че го е събудила.

Може би тъкмо сега трябваше да прояви търпението, на което се бе научила през всичките тези години. Само трябваше да почака и да види как ще се държи Сет на сутринта. Щеше да разбере, ако е бил с друга жена. Истината щеше да е изписана на лицето му.

Освен това тайнствената мисис Гъливер бе поканена утре на кръщенето на новото бебе на Айрис Марш. Ако мисис Гъливер дойде, Моли по всяка вероятност щеше да получи отговор на въпросите си.

Но мисис Гъливер изрази съжаление, че не може да дойде, и изпрати племенницата си мисис Бидъл, която доведе петгодишната си дъщеря да играе с Неси. Моли бе поканила на тържеството също Ред Дюпри и Джакоб Шмид. Всички останали гости бяха предложени от Айрис, включително и членовете на методистката църква, която Айрис и Хенри посещаваха. Между тях бяха седларят и жена му, собственикът на „И. Г. Бейкър и Сие“, тенекеджията и жена му, и трима носачи.

Толкова много хора не биха се събрали удобно в къщата и Моли се радваше, че денят се оказа топъл и слънчев, защото можеше да направи тържеството на открито. Тя уговори Сет да направи маса от

няколко дъски и две магарета, върху която сложи покривка от същия ленен плат на квадратчета, от който бе ушила пердета за стаята на Уит. Всички гости бяха помолени да носят по едно ястие, десерт и одеяло, върху което да седнат на сянка под тополите близо до къщата. Освен ястието и десерта, които сама бе приготвила, Моли сервираше на всички изстуден чай и лимонада.

Тя забеляза, че жените харесват Сет и говорят сърдечно с него. Мъжете му кимаха учтиво, но не го включваха охотно в разговорите си. Доктор Кендрик бе човек, който им трябваше, когато се разболеят, но иначе знаеха малко за него. На Запад човек не задава въпроси — другият трябва сам да заговори за себе си. През изминалите две години Сет се държеше настрана от тях. Моли видя как около очите и устата му се появяват бръчки, докато се усмихваше и се преструваше, че тяхното безразличие е без значение. Но нямаше причина отношенията на Сет със съседите му да не се подобрят. Моли отиде при тенекеджията и каза:

— Жена ви ми каза, че смятате да пристроите още една стая към къщата си. Сигурна съм, че Сет би ви помогнал, ако имате нужда.

Мистър Гримбалд подръпна яката си и отвърна:

— О, не бих искал да се натрапвам.

Моли хвана мистър Гримбалд под ръка и го заведе до мястото, където Сет разговаряше с Итън.

— Тъкмо казвах на мистър Гримбалд, че ще се радваш да му помогнеш да пристрои още една спалня към къщата си — каза Моли с грейнала усмивка на лице.

За миг Сет ги погледна мрачно и Моли си помисли, че мистър Гримбалд ще изтръгне ръката си от нейната и ще избяга. Но тя го задържа, докато на лицето на Сет се появи лека усмивка. Той свали шапката си, прокара пръсти през черната си коса и отново сложи шапката.

— Виж какво, докторе — започна Гримбалд, като се опитваше да заглади неудобната ситуация. — Изобщо не съм казал, че искам да...

— Ще се радвам да ти помогна, Исая — каза Сет. — Всъщност аз тъкмо сега построих допълнителна спалня към къщата.

— Така ли? — каза Гримбалд. — А как направи врата към останалата част от къщата?

— Ако искаш да дойдеш, ще ти покажа.

Моли се усмихна, когато Гримбалд тръгна със Сет.

Щом се обърна, за да се присъедини към останалите гости, на пътя ѝ се изпречи Итън.

— Много добре го направи. Най-хитрото нещо, което съм виждал в живота си — ухили се той.

— За какво говориш?

— Не ме прави на сляп, госпожичке. Видях как хвана Гримбалд. Видях и как той едва не изскочи от гащите си, за да избяга от теб. Не бях виждал досега някой така ловко да подведе двама мъже.

Моли повдигна брадичка:

— Ако тези хора тук познаваха Сет, нямаше да се държат така безразлично към него.

— Напълно съм съгласен с теб. Мислех си, че няма да доживея деня, в който Сет ще се върне отново при хората.

— Не знаех, че ги е напуснал! — рязко отвърна Моли.

— Може би не в буквалния смисъл на думата, но душевно той отдавна се е обрекъл да бъде сам. Ти си добра жена, Моли. Той няма да ти благодари за това, че си го върнала към живота, но аз ще го направя вместо него.

Моли се успокои.

— Ти си добър приятел, Итън. Как те е намерил Сет?

Той отвърна с насмешка:

— Аз го намерих. Ела да поседнем на сянка и ще ти разкажа.

Щом се настаниха на един юрган под сенчестите тополи, Итън каза:

— Бях петнайсетгодишен и бягах от закона, когато срещнах Сет за пръв път.

Зениците на Моли се разшириха. Престъпник ли беше Итън?

Той се наведе към нея и прошепна:

— Да.

— Какво да?

— Все още ме търсят, Моли. Не тук, в Монтана — увери я той.
— В Тексас.

— Какво си направил?

— Убих един човек, който заслужаваше да умре. Раниха ме в престрелката. Дора извади куршума от крака ми, но...

— Дора Девъро? — учудено попита Моли.

Итън се ухили:

— Светът е малък, нали?

— Да кажем — промърмори Моли. — Продължавай.

— Както и да е, Дора извади куршума, но аз все още губех много кръв, когато видях една колиба, която помислих за изоставена. Успях да слеза от коня и да вляза вътре. Оказа се, че вътре е Сет. И Пач беше с него. Господи, беше само на три години и съвсем слабичка.

— Какво правеше Сет там? Ранен ли беше?

— Беше пиян.

— Пиян? Сет?

— И гледаше луната през гърлото на бутилката.

— Не мога да повярвам. И Пач била там, докато той е бил в това състояние? Тя добре ли беше?

— Беше се свила на кълбо в леглото и спеше като ангел.

— Ти какво направи?

— Взех бутилката и оръжията от Сет и го сложих на леглото до Пач.

— Оръжия? Сет?

— Два прекрасни револвера, каквито никога не си виждала. Намерих си удобно място на пода и заспах. На сутринта се събудих и открих Пач, седнала върху гърдите ми. Видях, че детето е гладно и го нахраних. Реших, че не мога да го оставя там, докато Сет е в това състояние. Останах, докато Сет се събуди, после още малко, докато го убедя, че би трябвало да не се напива поне заради детето.

Това не бе всичко, но Итън смяташе, че не би могъл да каже нищо повече, без да издаде тайните на Сет.

— Останах при Сет и Пач почти шест месеца, докато оздравя кракът ми, доколкото изобщо можеше да оздравее. След това семейството на човека, когото бях убил, узна, че Сет ме укрива. Не исках да излагам нито него, нито Пач на опасност, затова една нощ изчезнах. Видях Сет отново през войната. Той беше лекар. Оказа се, че семейството на човека, когото бях убил, е наело детективи да следят Сет, за да не би да се покажа, и те отново бяха по петите ми. Дойдох тук миналата есен, защото Дора каза, че има нужда от помощта ми. Ще остана, докато се наложи пак да тръгна на път.

— Благодаря ти, че си помогнал на Сет — каза Моли. — И се надявам, че никога няма да ти се наложи да си отидеш.

Итън се ухили:

— И аз се надявам. Тук май ми харесва. Освен това сега Пач има по-голяма нужда от когато и да било някой да се грижи за нея.

Моли видя, че Айрис ѝ маха с ръка и се сети, че е време кръщелната церемония да започне.

— Трябва да вървя — каза тя. — Благодаря ти още веднъж, че си се погрижил за Сет, Итън.

Тя се наведе и леко го целуна по бузата, после изтича при Айрис.

Самото кръщение премина чудесно. Айрис и Хенри Марш бяха помолили Сет и Моли да станат кръстници на шестото им дете. Моли държеше бебето, докато преподобният Адамс го кръщаваше. След това Моли и Сет дадоха обет като кръстници на бебето и тържеството започна.

Разбира се, всички се възхищаваха от Лили. Но главната тема на разговорите бе снощната среща между маскирания конник и Пайк Хардъсти.

Продавачът на уиски се върнал тичешком в града и разказал историята в кръчмата „Медсин Боу“. Казал, че видял всичко с очите си. Пайк Хардъсти държал маскирания конник на мушката си, но онзи извадил оръжие и ловко победил Пайк. Но според слуховете маскирания конник бил ранен.

— Някой да е идвал скоро при теб, докторе, с рана от огнестрелно оръжие? — попита Гримбалд.

— Скоро не — отвърна Сет. — Може би маскираният конник не е бил ранен. Сигурно Пайк само се хвали. Или пък е било драскотина и той сам се е оправил.

— Може — съгласи се Гримбалд и се обърна да обсъди въпроса с някой друг.

За първи път Пач бе облечена като дама пред хора и Моли наблюдаваше как се справя. Стана ѝ смешно, когато видя срещата ѝ с Ферди Адамс — сина на свещеника. Очите на Ферди едва не изскочиха, когато той видя Пач. Свали шапката си и притеснено взе да я върти в ръце. Очите не се откъсваха от двете женствени придобивки на Пач.

— Какво зяпаш? — попита го Пач, застанала с юмруци на бедрата си. — Не си ли виждал досега човек, облечен в рокля?

— Не съм виждал теб в рокля — отвърна Ферди.

— Я по-добре внимавай какво говориш. Това, че съм облечена така, не означава, че не мога да използвам юмруците си, ако се наложи.

— Да, госпожице — отговори Ферди.

Пач изсумтя от отвращение.

— Не съм ти никаква госпожица, Ферди.

— Както кажеш, Пач.

Той подръпна яката си, която му бе станала по-тясна през последните няколко минути.

— А... искаш ли да отидем до езерото за жаби?

— Не мога да се движа в тази рокля — призна тя. — Какво ще кажеш да изиграем една игра на топчета?

— Добре — отвърна Ферди. — Имаш ли топчета?

— Цяла торба. Ще ида да ги донеса. Чакай ме тук.

По време на разговора им Уит стоеше наблизо и сега попита:

— Може ли и аз да играя?

— Ти кой си? — попита Ферди.

— Това е тъпия ми доведен брат — каза Пач.

— Името ми е Уит.

— Добър ли си на топчета? — попита Ферди. — Пач е най-добрата тук — каза Ферди. — Ти по-добър ли си от нея?

Уит срещна погледа на Пач и каза:

— Може би. Не знам още.

Очите на Ферди блеснаха, като усети възможността Пач да бъде победена.

— Иди да донесеш топчетата си, Пач, и сега ще разберем.

Моли ги последва, за да се намеси, ако е необходимо, но се натъкна на племенницата на мисис Гъливер.

— Искам да ви благодаря за това, че ме поканихте — каза мисис Бидъл. — Във Форт Бентън нямаме много развлечения. Надявам се, че ще има още много като това.

— Радвам се, че успяхте да дойдете. Съжалявам само, че мисис Гъливер не е тук.

Сега поне знаеше, че мисис Гъливер наистина съществува.

— Леля Джудит не се почувства достатъчно добре днес, за да излезе от къщи. Съпругът ви ни е изпратен от бога, мисис Кендрик. Снощи отдели половин час за бедната ми леля, да го благослови господ.

— Половин час?

— Представяте ли си? Толкова зает човек със собствено семейство!

Моли почувства, че ѝ става лошо, но изражението на лицето ѝ не се промени. Съвсем любезно тя попита:

— Каза ли къде отива, когато си тръгна снощи от леля ви?

— О, не. Вкъщи предполагам. Че къде другаде ще отиде човек, когато го чака такава хубава съпруга като вас?

Къде наистина? Моли се страхуваше, че знае отговора. Сама бе видяла, че Дора Девъро не обръща много внимание на брачната клетва на Сет. Но не можеше да разбере, с какво толкова го привлича тази жена.

— Ще ида да видя какво прави дъщеря ми — каза мисис Бидъл.

Моли не забеляза кога си е тръгнала жената, въпреки че гледаше право в нея. Беше се вгълбила в себе си.

— За какво си мислиш?

Гласът на Айрис я върна към действителността.

— О, страхувам се, че не е нищо интересно.

— Забелязах, че се намръщи след разговора си с мисис Бидъл. Лоши новини ли?

— Не. Да. Всъщност, не.

Айрис се усмихна:

— Наистина имаш съвсем ясно мнение по въпроса.

Моли се засмя:

— Искане ми се да живееш по-наблизо. Щях да мога да си говоря с някой, който да ме разсмява.

— Идвай ми на гости, когато пожелаеш. Човек се чувства малко самотен, когато няма с кого да си поприказва. Наистина най-голямата дъщеря ми е голяма утеха, но понякога ми се иска да споделя мислите си с жена. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Много добре те разбирам — отвърна Моли.

— Искане да ти кажа, че си направила много за Пач. Не съм я виждала никога толкова красива и толкова любезна. Превръща се в

истинска малка дама. Защо...

— Сбиха се! Сбиха се! Хлапето на доктора, Пач, тя...

Моли не чу останалото. Затича се към задната веранда. Когато зави зад ъгъла, в праха заедно с Пач се търкаляше не синът на свещеника, а Уит.

Лицата им бяха зачервени от боя. Едното око на Уит — насинено. Устната на Пач бе разцепена. Ръцете и краката им бяха преплетени и бе трудно да се определи кой крак и коя ръка на кого принадлежи. Моли пристигна от едната страна, а Сет — от другата. Той се пресегна, хвана Уит за яката на ризата му, а Пач — за едната ръка — тази с нараненото рамо, ако се съдеше по вика, който тя нададе — и ги раздели един от друг.

— Не съм измамник — извика Уит.

— Със сигурност не си победил честно, проклетнико! — отвърна му Пач.

— Млъквайте! — извика им Сет.

Уит и Пач едновременно осъзнаха, че са заобиколени от възрастни, които ги наблюдаваха развеселени. Но двамата възрастни, които бяха от най-голямо значение — майка му и баща ѝ — не се смееха.

— Уит! Как можа? — извика Моли.

— Погледни се само! — каза Сет на Пач.

— Той започна пръв! — каза Пач.

— Тя ме удари първа! — възпротиви се Уит.

— И двамата сте виновни — каза Сет. — Срамувам се и от двама ви.

— Мразя го! — извика Пач.

— И аз я мразя! — изкрещя Уит.

— Престанете и двамата! — каза Моли.

Тя се обърна с гръб към децата, като се опитваше да скрие лошото им поведение зад широката си пола, но срещна погледите на събралите се хора.

— Само малка семейна кавга — каза тя с кисела усмивка. — За секунда ще уредим въпроса. Защо не отидете да погледнете какъв десерт има на масата.

За момент никой не помръдна, но Айрис каза:

— Хайде, елате. Нека да оставим за малко семейството да изглади разногласията си.

Свещеникът въздъхна от облекчение, че синът му не е замесен, сложи ръка на рамото му и го поведе настрани от мястото на свадата. Ферди погледна през рамо и се ухили на Уит:

— Добре я подреди — прошепна му той.

— Ще взема Неси с мен — каза Айрис на Моли. — Може да си поиграе с Амарилис.

След няколко секунди само Итън остана да гледа спора между деца и родители.

Моли погледна останките от роклята на Пач, която бе ушила с такова желание. Коланът го нямаше. Единият от ръкавите бе откъснат от рамото, подгъвът бе разпорен, а полата — разкъсана. Цялата рокля бе покрита с прах, а кръвта, която се стичаше от разцепената уста на Пач, бе изцапала корсажа. Панделката беше паднала от косата ѝ и руси кичури висяха пред очите ѝ.

— Какво да правя с теб? — каза Сет. — Погледни се. Виж роклята си.

Пач хавана разкъсания плат на полата си и го нагласи обратно на мястото му. Когато отново погледна нагоре, тя срещна изпълнения със съжаление поглед на Итън.

Моли изпита съчувствие към Пач, като видя нещастното изражение на момичето.

— Не съм създадена да бъда дама, татко — тъжно каза Пач. — И не ме е грижа, че никога няма да стана.

Тя се изтръгна от ръцете на баща си и побягна към езерото. Сет понечи да тръгне след нея, но осъзна, че все още държи Уит.

— А ти какво ще кажеш за себе си?

— Не съм виновен — отговори Уит. — Мразя я. Мразя и теб. Мразя да живея тук! Пусни ме!

Той се освободи и побягна към стаята си.

След миг Моли чу, че вратата се затръшна.

Итън свали шапката си, прокара ръка през косата си и отново си сложи шапката. Покашля се и каза:

— Ще отида да намеря Пач.

После се обърна и тръгна.

Сет стоеше срещу Моли — неподвижен и с каменно изражение на лицето. Моли нямаше представа за какво мисли той. Ако се чувстваше сигурна в отношенията си с него, щеше да ѝ бъде по-лесно да се успокои след кавгата, на която стана свидетел. Щеше да се обърне към Сет за помощ, а също щеше да му предложи своята. Сгушена в силната му прегръдка, щеше да се смее заедно с него на съвсем естественото съперничество между брат и сестра. Дватамат щяха да се уверяват един друг, че всичко ще бъде наред.

Но Моли не пристъпи към Сет и по този начин се отказа от утехата, която щеше да получи от него и която щеше да му даде. Не можеше да помръдне, защото със сигурност знаеше, че съпругът и я е излъгал къде е бил снощи.

Моли се страхуваше, че е направила ужасна грешка, като бе дошла в Монтана. Че е сгрешила, като се бе омъжила за този потаен човек с бурно минало. И не това бе най-лошото. Най-голямата грешка бе, че се влюби в човек, който не я обичаше и нямаше да я обича.

Моли стисна зъби, за да спре треперенето на брадичката си. Сви ръцете си в юмруци и ги скри в полите си.

— Връщам се при гостите — каза тя със сдържан глас. — Ще дойдеш ли с мен?

— Ти искаш ли да дойда?

— И сама мога да се изправа пред тях. Но ще ми бъде по-леко, ако и ти дойдеш.

Сет я хвана за лакътя и я поведе към сянката под тополите.

— Усмихни се — каза той.

Моли се постара и на лицето ѝ се появи широка усмивка.

— Уреди ли се всичко? — попита ги Хенри Марш, когато се приближиха.

— Засега е тихо — каза Сет. — Но от децата никога не знаеш какво да очакваш.

Хенри се ухили:

— Така да е. Жена ми и аз сме ви много благодарни за тържеството, докторе. И се гордеем, че сте кръстници на нашата Лили.

— Удоволствието е наше — каза Моли.

Но тя се чудеше дали двамата със Сет ще са все още заедно, когато дойде моментът, в който ще бъдат необходими като кръстници на детето.

Следобед Моли се измъкна, за да поговори с Уит, и го намери да седи на края на леглото си и да дялка. Купчинка дървени стърготини се бе събрала в краката му на пръстения под.

Като видя майка си, той сви устни, но продължи да дялка.

— Донесох парче месо, за да го сложа върху подутото ти око — каза Моли. — Легни по гръб на леглото.

Тя не позволи на Уит да се възпротиви, направо го бутна назад. Той легна с ножа от едната си страна и с пръчката, която дялкаше от другата. Тя леко потупа окото му с влажна кърпа, после постави месото отгоре.

— Знам и по-добри начини за използване на месото — каза тя с нерешителна усмивка.

— Съжалявам, мамо — промърмори Уит. — Не исках да кажа всичко това. Всъщност, не мразя това място. Не искам да се махам. Даже не мразя Пач. Тя ме вбеси, но общо взето нямам нищо против нея.

— В такъв случай, като я видиш, може би трябва да ѝ се извиниш.

Уит издаде брадичката си напред:

— Не бях аз виновен.

Моли отметна назад един влажен кичур от потното му чело.

— Ама съвсем за нищичко не си виновен?

— Може и да съм — призна той неохотно. — Добре. Ще кажа, че съжалявам.

И добави под носа си:

— Но ще знам, че съжалявам само наполовина, защото половината вина беше нейна.

В това време Пач бе намерила усамотено кътче близо до езерото и заедно с разкъсаната рокля събличаше всички преструвки, че е дама. Беше глупаво дори да опитва, помисли си тя, щом бе сигурна, че ще се провали. Стоеше и галеше с пръсти нежната долна риза и гащичките, а сълзите ѝ се стичаха по бузите и носа ѝ. Щом повдигна ръка да ги изтрие, някой пхна пред лицето ѝ носна кърпичка.

Пач я взе и издуха носа си. Предположи, че баща ѝ е дошъл да ѝ каже колко е разочарован от нея, и затова скри лицето си в кърпичката.

— Съжалявам, татко. Не исках да предизвиквам скандал. Просто така се случи. Никога досега не съм губила на топчета. Затова, когато

Уит ме победи, направо се вбесих.

Пач усети, че някой наметна риза върху голите ѝ рамене и две ръце я обгърнаха, за да я успокоят.

— О, татко, аз...

— Аз съм Итън.

Пач изпусна кърпичката и с мокри очи погледна ужасена съчувствената физиономия на Итън. Тя се отдръпна от гърдите му и го отблъсна, сломена от мисълта, че той я е видял да стои там само по бельо. Бързо мушна ръцете си в ръкавите на ризата и се опита да я закопчае. Но пръстите ѝ силно трепереха.

Итън отблъсна ръцете ѝ и я закопча вместо нея.

Пач не можеше да го погледне в очите. Но той не се задоволи да я остави да страда на спокойствие. Повдигна брадичката ѝ и я накара да го погледне:

— Не дрехите ще те направят дама, Пач. А начинът, по който се държиш с хората. Това е нещо повече от обноски, макар че и тях трябва да научиш. Това означава да знаеш, че имаш право хората да те уважават и че си длъжна и ти да уважаваш правата на другите. Майка ти е точно такава дама.

Пач се наежи, но Итън не я пусна. Повдигна края на ризата си и избърса кръвта в ъгълчето на устата ѝ.

— Не е нужно да се биеш срещу всеки и срещу всичко. Хората, които най-много те обичат, отдавна са на твоя страна.

— Не мога да погледна татко в очите — призна Пач.

— Какво и да направиш, баща ти ще ти прости и ще забрави.

Пач въздъхна:

— Дано да си прав.

Той я придърпа към себе си и силно я прегърна.

— Знаеш, че съм прав.

Тя погледна право в зелените му очи и каза:

— Благодаря ти, че дойде, Итън.

Той се усмихна:

— Добре, че дойдох. Как смяташе да се прибереш вкъщи така разсъблечена пред погледите на всички?

— Не съм мислила за това.

Пач бе прегърнала Итън и изведнъж се сети, че не забелязва по тялото му никакъв друг белег от рана, освен малка червена драскотина.

Или маскираният конник не е бил ранен, или той не беше Итън.

— Сега пък какво има? — попита Итън, като видя озадачения ѝ поглед.

— Нищо. Не си ли се замислял, кой е маскираният конник?

Итън затвори очи:

— Разбира се. Та кой не се е питал?

Пач сви рамене:

— Наистина мислех, че си ти. Не знам как е възможно така да съм грешала.

Итън незабележимо настръхна:

— Хайде, Пач, да отидем до моята колиба, за да се облечеш.

Моли копнееше тържеството по-скоро да приключи и гостите да си тръгнат, но всички останаха колкото може по-дълго, за да се насладят докрай на забавлението, което така рядко им се предоставяше. Отдавна се беше стъмнило и Неси спеше в леглото си, когато най-накрая Сет и Моли изпратиха и последните си гости.

— Виждал ли си следобед Пач или Уит? — попита Моли, щом се отпусна на горното стъпало на верандата.

— Итън е говорил с Пач. Тя ще спи при него тази вечер. Проверих и Уит — той спи.

Моли въздъхна с облекчение:

— Поне никой от двамата не избяга.

Сет седна на долното стъпало и с това ѝ припомни последния път, когато бяха там заедно.

— Е, наистина се случват и някои хубави неща. Освен това, ако искаш да знаеш мнението ми, май никой от двамата не иска да бяга.

— Дано да си прав.

Тя махна един висящ конец от батистената си рокля.

— Сет, смяташ ли, че Пайк наистина е ранил маскирания конник? Искам да кажа, ако е ранен, щеше да дойде при теб за помощ, нали?

— Моли, дори да съм преглеждал маскирания конник, не бих казал нищо за това днес.

— Това значи ли, че си го преглеждал?

Сет се усмихна:

— Всичко е възможно.

Зениците на Моли се разшириха. Усмивка на облекчение се появи в ъгълчетата на устата ѝ. Ето къде е бил Сет снощи. Той вече почти ѝ бе казал, че знае кой е маскираният конник. А ако маскираният конник е бил ранен, Сет, разбира се, се е погрижил за него. Що се отнася до парфюма — какво по-добро скривалище за маскирания конник от будоара на някоя проститутка. Моли се хващаше за сламки и скоро си натрупа цяла копа сено. Не ѝ се искаше да вярва, че Сет я е излъгал за Дора. От това я болеше твърде силно. Защото за нея то имаше огромно значение.

Тя улови за ръка Сет и каза:

— Ела с мен.

Грабна под мишница един юрган, който висеше на парапета на верандата.

— Къде отиваме? — попита Сет.

— Някъде, където е тихо. И усамотено. Някъде, където да си само мой.

Моли постла юргана върху влажната трева под тополите до езерцето. Беше тъмно — единствената светлинка идваше от тънкия сърп на луната и от звездите.

— Хайде — каза тя. — Съблечи си дрехите.

— Какво?

— Ще се състезаваме кой ще се съблече пръв.

Сет се засмя, дръпна копчетата на ризата си и я свали от раменете си. Моли видя само бели проблясъци, докато той се измъкваше от дънките и долните си гащи.

— Спечелих — каза той след миг. — Сега мога да ти помогна.

Моли се смееше, докато той дърпаше връзките на фустите ѝ, които трябваше да бъдат развързани. Остана без дъх, докато той развърза корсета ѝ. Сет дръпна долната ѝ риза и я свали през ръцете ѝ.

Тя се отдръпна от него и като се смееше, свали обточените си с дантела гащички. Той не се приближи до нея и тя ги вдигна отново:

— Измамих те!

След миг тя лежеше по гръб на юргана, а Сет — върху нея. Ръката му бе върху сърцето ѝ. Тя почувства топлината на тялото му през тънкия памучен плат.

— Сет, люби ме.

Устните му намериха нейните и ги накараха да се разтворят. Езикът му се плъзна в устата ѝ и я завладя. Сет намери красивата ѝ трапчинка и я целуна. После целувките му търсеха и намираха места, които тя не знаеше, че са така чувствителни. След миг ръката му беше в памучните ѝ, украсени с дантела гащички и тя простена, когато пръстите му започнаха да я дразнят. Но скоро гащичките започнаха да му пречат и той ги дръпна и захвърли настрана.

— Моли?

Сет я придърпа в прегръдките си и усещането за допира до топлата ѝ плът в хладния нощен въздух бе прекрасно. Космите на гърдите му леко я гъделичкаха, докато той бавно се търкаше в нея. Устните му намериха мястото, където шията ѝ се съединяваше с раменете, и се изкачиха до ухото ѝ. Дъхът му бе горещ и влажен и я накара да потръпне.

Моли искаше да му се отблагодари за удоволствието, което ѝ доставяше, затова остави ръцете си да бродят по мускулестите му рамена, по извивката на гърба му, по стегнатите му бедра, по стройните му хълбоци. Слушаше звуците, които той издаваше — стенанията, охканията и вдишванията, — и се учеше как да му достави удоволствие. Когато пръстите ѝ се плъзнаха отстрани по тялото му, той изохка и изведнъж се дръпна.

— Какво има? — попита Моли. — Нещо лошо ли направих?

— Малко ме е гъдел — отвърна той.

Моли се засмя:

— Не трябваше да си признаваш.

Тя протегна ръце да го погъделичка нарочно. Той изохка и този път хвана ръката ѝ.

Но охкането му не беше като от гъдел, а като от болка.

— Сет?

Той взе ръката ѝ, приближи я към тялото си и нежно я прокара по ребрата си. Тя усети коричка от рана.

— Ударих се с брадвата. Не исках да те тревожа. Само драскотина е, но е още много чувствителна.

— Трябваше да ми кажеш. Щях да внимавам повече.

После Моли се ухили дяволито:

— Май трябва да намеря някое не толкова чувствително място.

При което тя се пресегна и го взе в ръка.

Сет изстена. Но този път несъмнено от удоволствие. Той не помръдна, просто я остави да го докосва както си иска. И Моли опита всичко, за да види кое го кара да стене най-силно.

Сет не изтрая дълго, скоро тя легеше по гръб, а той бе дълбоко в нея.

— Люби ме, Сет — прошепна тя.

Тялото ѝ се изви към неговото, търсейки удовлетворение.

Неговото тяло се притисна към нейното, търсейки същото.

И в тъмнината, под необятното небе на Монтана те намериха спокойствието и удовлетворението, което и двамата търсеха.

После Сет придърпа Моли в прегръдката си и метна крак върху нея, за да я задържи близо до себе си. Дълго лежаха притихнали и слушаха песните на щурците и жабите.

— Май трябваше да те послушам, когато каза да пратим Пач в училище. Мислех си... надявах се, че може да се промени и тук. Може би наистина няма да е зле да заминем.

Сет сложи глава до гърдите на Моли и тя погали косата му.

— Не е нужно веднага да заминава — каза тя. — Нито пък да е за дълго. Не се тревожи, Сет.

Тя го целуна по главата:

— Всичко ще се оправи.

— Утре...

— Не искам да мисля за утре — каза Моли и затвори с целувка очите на Сет. — Искам да се наслаждавам на тази нощ.

Почти се зазоряваше, когато се промъкнаха обратно в къщата, загърнати в юргана, кикотейки се като деца.

Бяха минали почти три седмици от кръщението. През това време Сет бе ходил два пъти до града, за да лекува мисис Гъливер. И двата пъти прави любов с Моли, след като се пъхна в леглото. Не миришеше вече на парфюм на проститутка. Но Моли продължаваше да се чуди къде ходи толкова дълго и какво прави, когато не е с мисис Гъливер. Може би нямаше да обърне толкова внимание на разяждащата я тревога, ако не беше почти сигурна, че е бременна.

Всички признаци бяха налице: гърдите ѝ бяха твърде чувствителни, главата ѝ леко се замайваше, ако станеше рязко, чувстваше умора и най-показателно от всичко — бе пропуснала месечния си цикъл. Не бе сигурна дали иска да има друго дете. Мисълта, че носи бебе — бебето на Сет, — бе прекрасна. Но беше ли семейството им готово да приеме нов член?

Пач и Уит вече си говореха, макар че думата „ръмжаха“ бе поточно определение за начина, по който общуваха. Пач понасяше горедолу добре присъствието на Неси в стаята си. Но всяка вечер, докато се хранеха, Моли със страх очакваше да избухне бурята, която бе надвиснала над тях.

Затова силно се радваше на посещението у Айрис Марш, което щеше да направи този следобед. Искаше да поговори с нея и да получи съвет. Когато разбра, че е бременна, тя накара Сет да я научи да кара двуколката. Сега бе доволна, че се е научила.

Сет не искаше да я пусне сама:

— Може да се изгубиш. Или някое колело да падне. Или конят да се подплаши. Наоколо има индианци. Освен това...

Моли го прекъсна:

— Ще се оправя. Пътят до къщата на семейство Марш е лесен. И разстоянието е малко, така че ако падне някое колело, мога да стигна пеш до вкъщи или до Айрис — зависи до къде е по-близо. Научих се да карам и мисля, че мога да се оправя с коня при всякакви обстоятелства. А трябва да признаеш, че има много малка вероятност

да ми се случи нещо друго — тя нарочно не спомена възможността да я нападнат индианци.

Наистина имаше малка вероятност, но все пак тя съществуваше. Сет се намръщи, но Моли го прегърна и целуна по устата:

— Ти имаш работа тук. Всичко ще бъде наред.

Той се съгласи неохотно.

Уит и Пач решиха да останат вкъщи, за да помогнат на Сет и Итън да обзедят два диви коня, които трябваше да бъдат предадени на войската в края на лятото. Моли настани Неси до себе си на предната седалка и им помаха весело на тръгване.

Почувства се много горда от себе си, когато дръпна юздите на коня пред глинената къща на Айрис. Айрис бе навън и, приведена над един метален съд, поставен нависоко, търкаляше дрехи в дъската за пране. Най-голямата ѝ дъщеря го изстискваше и простираше на въже, опънато между две дървета. Момиченцето с опашчицата, Амарилис, седеше в краката на майка си и си играеше с няколко котенца. По-голямото бебе, Дейзи, бе допълзяло до края на одеялото, върху което лежеше, и се опитваше да яде трева. Кръщелничето на Моли, Лили, лежеше в дървена люлка, поставена в сянката на хълма.

— О, каква изненада! — каза Айрис, избърса ръцете си в престилката и се приближи към двуколката. — Слизай и ела вътре да пийнеш нещо студено.

Веднага щом слезе от двуколката, Неси се затича да играе с котенцата.

— Роуз — повика Айрис най-голямата си дъщеря. — Наглеждай децата, а аз ще поседна вътре с мисис Кендрик.

— Добре, мамо.

Моли отиде да види Лили, преди да влезе с Айрис в къщата. В глинената стая бе прохладно — истинска благодат след прежурящото следобедно слънце. На Моли ѝ трябваха няколко секунди, за да се ориентира в полумрака, преди да седне до масата на един стол, който Айрис ѝ подаде. Айрис наля по чаша изстуден чай и седна срещу Моли.

— Е, какво те води насам в средата на седмицата? — попита тя.

— Трябва ли непременно да имам причина, за да дойда?

— Обикновено хората имат.

Моли се усмихна:

— Права си. Исках да получа съвет от теб.

— Е, аз не знам за теб повече, отколкото знаеш ти самата — отвърна Айрис. — Но казвай.

— Става въпрос за Сет.

Айрис се усмихна:

— Така и предполагам. В този човек има нещо, което той крие.

— Мислиш ли, че има любовница в града? — промълви Моли.

Айрис помълча за миг, преди да попита:

— Какво те кара да мислиш така?

Моли обясни, че Сет ходи в града, за да лекува мисис Гъливер, но мисис Бидъл ѝ е казала, че той не се задържа много у тях.

— Обаче го няма през по-голямата част от нощта — завърши тя.

— И ти мислиш, че той се среща с друга жена?

Моли кимна:

— С Дора Девъро.

— Каж ми, прави ли любов с теб като се върне?

Моли се изчерви:

— Да.

— А дълго и с наслада ли го прави?

— Да.

— Тогава не мисля, че има любовница. В такъв случай остава да потърсиш друга причина, поради която се бави дълго в града — каза Айрис и потупа замислено брадичката си. — Някакви идеи?

— Може да се среща с маскирания конник.

Зениците на Айрис се разшириха:

— Знае ли кой е той?

Моли нетърпеливо се наведе напред:

— Ако съдя по това, което ми е казал, мисля, че да. Просто ми се иска по някакъв начин да разбера със сигурност какво прави в града. Защото... защото мисля, че съм бременна.

— Боже, момиче! Чудесна новина!

— Не знам — каза Моли и тревожно се намръщи. — Пач и Уит и без това трудно приемат нещата.

Айрис отпи от чая си, за да спечели време да помисли:

— Разбирам. Но може би семейството ти се нуждае точно от едно ново бебе.

— Така ли?

— Как няма да го обичат? То ще е една кръв с Пач чрез Сет и една кръв с Уит чрез теб.

Моли се усмихна:

— Знаех си, че има защо да дойда при теб, Айрис. Говориш толкова разумно.

— Радвам се, че мислиш така, Моли. Най-добре тръгвай, че да стигнеш вкъщи навреме, за да приготвиш вечерята на този твой съпруг.

Моли не бе стигнала далеч, когато ѝ хрумна да отиде до града, преди да се върне вкъщи. Колкото повече обмисляше тази идея, толкова повече ѝ харесваше. Щеше да купи плат за нова рокля на Пач и панталони за Уит. А също и нещо специално за Сет — подарък, който щеше да му даде, когато му каже за бебето. На кръстопътя, вместо да продължи на изток към ранчото, тя зави на север към Форт Бентън.

Пайк Хардъсти не повярва на очите си, когато видя жената на доктор Кендрик да влиза в града, кацнала на предната седалка на двуколката. Той се огледа да види доктора на кон зад нея, но колкото и невероятно да изглеждаше, тя бе сама. Е, добре, май щеше да има късмет да си го върне на доктора по-скоро, отколкото предполагаше.

Моли намери всичко, което искаше, в „И. Г. Бейкър и Сие“ и се чувстваше доста доволна от себе си, когато излезе от магазина, натоварена с пакети. Забеляза, че някой върви след нея, и погледна през рамо да види кой е.

Пайк свали шапката си и каза:

— Добър ден, госпожо. Нека да ви помогна с тези пакети.

Преди Моли да успее да се възпротиви, той ги грабна от ръцете ѝ. Тя не можеше да направи нищо, без да предизвика скандал. Хвана Неси за ръка и тръгна с изправен гръб и повдигната брадичка към мястото, където бе оставила двуколката.

Пайк вървеше до нея.

— Чудя се кога сте дошли в града, госпожо. Вашият пъзъл сигурно го е страх да си покаже носа навън.

— Съпругът ми май спечели при последната си среща с вас — каза Моли.

Беше стигнала до двуколката:

— Вече ще взема пакетите.

Пайк ги хвърли в колата.

Моли повдигна Неси и я сложи да седне на предната седалка, но когато се опита да се качи при дъщеря си, Пайк застана пред нея и ѝ препречи пътя.

— Странно, че защитаващ доктора след това, което ти направи.

— И какво е то? — попита Моли.

— Самият аз го хванах в леглото на Дора Девъро, не повече от две седмици след като се оженихте — каза Пайк.

Лицето на Моли пребледня:

— Това е лъжа.

— Ела и сама попитай Дора, щом не ми вярваш.

Пайк хвана ръката на Моли и не я пусна да си тръгне. Повлече я към кръчмата „Медсин Боу“. Когато стигнаха до средата на улицата, Моли извика през рамо:

— Чакай ме тук, Неси. Веднага се връщам.

Моли оглеждаше хората, които минаваха покрай тях, за да види някой познат, някой, който да ѝ помогне. Но щом Пайк ги погледнеше, всички свеждаха очи към земята. Моли не знаеше със сигурност какво смята да прави с нея Пайк, но мисълта да се качи по стълбите на втория етаж на кръчмата караше сърцето ѝ да заседне в гърлото ѝ.

Но все още имаше надежда. Беше сигурна, че Ред Дюпри ще се намеси, като я види да влиза в кръчмата с Пайк. Само че Пайк не влезе през предната врата. Когато стигнаха до сенчестата алея покрай кръчмата на Басет, той се отправи по нея към задната част на постройката.

Тогава Моли осъзна, че ако иска да избяга, трябва сама да го направи. Точно когато стигнаха до задната стълба, водеща към втория етаж, тя ритна крака на Пайк и се дръпна силно, за да освободи ръката си. Той бе така изненадан от нападението ѝ, че я пусна и хвана крака си.

Когато видя, че тя побягна към улицата, Пайк тръгна след нея. Моли бе стигнала до огряната от слънце улица, когато той я хвана отзад. Сграбчи я за рамото и я обърна така, че тя се блъсна в дървената постройка. Той замахна с юмрук и я удари в брадичката. Пред очите ѝ причерня и тя се свлече на земята.

Когато дойде в съзнание, Моли бе ужасена, защото се намираше в непознато легло. Огледа се бързо наоколо и още повече се обърка. Из цялата стая бяха разпръснати кукли. Една кукла, представляваща ангел

с керамично лице, лежеше на възглавницата до нея. Моли седна и докосна с ръка ранената си челюст. Внимателно я опипа, за да се увери, че няма нищо счупено. Чу гласове, които се караха зад вратата — на мъж и на жена, — и се огледа за оръжие. Отвори едно чекмедже на масичката до леглото и намери пистолет. Отначало я беше страх да го докосне, но когато гласовете станаха по-силни и сърдити, тя го извади и го стисна в ръката си.

Щом вратата се отвори, тя насочи пистолета към Дора Девъро.

— Не е зареден — каза Дора.

Отиде до Моли и взе пистолета от ръката ѝ. После, за разочарование на Моли, тя изсипа патроните в дланта си и ги захвърли заедно с пистолета на масичката до леглото.

Моли гледаше жената с широко отворени очи и се чудеше каква бе нейната роля в отвличането.

— Изпратих Ред да наглежда детето ти — каза Дора. — Ще ми кажеш ли какво правиш в града без Сет?

— Дойдох да купя плат за рокля — каза Моли — и подарък за Сет. Искях да го изненадам.

Дора хвана брадичката на Моли и обърна нараненото ѝ лице към светлината:

— Наистина ще го изненадаш.

— С Пайк Хардъсти ли се карахте?

Дора изсумтя от отвращение:

— Тъп глупак. Ако мъжете долу знаеха, че те е ударил, щяха да го линчуват на първото дърво. Не знам, сигурно и без това Сет ще го убие, като види какво е направил с лицето ти. Казах на Пайк, че трябва да изчезне от града за известно време. Той не обича женските съвети. Но поне не е съвсем глух, че да не ги чуе.

Моли се страхуваше, че Сет ще бъде убитият, ако се стигне до среща между двамата мъже. Пайк вече бе стрелял веднъж по Сет. Следващия път сигурно ще го улучи. Просто тя ще трябва да измисли някаква история, за да обясни раната на лицето си, и да не споменава нищо за Пайк Хардъсти.

— Моля те, не казвай на Сет — каза тя на Дора.

— Той ще разбере.

— Няма, ако не му кажеш.

— Защо Пайк искаше да те доведе тук?

Моли прочисти гърлото си:

— Нарекох го лъжец, защото каза, че Сет е бил тук в леглото с теб, веднага след като сме се оженили.

— Наистина дяволска работа — отвърна Дора. — Казах на Сет, че трябва да ти обясни за това.

Всичката кръв се отдръпна от лицето на Моли:

— Значи наистина е бил тук?

— Ами да, миличка, разбира се. Но това е понеже... Ей! Недей да припадаш сега.

Дора хвана главата на Моли и я сложи между колената ѝ.

Моли се чувстваше замаяна. Чувахе в далечината някакъв бръмчащ звук и знаеше, че това е Дора, но не можеше да разбере нито дума. Гърдите я боляха. Очите ѝ пареха. Стомахът ѝ се бунтуваше.

— Ще повърна — каза тя.

— Няма, няма.

— Ще повърна — повтори Моли.

Дора изтича, взе една купа от тоалетната масичка и я поддържа пред Моли, докато тя повръщаше. После намокри с вода от каната една кърпа и избърса устата на Моли.

— Не изглеждаш добре. Може би е по-добре да помоля Ред да те закара до вкъщи.

— Не!

Моли знаеше, че няма как да обясни всичко на Сет, ако Ред дойдеше с нея.

— Ще се оправя.

Тя се изправи на крака, но се олюля.

— Мисля, че ако пийна малко вода, ще се оправя.

— Няма повече вода, миличка. Какво ще кажеш за гълтчица от нещо по-силно? Май имаш нужда точно от това.

Моли кимна и протегна ръка към чашката уиски, която Дора ѝ наля. Отпи нерешително и почувства парене в гърлото си. Уискито стопли вътрешностите ѝ, където тя чувстваше ужасен студ. Отпи отново, но прекалено много, и се закашля, после глътна останалото. Подаде празната чаша на Дора и каза:

— Благодаря ти.

Като се олюляваше, Моли тръгна внимателно към вратата. Когато стигна до нея, тя се обърна и каза на Дора със съвсем спокоен

глас:

— Стой настрана от съпруга ми. Ако се приближиш до него, ще ти издера очите.

Излезе от стаята, после се сети, че не знае коя врата води към задните стълби. Пак отвори вратата на Дора и попита:

— Как да стигна до стълбите?

Красивата проститутка, ухилена до уши, отвърна:

— Последната врата вляво.

Моли се върна при двуколката. Ред я огледа и каза:

— Маmicата му! Какво ти се е случило?

Моли още не бе измислила какво да каже на Сет за нараненото си лице. Първата мисъл, която ѝ дойде в главата, бе:

— Един топ плат падна върху мен от най-горния рафт в „И. Г. Бейкър“.

— Господи! Сигурно те боли — каза Ред и ѝ помогна да се качи на двуколката. — Ще можеш ли да се прибереш вкъщи?

— Ще се оправя — отвърна Моли.

И наистина се справи. Всъщност се чувстваше като мъртва, даже не усещаше болката в челюстта си. Когато пристигна вкъщи, вече бе тъмно и всички лампи бяха запалени. Щом спря двуколката, Итън, Пач и Уит изтичаха да я посрещнат.

— Къде беше? — попита разтревожено Уит. — Притесних се, като не се прибра.

— Къде е Сет? — попита Моли.

— Тръгна да те търси, след като се стъмни — каза Итън. — Предполагам, че ще се върне, като не те намери по пътя до къщата на семейство Марш.

— Реших да отида до града, за да купя някои неща.

Итън не каза нищо, само я погледна многозначително. Моли едва не падна, когато слезе от двуколката. Итън я взе на ръце и я занесе в къщата.

— Мамо! — извика Уит. — Добре ли си?

— Мисля, че е само много изморена — каза Итън. — Защо не сложите Неси да спи? После може да дойдете и да кажете лека нощ на майка си.

Итън положи Моли на леглото на Сет и свали обувките ѝ. Очите ѝ бяха затворени. Когато той започна да разкопчава роклята ѝ, очите ѝ

момента̀лно се отвори́ха и тя разтрево́жено сграбчи ръката му.

— Мисля, че е най-добре да развържеш връзките на корсета си — каза той.

Моли се опита да стане и да отиде зад паравана, за да се преоблече, но се свлече отново на леглото. Сълзи потекоха от ъгълчетата на очите ѝ.

— Добре — каза тя.

Равнодушно и сръчно Итън разкопча роклята на Моли. Повдигна я и смъкне корсажа от рамене ѝ, после я преобърна и развърза връзките на корсета ѝ. Моли въздъхна от облекчение. Той сложи ръце върху раменете ѝ и започна да ги разтрива.

— Искаш ли да ми кажеш откъде ти е тази рана на лицето?

— Случи се в града — каза Моли.

— Така и предположих.

— Един топ плат падна върху мен.

— Ясно.

— Ти знаеше ли, че Сет се вижда с Дора Девъро?

Ръцете на Итън замръзнаха на място:

— Кой ти каза?

Моли тежко въздъхна:

— Чух го направо от източника.

— Видяла си Дора?

— Благодарение на Пайк Хардъсти.

— Какво общо има Пайк Хардъсти с това?

— Той ми каза, че Сет се среща с Дора.

Итън изруга под носа си и отново започна да разтрива раменете на Моли.

— Понякога нещата не стоят така, както изглеждат, Моли.

— Надявам се, че е така, по дяволите — каза Сет от вратата.

Моли се подпря на ръце, осъзна, че е полугола, и дръпна роклята си нагоре, за да прикрие бельото си. После се опита да застане в по-представителна поза.

— Какво правиш в моята спалня с моята жена? — попита студено Сет.

— Моли не се чувстваше добре, когато се върна. Донесох я дотук.

— И свали половината ѝ дрехи? Наистина много си любезен.

Итън стана и каза:

— Чуй ме, Сет.

— Изчезвай оттук, Итън.

Итън сви устни. Погледна Моли, после Сет, пак Моли и пак Сет.

— Всичко е наред, Итън — каза Моли. — Аз ще се оправя с това.

— Ти си глупак, Сет — промърмори Итън и излезе.

Сет затвори вратата след него и се обърна към Моли:

— Къде беше?

— Отидох в града.

— Без да кажеш на никого? Знаеш ли колко е опасно?

— Сега вече знам. Съжалявам, Сет. Аз...

— Съжаляваш? — Сет я сграбчи за раменете и силно я разтърси:

— Знаеш ли как се почувствах, когато се стъмни и теб те нямаше? Знаеш ли какви мисли ми минаха през главата, когато Айрис ми каза, че си тръгнала преди цели часове? Имаш ли някаква представа изобщо?

— Сет! Престани! Ще повърна.

Преди той да успее да ѝ помогне, тя се наведе отстрани на леглото и стомахът ѝ се сви. Но вече бе повърнала всичко у Дора. Повдигаше ѝ се, в очите ѝ се появиха сълзи, но не можеше да повърне. Накрая тялото ѝ я освободи от ужасните спазми, тя се просна по корем и заплака.

Сет я повдигна в обятията си и придърпа лицето ѝ към гърдите си. В този момент тя извика и хвана брадичката си. За първи път той видя ужасната рана, която досега не бе забелязал на оскъдната светлина от лампата.

— Какво ти се е случило? Кой направи това?

Моли знаеше, че животът на Сет зависи от това, как ще разкаже историята си. Заговори сякаш се отнасяше за нещо съвсем обикновено и незначително и му обясни:

— Беше глупава случайност. Купувах плат за нова рокля на Пач в „И. Г. Бейкър“. Един топ падна от горния рафт и ме удари в брадичката. Наистина изглежда по-зле, отколкото е в действителност.

Моли за миг затаи дъх и почака да види дали Сет ще повярва. Когато я притисна по-силно в прегръдката си, тя тихо въздъхна от облекчение и затвори очи.

— Толкова се разтревожих за теб, Моли. Ако нещо ти се беше случило...

Той пригладя косата ѝ назад и я целуна по очите. Страхуваше се, че е толкова бледа.

— Защо ти се повръща, Моли? Знаеш ли? Какво си яла?

Предоставяше ѝ чудесна възможност да му каже, че ѝ се повръща, защото е бременна. Но как да му каже тази радостна новина след това, което чу днес следобед?

— Нищо не съм яла днес — каза тя. — Сигурно е от изтощение.

Той силно я прегърна. През тези страшни часове, през които я бе търсил, Сет бе открил нещо, което първо го изненада, а после изплаши. Колко ужасно бе да открие, че обича Моли, и да я изгуби, преди да е имал възможност да ѝ го каже. А какво направи сега? Обвини най-добрия си приятел, че се е възползвал от жена му. И вместо да се радва, че Моли се е прибрала вкъщи невредима, той съвсем я разстрои. Беше ѝ толкова зле! Господи, сърцето го болеше, като гледаше нещастната ѝ физиономия.

— Моли, исках да ти кажа...

— Не тази вечер, Сет. Толкова съм уморена. Не мога да говоря повече.

На вратата се почука и на прага се появиха Пач и Уит.

Уит отиде до леглото:

— Искане да видим дали си добре, мамо.

— Добре съм — каза Моли. — Ще ви разкажа всичко утре сутринта.

— Хайде, Уит — каза Пач. — Майка ти трябва да си почива.

— Знам — тросна се Уит. — Тъкмо си тръгнах.

Двамата излязоха от стаята и продължиха да спорят кой проявява по-голяма загриженост към Моли.

Сет съблече Моли и внимателно я сложи в леглото. Легна при нея и я прегърна. Първото нещо, което ще ѝ каже утре сутринта, ще бъде, че я обича. И ще започнат всичко отначало.

Когато Сет се събуди рано на другата сутрин, Моли все още имаше под очите си тъмни кръгове от изтощение. Той реши, че няма смисъл да буди една толкова изморена жена, за да ѝ каже, че я обича. Внимаваше да пази тишина в кухнята, докато си правеше кафе, така че да не събуди никого, но когато се обърна с гръб към печката, той видя Неси на вратата.

— Събуди ме — обвини го тя.

Следващите ѝ думи бяха:

— Къде е мама?

Сет бързо взе Неси на ръце, постави пръст на устата ѝ и каза:

— Шшт. Майка ти още спи. Изморена е от пътуването до града.

— Аз също ходих в града — каза Неси.

— Знам.

— Не харесах лошия човек.

Сет замръзна на място:

— Какъв лош човек?

— Човекът с раната на лицето. Ето тук — Неси посочи с пръст бузата на Сет.

— Какво направи лошият човек?

— Заведе мама някъде. Тя не искаше да ходи.

— Къде я заведе, миличко?

— Не знам. Мама каза да стоя в двуколката. Изплаших се.

— Но ти си добро момиче и си останала в двуколката, нали?

— Ъ-хъ. Ред дойде и каза, че мама ще дойде след минута. Но ми се стори цял час — каза Неси. — А когато дойде, и тя имаше рана на лицето. Ето тук — Неси посочи брадичката на Сет, която се бе напрегнала, докато момиченцето говореше.

Сет остави Неси на земята и каза:

— Искам да се върнеш в леглото и да стоиш там, докато майка ти се събуди.

— Но, татко...

— Как ме нарече?

— Ами... Сет?

Сет бързо я прегърна.

— По- ми харесва „татко“. Сега направи каквото ти казах Неси.

Тя направи гримаса, но каза:

— Добре, татко.

Сет се промъкна в спалнята си и седна на леглото до спящата си жена. Докосна леко раната, която Пайк Хардъсти ѝ бе нанесъл. Лицето му пребледня от гняв.

— Този път ще го убия — прошепна той.

Стана и тихо излезе от стаята.

Моли за втори път махна с ръка, за да прогони това, което я гъделичкаше по лицето. Когато то отново се върна, тя отвори очи. Неси седеше до нея на леглото. Държеше в ръка кичур от косата на Моли и я гъделичкаше с него под носа. Моли се обърна и каза:

— Изчезвай, Неси, и ме остави да спя. Още е много рано.

— Но татко вече е станал.

— Е, добре. Ти ли нарече Сет преди малко „татко“?

— Ъ-хъ. Той каза, че може. След като му казах за лошия човек.

Моли настръхна:

— Какъв лош човек?

— Лошият човек, който те отведе.

Моли седна и взе Неси в скута си:

— Какво каза на татко?

— Че ти не искаше да ме оставяш, но лошият човек те накара да тръгнеш.

Моли остави Неси на леглото и започна да се облича, като навлече новата пола — панталон, която си бе ушила.

— Какво ти отговори татко, когато му каза това?

— Каза ми да се връщам в леглото.

— Къде е сега татко?

— Не знам.

— Пач! — извика Моли, като влезе в съседната стая. — Пач! Събуди се!

Пач се изправи в леглото си, като чу, че някой крещи името ѝ из цялата къща. След миг на вратата на спалнята ѝ се появи Моли.

— Иди да извикаш Итън. Бързо!

— Какво има?

— Баща ти е отишъл в града, за да се бие отново с Пайк Хардъсти.

— Защо?

— Защото Неси му е казала, че Пайк Хардъсти ми е нанесъл тази рана на лицето.

Моли обърна главата си и Пач ахна, като видя синьо-черния белег върху челюстта на Моли.

— По дяволите! Изглеждаш ужасно! — каза Пач. Моли си опитваше гласът ѝ да не звучи така истерично, както самата тя се чувстваше:

— Трябва да вървим след баща ти. Пайк не се бие честно. Ще убие Сет.

— Ще се върна с Итън само след миг. Той ще знае какво да направи.

Моли събуди Уит и му каза да наглежда Неси, докато тя е в града. След малко Итън дойде и тя му обясни всичко колкото може по-бързо и спокойно.

— И сега е отишъл да се срещне с Пайк. Трябва да го спрем.

За изненада на Моли Итън не прояви желание да тръгне след Сет:

— Той може да се оправи сам. Ти не си му нужна в града. И не мисля, че ще му хареса, ако тръгнеш след него.

— Не ме интересува дали ще му хареса — отвърна Моли. — Няма да позволя това бебе да се роди без баща!

— Бебе ли? — попитаха всички заедно.

Моли затвори очи и стисна зъби:

— Искях да кажа първо на Сет. Да, очаквам бебе.

— Мисля, че няма да навреди, ако отида да наблюдавам какво ще стане — каза Итън. — Но ще отида аз. Вие оставате тук.

Моли нерешително закърши пръсти.

— Няма нищо, което ти да можеш да направиш в града, а аз да не мога. Изтощена си. Трябва да се грижиш за себе си. Помисли за бебето — каза Итън.

Само заради бебето и нищо друго, Моли кимна.

Пач и Уит се спогледаха. Те не се бяха съгласявали с нищо. В мига, в който Итън се загуби от погледите им, те се измъкнаха от къщата, отидоха в плевнята и оседлаха конете.

— Трябва да сме там — каза Пач. — Татко може да има нужда от нас.

— Точно така — каза Уит. — Ще предупредим татко, ако има засада или нещо подобно.

Пач повдигна вежди:

— Той не ти е никакъв татко.

— Напротив.

— Попитай ме друг път, когато имам повече време да споря.

Неси гледаше през прозореца, когато Уит и Пач тръгнаха:

— Ето ги, тръгват.

Моли седеше до кухненската маса, подпряла главата си с ръце.

— Кой тръгва?

— Уит и Пач. Колко бързо яздят!

Моли скочи на крака:

— Какво?

Неси посочи:

— Виж.

— Ще им извия вратовете!

Моли хвана Неси за ръка и се затича към плевнята. Тя запрегна двуколката и качи Неси на предната седалка.

— Дръж се — каза Моли. — Отиваме в града!

Пайк остана двацет и четири часа извън града и реши, че е достатъчно. Никой нищо нямаше да му направи за това, че е ударил жената на доктор Кендрик. Твърде много се страхуваха от него, за да направят каквото и да било. Дора му бе казала така, само за да се отърве от него. Все още имаше да ѝ връща за онази работа с доктора. Сега бе много подходящ момент да я накара да плати за това.

Макар и да вярваше, че не го грози никаква опасност в града, нямаше да му навреди, ако внимава. Качи се по задните стълби до стаята на Дора.

Дора тъкмо изпращаше някакъв клиент и Пайк изчака тя да затвори вратата, после се промъкна в стаята ѝ.

Дора се обърна и се отдръпна от него.

— Здравей, Пайк.

— Не пипай нищо, Дора. Не съм забравил как извади пистолет срещу мен.

Дора се изтегна на леглото, отметна черния си халат и показва червено бельо от сатен. Повдигна коляно и нагласи червената жартиера върху черния си копринен чорап.

— С каква цел си дошъл, Пайк?

— Мисля, че ми дължиш известно време под завивките, Дора. Дошъл съм да получа дължимото.

— Знаеш, че никога не отпращам клиентите, които си плащат, Пайк. Само, че преди да си свалиш панталоните, може би ще искаш да научиш, че маскираният конник те чака долу.

— Какво?

— Дойде преди около три часа. Оттогава седи на твоята маса и реди пасианс.

Пайк почувства, че по челото му избива пот.

— Какво иска от мен?

— Откъде да знам, Пайк? Защо не слезеш долу да разбереш?

Пайк се замисли сериозно дали да не се измъкне оттам, откъдето бе дошъл. Но после размисли. Маскираният конник сигурно очаква той да влезе през входната врата на кръчмата, а не да слезе по стълбите. Този път със сигурност ще му свети маслото на този маскиран дявол. Всички слухове за това, че е бил победен от маскирания конник, ще замлъкнат, когато застреля този кучи син.

Досега целият град бе разбрал, че ще става нещо интересно. В кръчмата се бе събрала тълпа, макар никой да не се бе осмелил да говори с маскирания конник. Чувахе се постоянен дразнещ звук — като бръмчене на комар, — понеже всички разговаряха тихо помежду си. Догадките им се въртяха около въпроса, защо маскираният конник най-накрая е решил да се покаже пред хора и дали ще разкрие самоличността си.

Конникът бе пристигнал в кръчмата „Медсин Боу“ на голям черен жребец и изглеждаше по-страшен, отколкото си го представяха.

Ризата, панталоните и ботушите му бяха черни. Носеше черна кожена жилетка с избродирана на джоба червена тексаска звезда.

Движението по главната улица спря, когато той слезе от коня. Беше висок, с широки рамене и тесен ханш. Два револвера бяха пъхнати в износени кобури от черна кожа с орнаменти. Черна маска бе завързана на възел зад главата му, покриваше лицето му до носа и имаше само два процепа за очите.

Не бе възможно да се различи даже цветът на очите му, защото широкополата му шапка бе ниско нахлупена и хвърляше сянка върху лицето му. Нямаше брада, нито мустаци, по челюстите му бяха като изсечени, а устните му издаваха непреклонен характер. Заплаха и загадъчност витаеха около него.

Беше им трудно да си представят, че този човек може да е някой, когото познават, някой, който всеки ден работеше до тях. Колкото и да се опитваха, не можеха да си представят, че е възможно някой от техните приятели да е този легендарен герой. И все пак той беше тук. Маскираният конник се бе появил сред тях.

Мъжете се отдръпнаха настрана, когато той влезе в кръчмата и се огледа. Явно не бе намерил този, когото търсеше, защото с бавна крачка се приближи към масата до стената — масата на Пайк Хардъсти — и седна на нея. С нисък и дрезгав глас — явно преправен — той помоли Ред за тесте карти и чаша уиски. Оттогава редеше пасианси и не обръщаше внимание на никого.

Когато Пайк се появи на стълбите, през кръчмата премина шепот. Хардъсти бе извадил револвера си и държеше конника на мушката си. Отиде право при него и каза:

— Този път смятам да разбера кой се крие под тази маска.

— Ще разбереш, Пайк — отвърна конникът.

Тъй като всички бяха приковали очи върху двамата противници, Пач и Уит лесно се промъкнаха в кръчмата. Притиснаха се към стената, за да не привлекат вниманието.

— Не виждам татко — прошепна Пач, след като огледа кръчмата.

— Може да не е пристигнал още.

Пач му хвърли презрителен поглед:

— Ние пристигнахме. А той тръгна преди нас.

— Може да е горе — предположи Уит.

В този момент Пач забеляза маскирания конник. Тя сграбчи ръката на Уит и каза:

— Тук е.

— Къде? Не го виждам.

— Не татко, идиот такъв! Маскираният конник!

Уит облещи очи, като забеляза облечения в черно човек с маска.

— Какво прави тук?

— Май е дошъл да се бие с Пайк Хардъсти.

Пач погледна към стълбите. Ако баща ѝ е горе, сигурно е с Дора. Пач не мислеше, че баща ѝ има нещо общо с Дора, откакто Моли пристигна. Ако се качи горе, ще може да го предупреди да не слиза. Но ако напусне залата, няма да види маскирания конник в действие. Накрая тя реши да се разположи на стълбите. Така щеше да има възможност да предупреди баща си, ако той се появи.

Сърцето на Пач биеше силно, докато наблюдаваше как маскираният конник реди пасианс, без да обръща внимание на насочения към него револвер на Пайк Хардъсти. Виждаше, че говори нещо, но не можеше да чуе какво. „Това, което Итън ми каза, е без значение. Той трябва да е маскирания конник“ — помисли си тя.

Беше тръгнал от ранчото веднага след баща ѝ, за да му се притече на помощ. Сигурно е спрял да вземе маската си от склада на края на града. Защо иначе маскираният конник ще се появи пред хората и ще застане срещу Пайк, освен, за да спаси баща ѝ?

— Защо не свалиш тази маска, та всички тези хора да видят кой си? — каза Пайк.

Конникът обърна следващата карта:

— Има ли значение кой съм, Пайк?

— Не. Просто искам да видя лицето ти, когато умираш — ухили се Пайк. — Сега стани бавно и дръж ръцете си така, че да ги виждам.

Всички в кръчмата затаиха дъх в очакване да видят дали маскираният ще извади оръжие. Чуха се изненадани гласове, когато той стана така, както му бе наредил Пайк.

Изведнъж Ред се намеси иззад бара:

— Стрелбата навън, Пайк! И без това заради теб съм посипал пода с нови стърготини.

Пайк бавно отстъпи назад, за да може да види Ред. Кръчмарят бе насочил ловна пушка срещу него.

— Както кажеш, Ред. Само недей да натискаш спусъка.

— Хайде, тръгвай навън — обърна се Пайк към маскирания и направи знак с револвера си.

Пач и Уит се притиснаха към стената, когато маскираният конник мина покрай тях. Пач можеше да протегне ръка и да го докосне — толкова наблизо мина той. Бе стигнал чак до вратата, когато Пач осъзна, че той не накуцва като Итън. Но ако не е Итън, то кой тогава?

— Това е татко — каза Уит с прегракнал глас.

— Какво? — изсъска Пач.

— Татко е маскираният конник — прошепна той. — Погледни го. Виж ръцете му. Устата. Той е!

Пач облещи очи, а челюстта ѝ увисна. Не беше възможно. Не можеше да бъде. Нали Итън беше... Не, Итън не беше маскираният конник. Маскираният нямаше накуцващата походка на Итън. Ако Уит беше прав, след малко баща ѝ щеше да застане срещу Пайк в борба на живот и смърт!

Тя бутна Уит пред себе си и му каза:

— Хайде да тръгваме! Трябва да му помогнем, ако можем.

Те се сляха с тълпата, която последва двамата въоръжени мъже от кръчмата на улицата. Зяпачите се наредиха покрай линията на стрелбата. Пач и Уит си намериха място зад коритото за водопой на конете и останаха там да наблюдават конфликта.

— Трябва да направим нещо! — каза Пач.

— Татко няма нужда от помощта ни — уверено каза Уит. — Може да се оправи, дори ако едната му ръка е вързана зад гърба му.

Пач се загледа в Уит за момент, после отправи поглед към маскирания човек пред нея, в когото разпозна баща си. Уит изглеждаше сигурен, че баща ѝ е способен да се спаси, въпреки че Пайк Хардъсти стоеше срещу него с насочен револвер. Пач си спомни какво благоговение бе изпитвала винаги към способностите на легендарния маскиран герой. Тя се сви при спомена за всички ненужни битки, които бе водила вместо баща си. Той не беше страхливец. И никога не е бил. Човекът, който се е страхувал, е била самата тя — страхуваше се какво ще си помислят хората. Пач усети как в гърдите ѝ се надига вълнение.

— Прав си — каза тя на Уит. — Татко може сам да се оправи.

Всъщност маскираният конник изобщо не изглеждаше разтревожен от факта, че Пайк е насочил револвера си срещу него. Когато стигна до средата на улицата, той се обърна към Пайк и каза:

— Предупредих те какво ще се случи, ако не се махнеш от града. Готов съм да се бием честно.

Пайк се изхили:

— Аз пък не съм.

Когато пристигна във Форт Бентън, Моли видя насъбралата се тълпа на главната улица. Видя и двамата мъже в далечината, застанали един срещу друг, и вече знаеше какво трябва да направи. Тя спря двуколката и каза:

— Слизай, Неси, и ме чакай тук.

Помогна на дъщеря си да слезе от двуколката, после шибна с камшик жълтеникавия кон и препусна по улицата право към двамата мъже.

Пайк чу развълнуваните викове на тълпата зад него и за секунда свали погледа си от маскирания конник, за да види какво ги е причинило.

В този момент маскираният извади револвера си и стреля.

Пайк видя, че собственият му изстрел не попада в целта. В същия миг един куршум го удари в гърдите. Коленете му се огънаха, той се олюля и падна по лице. Маскираният конник отиде и коленичи до него.

— Кой си ти? — изръмжа Пайк.

Маскираният се наведе и прошепна в ухото му.

Пайк облещи очи:

— Глупости! Не може да си...

Това бяха последните му думи.

Тълпата се струпа около маскирания, някои стискаха ръката му, други го потупваха по гърба и го молеха да свали маската.

Моли бе спряла внезапно двуколката, когато чу изстрелите и видя, че единият от двамата пада. Тя седеше в двуколката и наблюдаваше сцената пред нея, сърцето ѝ силно биеше, а ръцете ѝ здраво стискаха поводите на подплашения кон. Накрая тя разбра, че на земята лежи Пайк Хардъсти, а маскираният конник е коленичил до него.

Чувстваше облекчение, че Пайк е мъртъв, но къде беше Сет? Тя огледа тълпата и забеляза Пач и Уит да надничат иззад коритото пред кръчмата. Щеше да им смъкне кожата от бой, като се върнат в къщи! Тя даде назад и се отправи с двуколката към тях.

Сред хората, които наблюдаваха с жив интерес събитията на главната улица, бе и Дрейк Басет. Изобщо не бе доволен от това, което видя. Бе разчитал на Пайк да го отърве от маскирания конник. Но както обикновено, ако човек иска нещо да стане добре, сам трябва да го направи. Басет взе една винтовка, закачена на стената до бюрото му и я подпря на перваза на прозореца, за да се прицели в маскирания конник. Трябваше да чака, преди да стреля, защото тълпата се бе насъбрала около маскирания.

— Подозирах, че това може да се случи.

Басет замръзна на място.

— Ако искаш да живееш, предлагам ти да оставиш тази пушка.

— Кой си ти? — Басет се изправи, а пушката падна на пода.

— Обърни се и ще разбереш — каза гласът. Когато Басет се обърна, кожата му настръхна:

— Не може да бъде!

Той погледна през прозореца към човека, който бе застрелял Пайк Хардъсти, после обратно към маскирания мъж, който стоеше пред него невъоръжен.

— Това някаква шега ли е? Номер, а? Кой от двама ви е истинският маскиран конник?

Под маската на мъжа проблесна усмивка:

— И двамата.

— Кой си ти? — попита Басет. — И кой е той? — посочи през прозореца.

— Проклятието на живота ти — каза сурово маскираният мъж.

— Не мисля, че...

Басет се опита да извади револвера, който носеше в самото си, уверен, че ще успее да убие невъоръжения човек пред себе си. Но преди да извади револвера от самото си, мъжът бе извадил нож иззад гърба си и го бе запратил към него. Басет погледна надолу и видя дръжката, която стърчеше от корема му.

— Как го направи?

— С много практика — каза маскираният и цинично се усмихна.

Басет падна на земята, а кръвта му шуртеше от него.

Маскираният постоя за миг загледан в мъртвия човек пред себе си. Настръхна, когато чу, че някой се приближава към вратата, но се отпусна, като видя кой е.

— Мъртъв ли е? — попита Дора.

— Да.

— Радвам се, Итън.

Итън протегна ръка, развърза маската от лицето си и я пхна в джоба.

— Ще се махна от града, Дора.

— Радвам се, че дойде, Итън. Радвам се, че си спомни за мен и дойде.

— Дълга ти го, Дора. Ако имаш нужда от мен, Сет ще знае как да ме намери.

— Смяташ ли, че някога ще се установиш някъде, Итън?

— Човек, за чиято глава е обявена награда, никога няма да може да го направи — Итън погледна тъжно към маскирания конник, когото целият град поздравяваше. — Трябва да се сбогувам със Сет, после ще тръгвам.

А на улицата Моли започваше да се тревожи. Бе намерила Неси, а също и Пач и Уит, но никъде не виждаше Сет. Къде беше той? Дали Пайк не се е добрал до него, преди маскираният конник да го убие?

Изведнъж Пач освободи ръката си от Моли:

— Ето го татко! Татко!

Моли се обърна да види накъде сочи Пач. Челюстта ѝ увисна, когато видя мъжа в центъра на тълпата, мъжа, облечен целия в черно, който в този момент сваляше маската си, за да разкрие самоличността си.

Пач и Уит се ухилиха един на друг, когато тълпата замлъкна от учудване. След миг избухна буря от развълнувани гласове.

— Кой би помислил!

— Измами всички ни, докторе!

— Боже, всички си мислехме, че си...

С-т-р-а-х-л-и-в-е-ц.

Настъпи мълчание, когато всички си помислиха едно и също. После бурята избухна отново.

— Страхотен изстрел, докторе!

— Ти си бил друго нещо! Направо друго нещо!

Моли почувства, че тълпата я избутва напред — бяха познали нея и децата и бързаха да ги съберат със Сет.

Сет я погледна срамежливо:

— Съжалявам, че не можах да ти кажа по-рано, Моли — каза той. — Просто не беше възможно.

— Ще имаме бебе, татко — каза Пач. — Искам да кажа, Моли ще има бебе.

Тълпата избухна в смях и някой извика:

— Май си бил много зает напоследък, докторе.

Моли се изчерви.

— Ще продължиш ли да носиш оръжие, докторе? — извика някой.

— Трябва ни шериф във Форт Бентън — каза друг. — Ти май си подходящ за тази работа.

— Искам да си остана лекар — тихо каза Сет.

— Хайде де, докторе. Поне си помисли за това.

— Добре — каза Сет. — Ще помисля. А сега се връщам вкъщи с жена си и децата.

— Добре, добре, докторе.

Сет прегърна Моли през раменете. Но тя стоеше скована до него. Той знаеше, че тя ще се разстрои, когато разбере, че се е измъквал през нощта, за да върши работата на маскирания конник.

Но се бе надявал, че поне ще види смешното в цялата ситуация.

Но Моли не се смееше. Дори не се усмихваше. Когато той я качи в двуколката, тя повдигна вежди и каза:

— Като се приберем, трябва да поговорим.

Итън тръгна с тях на големия черен кон на Сет, който завърза отзад.

Пач се наведе от двуколката и попита:

— Итън, ти знаеше ли, че татко е маскираният конник?

— Как пък не! — отвърна Итън.

Подтикната от ентусиазма на Итън, Пач се впусна в хвалебствени слова по адрес на маскирания конник.

На Сет и Моли им бе лесно да не говорят помежду си, защото Пач и Уит изобщо не млъкваха. Разгорещено спореха кой е бил най-опасния подвиг на маскирания конник. И дали Уит ще помогне на Пач

да построи кораб в бутилката от уиски, която тя бе взела от кръчмата. Накрая Пач каза:

— За известно време мислех, че Итън е маскираният конник. Можеш ли да си представиш?

Сет се обърна и размени усмивка с Итън, който яздеше зад двуколката.

— О, виждам защо си се излъгала така.

Когато пристигнаха вкъщи, Моли влезе вътре с децата и им даде да вечерят. Сет разпрегна двуколката и почисти жълтеникавия кон. Итън го последва в плевнята.

— Искам да ти благодаря за това, че ми бе приятел, когато се нуждаех от теб — каза Итън.

— И винаги ще бъда.

— Идеята ти за маскирания конник излезе чудесна. Да беше видял изражението на Басет, когато разбра, че сме двама.

— Как е Дрейк?

— Мъртъв е — каза Итън. — Дора ще измисли някаква история за скитник, който минавал оттук, за да обясни раната в корема му.

Итън среса гривата на коня.

— Време е да тръгвам, Сет. Особено сега, след като целият град те видя да използваш оръжие. Скоро ще разберат кой си. И онези ще знаят къде съм.

— Може и така да стане.

Итън поклати глава:

— Не мога да поема такъв риск. Може да изложи теб и семейството ти на опасност.

Итън се засмя:

— Като говорим за семейства, ти май пак ще ставаш горд баща.

Сет също се ухили:

— Как ти се струва това?

— Като имаш да храниш още едно гърло, може би ще приемеш работата на шериф, която ти предложиха в града — отвърна Итън.

— Ще помисля.

— Нали знаеш, Сет. Миналото си е минало. Беше случайност.

Сет тежко въздъхна.

— Да.

— Май ще е най-добре да се сбогувам с Пач, преди да тръгна.

Итън намери Пач на задната веранда:

— Здравей, Пач.

— Седни, Итън. Тъкмо си броях топчетата. Утре ме чака реванш с Уит.

— Съжалявам, че няма да съм тук да видя победата ти — каза той.

— Пак ли ще ходиш на лов за диви коне?

— Не.

Той си пое дълбоко въздух и каза:

— Заминавам, Пач. Завинаги.

— Но ти си съдружник на татко. Тук имаш колиба. Не можеш да си тръгнеш.

— Аз съм човек, който не се задържа дълго на едно място. Време е отново да тръгна на път.

— Защо?

Той сложи ръка на рамото ѝ:

— Имам си причини, Пач. Трябва да вървя.

— Не, не трябва! — каза тя и се отдръпна от ръката му — не искаше да я успокоява.

— Можеш да останеш, стига да искаш.

Тя пренебрегна гордостта си и сграбчи ризата му в ръцете си:

— Не си отивай, Итън. Аз те обичам! Един ден искам да стана твоя жена!

— По дяволите, Пач. Не знаеш какво говориш. Ти си още дете!

Пач се отдръпна, сякаш ѝ бе ударил шамар. Итън изведнъж осъзна, че я е наранил и се опита да поправи стореното:

— Имаш цял живот пред себе си, Пач. И много време, за да намериш подходящия за теб мъж.

— Не искам никой друг. Искам теб — решително каза тя.

Той взе ръката ѝ и погали с палеца си мръсните и пръсти:

— Ще ти кажа какво ще направя, Пач. Обещавам, че някой ден, когато пораснеш, ще се върна и ще те намеря. Ако все още искаш да се омъжиш за мен...

Той сви рамене:

— Е, ще видим.

— Обещавах ли? — попита Пач.

Итън кимна.

— Прекръсти се и се закълни.

Итън се прекръсти.

— По дяволите, Итън. Толкова много ще ми липсваш.

Пач се хвърли в обятията на Итън и го прегърна така силно, че да ѝ стигне за всичките тези години, през които ще трябва да го чака да се върне.

Тя не се опита да спре сълзите си. Итън си тръгваше. Не вярваше, че тя го обича. Мислеше, че е още дете! Е, тя нямаше да промени решението си да се омъжи за него. Ще го чака цял живот, ако се наложи! Когато той се върне — Итън няма да посмее да наруши обещанието си, — тя ще го чака. И ще стане негова жена.

Итън ѝ подаде кърпичка, за да избърше сълзите си. Тя му я подаде обратно, но той сви пръстите ѝ около смачканата кърпичка.

— Пази ми я, докато се върна.

Той стана и каза:

— Сега трябва да отида да кажа сбогом на майка ти.

— Тя не ми е...

— Напротив. И ти имаш голям късмет, че тя ти е майка — отвърна Итън.

— Може би — съгласи се Пач.

— Това е първият признак, че порастваш, който виждам — каза Итън. — Сега ме прегърни и кажи сбогом.

Пач обви с ръце кръста на Итън и ги задържа, докато той не ги отмести.

— Довиждане, Пач.

— Довиждане, Итън. И не забравяй, че те обичам.

Той се усмихна:

— Няма.

Обърна се с гръб към нея и се отдалечи.

Пътят на Сет от плевнята към къщата минаваше покрай вратата, водеща към стаята на Уит. Той почука и когато Уит му отговори, влезе вътре.

— Реших да проверя дали си добре завит.

— Майка ми вече беше тук и ме зави — каза Уит.

— Добре. Приятни сънища тогава.

Когато Сет се обърна, за да си тръгне, Уит каза:

— Нямам нищо против и ти да ме завиеш.

Сет седна до Уит и изпълни това, което се бе превърнало за тях в ритуал през последните няколко седмици. После направи нещо, което не бе правил досега. Наведе се и целуна Уит по челото.

Уит го погледна изненадано:

— Защо направи това?

— Искан да ти покажа, че те обичам — отвърна Сет.

— Не съм твой син. Защо те е грижа за мен?

Сет се усмихна:

— Страхувам се, че не знам причината. Обичта просто съществува. Искан да ти помогна да пораснеш и да станеш добър човек. Освен това искам да си щастлив.

Сет сви рамене:

— Не мога да го обясня по друг начин.

Уит се покашля и каза:

— Може и аз да те обичам.

Сет отново се усмихна:

— Нямам нищо против.

Той се наведе и угаси лампата до леглото.

— Заспивай, сине.

Уит се обърна и направи каквото му каза.

Сет не отлагаше нарочно разговора с Моли. Но когато се отправи през свързващата врата към стаята на Пач и Неси, му се прииска да остане за малко и да каже лека нощ и на тях.

Веднага щом прекрачи прага, Неси се изправи в леглото и скочи срещу него. Той едва я хвана, малко преди да падне на пода.

— Ей, момиче! Защо скачаш така от леглото си?

Неси обви врата на Сет с ръчички и сложи главата си върху гърдите му:

— Бях сигурна, че ще ме хванеш.

Сърцето на Сет все още биеше силно, защото за малко щеше да я изпусне.

— По-добре да ме предупредиш следващия път — ухили се той.

Лесно беше човек да обича Неси, помисли си Сет, защото тя свободно даваше любовта си. Трябваше да каже това на Уит, но не се бе сетил в момента.

— Време е за сън, малката ми. Лягай и заспивай.

Той я сложи в легло и я зави до брадичката с юргана, после се наведе и закачливо я целуна по носа.

Сет погледна към Пач, която лежеше облегната на лакът и го наблюдаваше. Преди да умре Анароуз, когато Пач все още бе мъничка, той всяка вечер прекарваше известно време с нея, както сега с Неси. Бе забравил за това досега.

Когато Сет отиде до Пач, тя легна по гръб и сама дръпна завивките си нагоре, така че не остави нищо за Сет.

Въпреки това той седна до нея. Чувстваше се неудобно с дъщеря си, не знаеше как точно да се отнася към нея. Изглеждаше му твърде голяма за закачките, които си правеше с Неси. Но изражението на лицето ѝ го накара да се пристраши и да направи нещо подобно. Така разбра, че точно това е трябвало да направи.

Той се наведе и я целуна по носа, после се изправи и облиза устните си:

— Ммм. Луничките ти имат вкус на карамел.

— О, татко — каза Пач. — Не ставай смешен.

— Може би греша. Чакай да видя.

Той отново я целуна по носа:

— Да, точно на карамел — каза той. — А знаеш как обичам сладките неща.

Почна да целува Пач по лицето — навсякъде, където можеше да намери луничка.

Скоро тя се заля в смях, опитваше се да го пропъди — не много усърдно — и се наслаждаваше, останала без дъх, на всеки миг.

— Какъв е този шум тук?

Сет престана и се ухили на Моли, която стоеше на прага.

— Облизвам карамела от лицето на Пач.

Моли се усмихна:

— Много е сладка, нали?

Сет погледна към Пач и отвърна:

— Няма по-сладка от нея.

Пач поаления и скри главата си под завивките:

— Татко!

— Покажи се, Пач — прошепна Сет на завивките, които покриваха лицето ѝ.

Само проблясващите ѝ сини очи се показаха:

— Ъ-хъ.

Той я улови за ръката и каза:

— Обещавам, че ще се откажа от карамела за тази вечер.

Одеялото се отметна и на лицето на Пач се появи срамежлива усмивка.

Сет внимателно подпъхна одеялото около нея, сякаш тя не бе вече млада жена с напъпили гърди:

— Приятни сънища, Пач. Ще се видим утре сутринта. Обичам те.

Той угаси лампата и отиде на прага до Моли.

— Лека нощ, татко — каза Неси.

— Лека нощ, татко — прошепна Пач. После много тихо каза: — И аз те обичам.

Сет обви с ръка кръста на Моли и я поведе към входната врата:

— Да поседнем на верандата — каза той. — Искам да ти кажа някои неща.

Но когато се настаниха на верандата — Моли на най-горното стъпало, а Сет на най-долното, Моли първа зададе въпрос:

— Къде беше през тези нощи, когато казваше, че си при мисис Гъливер?

— При Дора Девъро.

Моли въздъхна:

— Защо, Сет?

— Тя ми даваше сведения за това, къде Басет ще продава уиски, за да може маскираният конник да се появи и да го унищожи. Освен това някой от Вирджиния подкупваше Дрейк, за да разбере кога в дилижанса до Форт Бентън ще пътуват златотърсачи, превозващи злато. Той давал тази информация на червенокожите, които ограбваха дилижанса. Дора ми носеше и тези сведения...

— За да може маскираният конник да се притече на помощ — довърши Моли смаяна.

— Никога не е имало нещо между мен и Дора, след като се ожених за теб.

— Пайк каза, че те е видял в леглото й.

— Имаше смекчаващи вината обстоятелства.

— И това доживях да чуя — промърмори Моли.

— Помниш ли слуха, който се разнесе на кръщенето, че Пайк е ранил маскирания конник?

Моли кимна.

— Наистина беше така. Беше засегнат само мускул, но кървеше силно. Не можех да се върна така вкъщи. Когато Пайк се появи в стаята на Дора, единственото ми оправдание, че се намирам там, можеше да бъде, че ползвам услугите й.

Моли се намръщи:

— Значи затова така сграбчи ръката ми онази нощ, когато докоснах ребрата ти!

Сет се усмихна дяволито:

— Болеше ме.

— Нямаше ли да е много по-просто, ако ми беше обяснил всичко веднага?

Сет изтупа праха от едната си обувка и каза:

— Не те познавах добре, Моли, когато се оженихме. Нямах представа как ще реагираш, ако ти кажа истината.

— А после?

— Не можех да спра, преди да съм си свършил работата. Помислих си, че няма да се тревожиш, ако не знаеш истината, но изглежда и така съм те разтревожил. Съжалявам за това.

— Има ли някаква връзка между маскирания конник и това, което се е случило с Анароуз?

— Не.

— Тогава защо не искаше да ми кажеш как е умряла?

Сет тежко въздъхна и закри лицето си с длани:

— Не исках да говоря за това.

Моли слезе до най-долното стъпало и седна до Сет. Сложи ръката си на коляното му, като искаше с това да го успокои.

— Съжалявам. Сигурно те боли от тези спомени. Не е моя работа как е умряла.

Сет свали дланите си от лицето и каза:

— Аз я застрелях. Аз убих Анароуз.

Сет очакваше Моли да се отдръпне от него. Но ръката ѝ остана на коляното му, а очите ѝ не помръднаха от измъченото му лице.

Той осъзна, че ѝ обяснява всичко, че търси не нямото разбиране и опрощение за ужасния кошмар, който го преследваше от девет години.

— Преди девет години бях тексаски рейнджър, Моли.

— Рейнджър! — възкликна тя. — След всичките приказки за убийства, помислих, че си бил престъпник!

— Преследвах доста от тях — мрачно каза Сет. — Веднъж попаднах в засадата на някакви конекрадци, простреляха ме в гърба и изчезнаха. Анароуз ме излекува и не каза дори дума да напусна рейнджърите. Не че бих ги напуснал. Обичах опасностите. Обичах предизвикателствата, които срещах, докато преследвах разбойниците, обичах да ги надхитрявам.

Преди девет години, когато Пач бе на три години, преследвах едни мексикански разбойници, които бяха ограбили дилижанс и убили кочияша. Бяха трима. Избягаха в най-близкия град, недалеч от ранчото ми. Беше се стъмнило, когато пристигнах в града. Знаех, че трябва да изчакам до сутринта. Те имаха предимство в мрака.

Но единият започна да ми се подиграва и присмива. Каза, че съм страхливец, че ме е страх да се бия. Когато излязох от укритието си, те ме очакваха.

Ако не се бях препънал, първият изстрел щеше да ме убие. Стрелях в посоката, откъдето дойде техният изстрел, и убих един от тях. Тогава чух, че някой се движи зад мен. Човек не забравя, когато са стреляли по него в гръб, Моли.

Нямаше да позволя това да се случи втори път. Обърнах се и стрелях в мрака — в посоката, от която чух да идва шумът. Пред мен

се появи светкавица от изстрел, обърнах се и стрелях в нея.

Следващото нещо, което чух, бе тропотът на отдалечаващи се копита. Щях да тръгна след него, но все още треперех. Отидох да проверя двете тела, които бях видял да падат. Единият от разбойниците бе мъртъв. Другото тяло — това зад мен — бе на Анароуз.

Бях я прострелял два пъти в гърдите, но тя все още дишаше. Дошла в града да намери лекар, защото Пач била болна. Затичала се към мен, за да ме предупреди за засадата.

Сълзи се стичаха по бузите на Сет и той се обърна настрана от Моли, за да ги избърше с ръкав.

— Не си бил виновен — каза Моли. — Било е случайност.

— Да. Повтарям си го от девет години. Искях да умра заедно с Анароуз. Няколко месеца след това правех какво ли не, за да ме убият. В Тексас имам лоша слава, Моли. Знаят ме като убиец и престъпник. Като най-злобния, най-жестокия рейнджър в околността. Сигурно отдавна щях да съм мъртъв, ако не беше Итън. Той ме убеди, че имам нещо, някого, за когото си струва да живея.

— Пач — прошепна Моли.

Сет кимна.

— Престанах да нося оръжие и се научих да лекувам хората.

— А защо измисли маскирания конник?

Сет сви рамене:

— Някой трябваше да спре Дрейк Басет и неговия помощник. Не исках да ме знаят като убиец, Моли. Не исках да се връщам към предишния си живот.

— Трябваше ли да оставиш хората да си мислят, че се страхуваш да се биеш?

Той отново сви рамене:

— По този начин — като се оттеглях — нямаше да убия никого повече.

Моли сложи ръката си върху бузата на Сет — грапава от наболата му брада.

— Както вече казах преди, ти си необикновен човек, Сет Кендрик. И ако искаш да знаеш, много те обичам.

Сет придърпа Моли към себе си и силно я прегърна:

— Аз също те обичам.

— Сет, не мога да дишам — засмя се тя. — Бебето...

Той я взе в скута си така, че да може да сложи ръка върху корема й:

— Леки ли бяха предишните ти две раждания, Моли? Ще ти бъде ли трудно да родиш това бебе?

— Ще се оправя, Сет. В началото се чувствам малко зле...

— Хм, малко ли?

— Но след няколко месеца ще се почувствам добре, сигурна съм.

— Ако нещо ти се бе случило... Толкова много те обичам, Моли.

Целуна я продължително, докато и двамата останаха без дъх.

Моли сложи главата си на гърдите на Сет и си пое въздух:

— Онзи юрган все още ли е в плевнята, Сет?

— Не съм поглеждал от онзи път — отвърна той със закачлива усмивка.

— Хайде да видим.

Тя сплете пръстите си с неговите и го поведе към плевнята.

Той запали една лампа, а тя го изпревари нагоре по стълбата към плевника. Тя понечи да изтърси юргана, но той я вдигна на ръце и я зацелува.

Тя се засмя и зарови пръсти в косата му, за да го притисне към себе си:

— Луд човек! Пусни ме.

— Искам вечно да те държа в прегръдките си.

— Страшно ще се измориш през следващите девет месеца — каза тя, — защото ще ставам все по-тежка.

Сет се засмя:

— Очаквам го с нетърпение.

Той я остави на земята и взе юргана:

— Аз ще го оправя.

Но когато взе юргана, за да го постели върху сламата, чу ръмжене и видя две златисти очи, които отразяваха светлината на лампата.

— Ти ли си, Ребъл? — попита Сет.

Понечи да изгони кугуара.

— Може и да си дошла тук преди мен, но аз съм собственикът.

Когато Ребъл отново изръмжа предупредително, Моли постави ръка върху рамото на Сет:

— Сет, погледни.

Тя повдигна лампата така, че светлината да достигне до ъгъла на плевника. Там имаше цяло котило малки кугуарчета.

— О, Сет — каза Моли. — Не са ли сладки? Почакай само Пач да ги види!

Сет изруга под носа си.

— Имах си планове за тази копа сено — промърмори той.

— Хайде да я оставим. Можем да отидем до езерото. Там е чудесно — каза тя. — Хайде. Вземи юргана и да тръгваме.

Сет не беше забравил нощта, която бяха прекарвали до езерото под звездите. Щом не можеха да правят любов в сеното, меката трева до езерото бе добър заместител.

Тичаха почти по целия път до там и Моли не можеше да си поеме дъх от смях. Тя намери мястото, където се бяха любили предишния път. Сет бе хванал юргана и го изтърсваше, когато Моли закачливо го улови между краката изотзад.

Сет остави юргана да виси от ръцете му, стоеше и чакаше да види какво ще направи Моли.

Моли го взе в ръка и почувства как стана голям, как меката кожа пулсира и се втвърдява. Тя го обви с другата си ръка — така го държеше и отпред, и отзад.

Сет стисна зъби, за да не издаде звук, но изгуби битката и от устните му излезе дълго, тихо стенание.

Отговори му вой от мрака под дърветата.

— Какво беше това? — попита Сет.

— Кое? Не чух нищо.

Той отмести ръцете на Моли и я бутна зад себе си.

— Кой е там? — попита той.

Нещо излезе от мрака.

— Маверик!

Кучето седна пред Сет, вдигна глава и го погледна.

— Изчезвай! — викна Сет и замахна, за да го прогони. Маверик се отдръпна малко назад и се върна с една пръчка. И седна пред Сет. Моли се изкикоти.

— Няма нищо смешно — каза Сет.

— Знам — отвърна Моли и пак се засмя.

Сет взе пръчката и я хвърли колкото може по-надалеч в езерото.

— Това трябва да му отвлече вниманието за известно време. Така, докъде бяхме стигнали?

Той взе ръцете на Моли, постави ги отпред на дънките си и ги затърка нагоре-надолу. После се остави на фантазията ѝ, докато ѝ отвърщаше със същото.

Възбудиха се, дразнеха и закачаха един друг с ръце. Сет се наведе и притисна устните си към устните на Моли. Играха си един с друг, с ръце и устни, докато колената им омекнаха. Свлякоха се на юргана, Сет избута полата ѝ нагоре и ръцете му погалиха краката ѝ.

— Моли, Моли, искам да те любя.

— Сет, аз...

Маверик излая, за да извести за пристигането си. Това бе единственото предупреждение, което Сет и Моли получиха, преди мокрото куче да се отърси от водата и да ги изпръска целите. После то седна до Сет и пусна пръчката на юргана.

Моли погледна Сет.

Сет погледна Моли. Сграбчи я и избухна в смях. Претърколиха се по юргана и се смяха, докато ги заболяха ребрата.

— Не мога да повярвам, че го направи — каза Моли през смях. — Прогизнала съм.

— И аз — отвърна Сет, свали ризата си и избърса с нея лицето ѝ, после и своето. — Предавам се. Хайде да се връщаме в леглото.

Маверик вървеше след тях през целия път до вратата на кухнята, но Сет го затвори навън. Минаха на пръсти покрай вратата на Пач и влязоха в спалнята си.

— Ще запалиш ли лампата? — попита Моли.

— Нямаме нужда от светлина — каза Сет. — Нямам нищо против опипом да намеря пътя си.

И веднага го демонстрира, като хвана в ръцете си гърдите на Моли, а с палците си потърка зърната ѝ, които веднага се втвърдиха.

Моли изохка от удоволствие:

— Чудесна идея — каза тя.

Наведе се и зацелува гърдите на Сет, докато намери зърното му. Стисна зъбите си и леко го ухапа, после облиза мястото с език.

Сет направи същото, взе едната ѝ гърда в устата си и започна да дразни зърното с език, да го хапе дотолкова, че тя да усети зъбите му, и

да го смуче, докато Моли простена от удоволствие и пъхна пръстите си в косата му, за да го задържи.

Бавно, без да бързат и с наслада, те се съблякоха един друг. В тъмното всяко усещане ставаше по-силно. Бяха любовници, които празнуваха любовта си. Нежни докосвания, милувки на възхищение, възбуждащи ръце и смях. Заляха се в смях, когато с протегнати в тъмното ръце потърсиха края на юргана и чаршафите и ги дръпнаха.

После Сет взе Моли на ръце, притисна я към себе си и нежно я целуна.

— Ела в леглото, мила, и ми позволи да те любя.

Той я остави на леглото, Моли мушна краката си под завивките... и изведнъж скочи с писък обратно в ръцете на Сет.

— Там има нещо!

— Къде?

— Под завивките. Нещо живо!

Сет се опита да остави Моли на земята, за да запали лампата, но тя не го пускаше.

— Моли, ако ме пуснеш...

— Няма да стъпя на земята, докато не махнеш това нещо оттук!

Сет накрая успя да запали лампата. Наистина имаше нещо изпъкнало под завивките, там, където преди малко бяха краката на Моли. Сет се пресегна и с един замах отметна завивките.

Бандит се бе свил на кълбо. Щом завивките бяха отметнати, той сърдито започна да ръмжи.

— Това вече е прекалено — промърмори Сет.

— Пач! — извика той. — Пач, веднага ела тук!

Стига толкова. Търпението му се изчерпа.

Постоянно ги прекъсваха. Изведнъж осъзна, че двамата с Моли се чисто голи. Навлече дънките си, а Моли грабна халата си и се уви в него.

След миг Пач отвори вратата. Неси вървеше след нея, а също и Уит.

— Какво има, татко? — попита тя разтревожено.

Той посочи мечето, което се бе свило на леглото.

— Махни това животно оттук, преди да съм го застрелял.

— Чудех се къде ли е.

Тя взе мечето на ръце.

— Нещо друго, татко?

— Не. Лягайте си всички. И заспивайте!

Когато вратата се затвори след децата, Сет се обърна към Моли. Усмихна се кисело:

— Май избухнах.

Тя отиде до него и го прегърна.

— Разбирам защо.

Целуна го по брадичката, бузите, очите и накрая по устните.

Целувката им се разгорещи и може би защото бяха прекъсвани толкова пъти, те оставиха устните си да изразят всичко, което чувстваха. Сет взе долната устна на Моли между зъбите си и я захапа, после я засмука в устата си. Езикът му дразнеше чувствителното място зад горната ѝ устна.

Устните им се докосваха внимателно, докато страстта в тях растеше бавно, но сигурно.

— Ще опитаме ли пак — попита Сет.

Усети усмивката на Моли до устните си, когато тя отговори:

— Разбира се. Защо не?

Сет не си губи времето да сваля дънките си направо я вдигна във въздуха и я занесе до леглото. Положи я на него, изгаси лампата и отиде при нея. Пъхна ръката си под халата ѝ...

И някой почука на вратата.

— Не отговаряй — прошепна Сет.

— Трябва — отвърна Моли и оправя халата си. — Децата...

Сет се надигна от леглото и запали лампата. После отиде до вратата и я отвори.

— Какво има? — строго попита той.

На прага стоеше Неси, с палец в устата.

— Не мога да заспя.

Сет въздъхна.

— Ще ти помогне ли, ако полежиш малко при нас?

— Ъ-хъ.

Сет я взе на ръце, затвори вратата и я занесе до леглото. Настани я и се върна до вратата. След миг някой пак почука. Той отвори и видя Уит и Пач.

— Къде е Неси? — попитаха те.

Сет посочи към леглото.

— Искате ли и вие да дойдете при нас?

Пач и Уит скочиха в леглото до Неси и се пъхнаха под завивките.

Сет не се опита да се добере до Моли просто зае свободното място в другия край на леглото. Седна и погледна към Моли над главите на децата.

— Съзнаваш ли — каза той, — че подобно нещо може рязко да ограничи броя на новите членове на семейството ни.

Моли се засмя:

— През следващите осем месеца това не е проблем.

Сет въздъхна:

— Лека нощ, Моли.

— Лека нощ, Сет.

Моли угаси лампата и се пъхна под завивките. Три чифта ръце нежно и с любов завиха родителите си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.